

Heba Edilen Devrim Yüklü Yıllar...

Nurullah Ankut

*Halkın Kurtuluş Partisi
İkinci Olağan Genel Kurulu'nda
Genel Başkan Nurullah Ankut Yoldaş'ın
Konuşması*

Birinci Baskı
Mayıs 2013

İÇİNDEKİLER

Giriş	11
Partimize karşı en ağır ceza olan “susuş” uygulanmaktadır	13
Bir Kontrgerilla operasyonu olan Hrant Dink Cinayetinin sonuçları.....	16
Ergenekon Davası Kontrgerilla’nın varlığını ve canlılığını koruduğunu bir kez daha kanıtladı	17
İlker Başbuğ ve generallerin Mustafa Kemalciği.	19
CIA, medyayı da, sinemayı da doktriniyle, ajanlarıyla kuşatmış durumda.....	22
Parababaları her zaman sahte sol’un önünü açar	28
“Anı değerlendirmek, momenti yakalamak” zorundayız.....	30
Eylemlerimizin amacı nedir?	33
Partimizin hedef kitlesi	34
İP, 12 Eylül Faşizmini ve Özel Harp Dairesini aktifçe savunmuş bir harekettir	36
CIA’yla kaynaşık Özel Harp Dairesi Halka ve devrimcilere karşı sayısız katliam gerçekleştirmiştir	37
İP’in “Atatürk’te birleşme” çağrısı ne kadar gerçekçi ve doğrudur.....	39
Kürt Sorunu’nun Proletaryanın çıkarları doğrultusunda çözümünden yanayız	41
Türk Dünyasında sınıfsız, birleşmiş millet talebi ve kökenleri	43
İP, şovenizm yaparak AB-D’ci çözüme katkı yapmaktadır	46
1960-70’li yıllarda Türk Solu birleşseydi devrim zafere ulaştırılırdı.....	48
Devrimci Gençliğin mücadelesi ajanlar tarafından provoke ediliyor	50
Mahir Kaynak, gençlik içinde silahlı mücadelenin propagandasını yapmaktadır.....	51
Kanıtlarıyla, Denizler’i, Mahirler’i, Cihanlar’ı gerilla savaşına iten nedenler	53
CIA’nın yönlendirmesiyle Ordu aracılığıyla Gençlik Hareketi tuzağa düşürülüyor.....	57

Anadolu'da gerilla hareketi neden tutmaz?.....	58
Kıvılcımlı, faşizme karşı gençlik önderlerini uyarır, birleşme çağrısı yapar	60
Sosyalist Gazetesi, faşizmi önceden görüp devrimci ortamı uyarılmaktadır.....	65
Usta'nın uyarılarına düşmanca bir tutumla cevap verildi	68
Kıvılcımlı, Latin Amerika ve Filistin'deki devrimci hareketleri Leninistçe tahlil eder	70
Lenin ve Kıvılcımlı Ustalar, Narodnik hareketleri, teorik ve pratik olarak mahkum etmişlerdir.....	73
Kıvılcımlı'nın kaleminden: Devrimci Potansiyel nasıl heba edildi?	77
Kıvılcımlı'nın Sıkıyönetim Mahkemesine gönderdiği uyarıcı mektuplar.....	79
12 Mart Faşizmi 1. Sıkıyönetim Mahkemesini niçin lağvetti	89
Denizleri'in idam fermanını verenler ödüllendirildi	92
Denizler'e idam görüşmelerinde CHP'nin tavrı	94
Perinçek'lerin Denizler'e yönelik tavrı: Geçmişte ve günümüzde	97
Ülkemizin adım adım 12 Mart Faşizmine götürülüşü.....	100
Devrimci Derleş Dergisi, Faşizme karşı Türk Ordusu'nu uyarır	105
Devrimci Gençliğe, ajanlar aracılığıyla uygulanan psikolojik harekât	110
Devrimin objektif ve sübjektif koşulları	114
1980 Faşist Darbesi ve Sosyalist Kamp'ın yıkılmasının devrimci ortama etkileri.....	116
Gerçek İslamiyete göre Tayyipgiller'in cenazesi bile kılınmaz.....	120
Hikmet Kıvılcımlı: Nöbet yerini bir an olsun terk etmeden devrime adanmış bir ömür.....	123
İşçi Sınıfı ve Köylülükle bağlar kurarak ilerleyen mücadele saptırılıyor	125
Kıvılcımlı Usta'nın tüm çabalarına rağmen Devrimci Potansiyel harcandı	144
Dönekler ihanetlerine devam ederken şehitlerimiz mücadelede yaşıyor	147
Yenilmeyeceğiz... Yenilmeyiz...	148

Heba Edilen Devrim Yüklü Yıllar...

Giriş

Sevgi ve saygıdeğer yoldaşlarım,

Herhalde bu Kongre'de de ilk cümlelerimin ne olacağını tahmin edebiliyorsunuz. Bir hafta kadar önce Halil Yoldaş'la karşılaşmıştık Parti'de:

- Hoca'm, rahatsız mısınız?

- Yoo hayır, şu anda öyle bir durum yok.

- Biraz canınız sıkkın gibi görünüyor da... dedi.

- Malum, işte önümüzde Kongre var, yaklaşınca ister istemez hüznün basıyor beni. Ondan kaynaklanmış olabilir.

- Anlıyorum...

Ya işte Yoldaşlar, bu tür kongreler, sizin için de öyledir, buruk kongreler; acı ve hüznünden başka bir şey vermiyor insana...

Hani ünlü âşık da der ya:

Hüzün ki en çok yakışandır âşıklara.

Yandık, yakıldık; ama hüznünden yana asla yakınmadık.

Hüzün taze tutar aşk yarasını,

Yaramdan da hoşum, yârimden de!

Şems-i Tebrizi

Evet, biliyorsunuz, aşkımız kavgamızdır bizim. İşte orada istediğimiz yolu alamadık, istediğimiz başarıyı elde edemedik mi;

kanar, yaralanır yüreğimiz.

Ve geçen Rıza Arkadaşla da beraber, ben söz edince, bilgisayardan dinledik; “**Kaybedenlerin Şairi**” **Yusuf Hayaloğlu**’nun “**Neylersin**” başlıklı şiirindeki şu dizeler sık sık aklıma geliyor:

**Oysa, tuttuğumuz balıkları bile
Yeniden denize bağışlamıştık.
Biz, hayata dair
Hiçbir yanlış yapmamıştık...
Neylersin...**

**Biz bu sonucu hak etmedik,
Hayır etmedik...
Ömrümüz bu talana lâyük değildi.**

Neylersin!..

Böyle ama işte... Dolaplar, düzenler dünyasında yaşıyoruz. Madrabazlar, namussuzlar düzeninde yaşıyoruz. Ve böyle bir düzende namus, taşınması imkânsız, ağır bir yük gibi geliyor küçükburjuva aydın zümreye... Ve Parababaları denen o hain AB-D işbirlikçisi alçaklara... Ve bu ihanetler medyasının, dönekler medyasının, satılmışlar medyasının yazarçizerlerine... Bize en alçakça, en şerefsizce ablukaları uyguluyorlar. Her eylemimizde, gözünüze çarptığı gibi, isyan ettiğiniz gibi sizin de...

Hadi Parababalarını anlıyoruz; onların kendilerince haklı bir gerekçeleri var, bizi başdüşmanları olarak görüyorlar. Bizim de başdüşmanımız onlar. Ömrümüz boyunca onlara karşı mücadele ettik. ABD ve AB Emperyalistlerine ve onların Türkiye’deki yerli işbirlikçilerine karşı... Ömrümüzü bu kavgaya adadık. İşte Özler’le, Arif’le karşılaştığımız zaman lisede, kendileri bugün Partimizin MYK Üyesi olan oğulları Cihan’ın yaşında değillerdi. Belki 10 yaş daha mı küçüktünüz Özler?

Özler Yoldaş: 20 yaş daha küçüktük.

Nurullah Ankut Yoldaş: Cihan’dan?..

Özler Yoldaş: E, öyle.

Nurullah Ankut Yoldaş: Cihan'dan 20 yaş daha küçüktünüz?..

Özler Yoldaş: Neredeyse...

Nurullah Ankut Yoldaş: Neredeyse... Evet, evet... Yani zaman hızla akıp gidiyor.

İnsan, böylesine haklı bir davanın kongresini bu kadar az yoldaşla yapmak durumunda kalınca ister istemez hüzünleniyor. Oysa mücadelemizin ve ortaya koyduğumuz emeğin karşılığı olarak bu kongreleri binlerce kişiyle kapalı spor salonlarında yapmamız gerekir.

Partimize karşı en ağır ceza olan “susuş” uygulanmaktadır

Parababalarını anlıyoruz; onlar da bizi sınıf düşmanları, en tehlikeli düşmanları biliyorlar. Bize karşı her türden ablukayı uyguluyorlar. Ve şu anda bize karşı en etkili silahları; **susuş**, arkadaşlar. Görmezlikten gelme! Yok sayma! En ağır ceza bu, bunlara karşı, diyorlar. Yoksa bu “Ergenekon” saldırısı, AB-D'nin CIA Operasyonu konusunda en ağır eleştirileri biz yazdık. Ama buna rağmen bunlardan pek dava açılmadı, değil mi avukat arkadaşlar?

Orhan Yoldaş: Açılmadı Hoca'm.

Nurullah Ankut Yoldaş: Açılmadı.

Çünkü dava açsalar, bizi alsalar; oralarda da nasıl savunma yapacağımızı, savunma demeyelim tabî, oraların mahkeme olmadığı, kimsenin düzenbazlık etmemesini, kandırmaya, insan aklıyla oynamaya kalkmamasını, kendilerinin CIA'nın Türkiye'deki yerli uşaklarından oluşan ve vatana, halkımıza, yurtseverlere karşı hainlerle işbirliği yapmak üzere derlenmiş bir kadrosu olduğunu yüzlerine karşı söyleyeceğiz. Siz mahkeme falan değilsiniz, yüzlerinizdeki peçeyi çıkarın, en azından bu kardanlık da olsa namuslu olun. Siz satılmışsınız, hainsiniz, işbir-

likçisiniz, öyle çıkın karşımıza, diyeceğiz. Size karşı savunma yapmayı biz kendimize hakaret sayarız, utanmaz herifler, diyeceğiz.

Tabî bunu deyince çevremizde bir sürü namuslu asker de cesaretlenecek. Onlar da küçükburjuva nihayetinde. Tek tek yakaladılar dikkat edersiniz onları da. Blok olarak almadılar. Hani belgesellerde gözlenir ya... Sırtlanlar bir yaban boğasına, bizona saldırırken ya da aslana saldırmayı göze aldılar mı; bu taktiği uyguluyorlar aynen. Sürü halinde oldular mı birkaçı önden oyalar özellikle. Birlikteydik, Orhan Yoldaş'ın evinde izlemiştim ben o belgeseli, 20 sene kadar önce. Sırtlanlar bir aslanı yakaladılar. Biri önden oyalarırken arkadan biri yaklaşmış ve bir parça koparıyor ve geri çekiliyor. Aslan döndüğü anda öbürleri devreye giriyor, dikkatini dağıtıyorlar ve böylelikle 8-10 parça kopardıktan sonra zaten kan kaybından takati kesilip yıkılıyor aslan. Ondan sonra hepsi birden avın başına toplanıyor. Yani belli bir organizasyonla aslanı indiriyorlar yere. O zamana kadar ben aklımdan bile geçirmemişim sırtlanların bir aslanı yakalayıp, avlayıp yiyebileceklerini. Diğer vahşi koca kediler de manda sürüsüne yahut da yaban sığırı sürüsüne saldırdıkları zaman, dikkat edersek, sürüyü dağıtırlar. Aralarına girerler sürünün. Sürü dağıldığı anda en zayıf olan geride kalır. Onun peşine düşerler hep. Onu gözlerine kestirirler ve sürüden ayrılmaya zorlarlar hep onu. Ve ayırdıkları anda da onun üzerine çullanırlar dört bir taraftan.

Şimdi burada da en atak, en önde görünenleri tek tek aldılar. Ümraniye bombalarının sahibi diye **Oktay Yıldırım** adında bir astsubayı aldılar ilkin. Ama o zaman adı henüz “Ergenekon” diye konmamıştı, “**Ümraniye Bombaları Davası**” diye geçiyordu. Ondan birkaç ay sonra hemen generallere, **Şener Eruygur** ve **Hurşit Tolon**'a yüklendiler. Şener Eruygur ki, 12 Eylül Faşist Diktatörlüğüne, kendi konumuna rağmen tepki koymuştur. Arkadaşlarımıza anlattım, “**12 Eylül Anayasasına ben hayır, dedim, bunu da deklare ettim**”, diyor adam. Hurşit Tolon da malum. Yani, “**Annan Planı'na evet dersek Kıbrıs gider**”, diye açıkça

açıklama yaptı. İşte bu bile hazmedilemez onlar yani AB-D Emperyalistleri ve onların yerli ortakları için. İlk o ikisini aldılar.

Avukat arkadaşlarımız görüştü bu generallerle. Bunun bir dava olmadığını, burada bir mahkeme olmadığını, siyasi savunma yapmak gerektiğini anlattılar ama o insanlar, o cesareti gösteremedi. Kendi avukatlarına güvendiler. Bizi daha tehlikeli buldular. Çünkü biz komünistiz, bizimle işbirliğine girerlerse yukarıdakiler daha çok kızar kendilerine, daha fazla saldırırlar... Böyle bir hesap güttüler ama hesap o değil. Dikkat edersek, arkadan hep dalgalar dediler; birinci, beşinci, dokuzuncu, onuncu, dalga. Ve hâlâ sürüyor dikkat edersek. Aynı yöntemle bu yılın 28 Şubat'ı öncesinde yine biri general olmak üzere birkaç subayı daha aldılar.

Yani bu saldırılar ne zamana kadar devam edecek?

Yaptıkları alçakça plana göre; sırtlanların aslanı yere çökertip cesedini parçaladıkları gibi; Ordu tamamen darmadağın edilip artık bir sömürge ordusu, AB-D Emperyalistlerinin her türlü emrine, amacına uygun davranmaya yatkın, hazır bir sömürge ordusu haline gelinceye kadar sürecek bu saldırılar. Onu amaçlıyorlar... Nitekim işin böyle olduğunu biz 2008'de gördük ve adını koyduk. Yani davanın ilk adımında, teorimizin ışığıyla biz gerçeği gördük. İşte en son **Orhan Aykut**'un açıklamalarıyla dikkat edersek, belki yüzüncü kez, daha somutça kanıtlanmış oldu. Adam diyor ki, Bomonti Oteli'nde bir Amerikalı senatör getirdi, bu bavulu bize verdi. İhsan Arslan vardı, ben onunla beraberdim, Egemen Bağış da oradaydı, diyor. Otelde bavulu teslim aldık (bu Taraf Gazetesi Yazarı Mehmet Baransu'nun meşhur Bal-yoz Davası'nın sahte yani içine istedikleri namussuzluğu yükledikleri CD'lerinin de bulunduğu bavul; bu 11 Nolu CD dedikleri namussuzluğun da yer aldığı bavul), onları aldım, Ankara'ya götürdük. Yolda İhsan Arslan sık sık... Kiminle?

Bir Yoldaş: Ramazan Akyürek...

Nurullah Ankut Yoldaş: Ramazan Akyürek'le telefonlaşı-yordu, diyor. Demek ki...

Sait Yoldaş: İstihbarat Daire Başkanı.

Nurullah Ankut Yoldaş: İstihbarat Daire Başkanı o zaman, arkadaşlar. Hrant Dink cinayetinde de bir numaralı sorumlu. Yani o kontr-operasyonunun planlayıcılarından. **Ali Fuat Yilmazer** ile beraber... Tabii o zamanki İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah da var o operasyonun içinde, o zamanki İstanbul Valisi Muammer Güler de var. Adam, 17 kez İstanbul'a telefonla bildirdik, diyor. O Trabzon'daki ajan?..

Bir Yoldaş: Erhan Tuncel.

Nurullah Ankut Yoldaş: Erhan Tuncel diyor ki: Yasin Hayal Hrant Dink'in ölüm emrini verdiğini bana söyledi. Ben de bu bilgiyi, İstanbul Emniyetine 17 kez bildirdim. Bir tetikçi gelip **Hrant Dink**'i vuracak, diye. Hiçbir önlem almıyor adamlar İstanbul'da. Ve o anda o bölgenin tüm cep telefonlarının kayıtlarını kilitliyorlar. Hiçbir konuşma kaydedilmiyor. Yahut da siliyorlar sonradan.

Bir Kontrgerilla operasyonu olan Hrant Dink Cinayetinin sonuçları

Yani o konuda da, ilk başta koyduğumuz gibi, o da bir Kontrgerilla, CIA Operasyonu'dur.

Neyi amaçlıyorlar?

İki şeyi amaçlıyorlar o cinayetele de:

Bir, daha önceki **Rahip Santoro Cinayeti**'ni Hrant Dink Cinayeti ile birlikte, o hazırladıkları alçakça planı, "Ergenekon Operasyonu" dedikleri CIA Planının içine sokmak. Ve yurtsever, namuslu, Mustafa Kemal gelenekli, Devrimci Gelenekli genç subayların ve o gelenek doğrultusunda tavır koyan namuslu generallerin üzerine yıkmak. Birinci kazançları bu olacaktı.

İkincisi, **Ermeni Meselesi'ni** güm! diye Türkiye'nin önüne koymaktı.

Birincisinde çok çabaladılar dikkat edersiniz. Ama başarılı olmadılar. Yani "Ergenekon Davası" kapsamına sokamadılar. Ama

ikincisinde çok başarılı oldular. Ondan sonra Ermeni Meselesi çok farklı boyut kazandı. Hem Türkiye’de hem uluslararası planda...

Hrant Dink cinayetinden önce satılmışlar-bu cinayetin planlayıcıları, Parababaları medyasını da hazırlamışlar. Ve medya da günlerce bu cinayeti, bu katliamı birincil haber olarak gündemde tuttu. Bazı televizyonlar sanıyorum 20 gün boyunca gündemde tuttu. Yani böylece hem Türkiye’deki kamuoyunu alıştırmak, Türkiye’de direnç noktası oluşturabilecek unsurları buna hazırlamak hem de uluslararası planda dünya kamuoyunu hazırlamaktı amaçları. Nitekim Türkiye’den 2015’te toprak talebi olacağı da açık; Vilayet-i Sitte dedikleri o altı ilin (Erzurum, Van, Mamuret ül Aziz, Diyarbakir, Sivas, Bitlis) toprağını da talep edecekler, tazminatla beraber. Ona hazırlanıyorlar şu anda. “Soykırımın 100’üncü Yıldönümü” diyorlar ya 2015’e, işte onun hazırlığı içindeler. Nitekim bu yaz yayımlanan belgelerde ki literatürümüzde de var, açıkça toprak talebini dile getirdiler, Vilayet-i Sitte’yi istiyoruz, bunu alacağız, diye söylediler. Yani o cinayet de onu amaçlamıştı. Bu namussuzlar, bu operasyonun içinde olan Ramazan Akyürek filan, onun da içinde çünkü.

Ergenekon Davası Kontrgerilla’nın varlığını ve canlılığını koruduğunu bir kez daha kanıtladı

Yani Süper NATO, Kontrgerilla, Gladio denen örgüt tümüyle canlı vaziyette görev başında. Kendisi bu denli alçak, namussuz ve CIA ile işbirliği içinde olmasına rağmen Türkiye’de namuslu yurtseverleri darbecilikle suçlayan davalar açıyor. Ama CIA böyle işte...

Hani medyanın namuslu ender yazarlarından biri olan **Mustafa Yıldırım**’ın o “**Sivil Örumceğin Ağında**” adlı ünlü kitabının, alt başlığı ne arkadaşlar?

“**Şifre Çözücü Project Democracy**”, değil mi?

Bu şifreyi bu çözüyor yani. “Demokrasi Projesi” diyor adam, “ben özgürlük ve demokrasi getireceğim gelirken” diyor. Her türlü insan hakkının, demokrasinin, özgürlüğün düşmanı o alçaklar, tam tersi bir maske takmıyorlar. Yani “Kırmızı Başlıklı Kız” masalında olduğu gibi.

İhsan Arslan da demek ki Kontrgerilla'nın bir parçası. Bir önceki dönem Diyarbakır milletvekili AKP'nin. Bunlar da parçası.

Ben ayrıldım, tahammül edemedim, bunlardan ayrıldım, çünkü adam gibi adamım ben, onlarla daha fazla yol yürüyemedim, diyor Orhan Aykut. Ama bunlara hiç kimse sormuyor. Yani Ramazan Akyürek'in görev yeri olan o 6 katlı binaya geldi; orada hazırlıklar yapıldı, diyor. Orada CD'ye istenilen yani amaçlarına uygun yeni veriler yüklendi, diyor. Güya darbe... İşte Fatih Camiini bombalayacaklardı, F-16 uçağını düşüreceklerdi filan vb. şeyler yüklendi. Ondan sonra **Mehmet Baransu**'ya teslim edildi. Baransu da alıp götürdü, diyor. **İskender Pala** denen, Ortaçağcılıktan dolayı ordudan atılma, bir alçak da, yazar da dahil bu komploya. Yani o da bu CIA Operasyonu'nun bir görevlisi.

Yani bizim, teorimizin gücüyle, daha saldırının ilk adımında gördüğümüz bu olay, bugün matematiksel bir kesinlikte neredeyse belgelenmiş, kanıtlanmış durumdadır.

Ama buna rağmen adamlar dinler mi?

Dinlemez çünkü güç onlarda, arkadaşlar.

Usta'mız ne diyor:

“Yeryüzü ezeli savaş meydanıdır. O meydana askeri açıdan kim güçlüyse onun sözü geçer. Onun istediği olur.”

Adam güçlü, planını uygulamış, oturtmuş planını. Yani insan aklıyla alay ediyor “Ergenekon Davası” denen saldırı planında yer alan yargıçlar, savcılar, polisler. Yani halklarımızla alay ediyorlar aslında.

Yahu böyle şey olabilir mi?..

Olur, diyor işte. Ben yaptım olacak, diyor. Yani amiyane ta-

birle, yersen lokantası, diyor. Bu lokantada bu var! Bunu yiyeceksin, diyor. Başka yok, diyor. Ve bunu da açıkça, hiç kimse, mahkeme maskeli CIA görevlilerinin huzurunda söyleyebilmiş değil.

Var mı söyleyebilen bu açıklıkla?

Yok. Hepsi sanıyorlar ki alttan alırsak; sayın savcım, sayın başkanım, sayın yargıcım dersek, bize iyi davranacak, bize acıyacak, bize hukukun gereğini yapacak... Ama işte bu yanlıgı küçükburjuvazinin ezeli iflah olmaz zaafı; güce tapıcılıktır.

İlker Başbuğ ve generallerin Mustafa Kemalciği...

Mustafa Kemal konusunda çok biyografi okudum. Özellikle İngiliz biyografileri hoşuma gider. Mustafa Kemal hakkında yazılan ilk biyografi **Harold Courtenay Armstrong**'un "**Bozkurt**" adlı eseridir. Bir diğeri yine bir Batılı yazar olan **Ray Brock**'un "**Hayalet Süvari**" adlı roman tarzı biyografisidir. Bir diğeri ise **Lord Kinros**'un "**Atatürk/Bir Milletın Yeniden Doğuşu**" adlı biyografik eseridir.

İlker Başbuğ'un da "**20. Yüzyılın En Büyük Lideri ATA-TÜRK**" diye bir kitabı çıktı değil mi? Mustafa Kemal için "Çağın en büyük lideri", diyor. Ama asla okumaya tenezzül etmem.

Niye?

Adam ne dedi?

"Türk Silahlı Kuvvetlerine karşı asimetrik psikolojik bir harekât uygulanmaktadır", dedi değil mi açıkça?.. Daha silahlar elindeyken...

Peki, bir general bu tespiti yaptıktan sonra Mustafa Kemal yüreğine, ufkuna sahipse ne yapar?

Bu operasyonun merkezini, odağını bulur değil mi?

Bu operasyonu planlayan, programlayan, projelendiren ve yürürlüğe koyan kim?

Onu bulur bir. Önce... Mustafa Kemal bunu yaptı.

İki, düşman netçe tespit edildi mi, düşmanın hedefi ne, amacı ne, düşman bu operasyonla neyi amaçlıyor, onu tespit eder değil mi Mustafa Kemal?

Askerlik sanatının kuralı bunu emreder. Önce düşmanı özgü-cüyle, yedekleriyle, tümüyle, olası müttefikleriyle yani kullanabileceği her türlü güçle; askeri gücüyle, halk gücüyle, medya gücüyle değerlendirir ve amacını da tespit ettikten sonra kendisine döner.

Bu saldırıyı nasıl bertaraf ederim? der üçüncü adımda.

Boyun eğmek var mı Mustafa Kemal'in anlayışında?

Yok. O zaman bu saldırıyı nasıl yeneceğim?..

Silah elinde senin. Yapman gereken açık ve çok da kolay... Genç subaylar var: Diyorlar ki, bize 24 saat süre verin, Silivri'deki bu "Ergenekon Davası" adlı saldırıdaki tüm bu sahte belgelerin yüklemelerin, bilgisayar kayıtlarının, telefonlara gelen kayıtların kaynaklarını, hepsini somutça tespit edelim. Yani verirsin görevi tespit ettirirsin.

Bunlar nereden yükleniyor?

Çoğu Amerika'dan yükleniyor, değil mi?

Neyin nerede yapıldığı, o sahte CD'lerin nerede yapıldığı, nerede yüklenildiği hemen ortaya çıkar. O zaman senin askeri mahkemelerin var. Hem gerçekleri açıklarsın kamuoyuna, hem çekersin bunları yapanları mahkemeye. Eğer o oyuna savcılar da dahilse, onları da çekersin. Güç senin elinde. 700 bin kişilik Silahlı Kuvvet var senin elinde. Mustafa Kemal bunu yapar.

Samsun'dan Havza'ya gittiğinde (aklımda kaldığına göre 19 Mayıs'tan 15 gün kadar sonra) İngilizler hemen uyanıyorlar; M. Kemal toplantılar yapınca Havza'da ve kimlerle görüştüğüne bakınca. Hemen İstanbul Hükümetinden geri çağırılmasını istiyorlar. İstanbul Hükümeti de hemen geri çağırıyor: Dön geriye, diye. Mustafa Kemal dönmüyor.

Hemen ikinci emir geliyor. İngilizler bastırıyor çünkü burada tehlike var, diyorlar. Bunu görüyorlar.

Çünkü ne için gönderiyorlar Mustafa Kemal'i Samsun'a?

Topal Osman ve çevresindeki yurtsever, namuslu çeteleri ortadan kaldırmak için.

Mesela, bir Sovyet Raporuna göre, Çarlık Rusyası 1916'da Trabzon'u işgal ettiği zaman, halkın yüzde ellisi Müslüman, yüzde on beşi Ermeni, yüzde on beşi Rum. Yani bu denli yoğun Ermeni, Rum nüfus var Karadeniz'de. Onların içinden çıkan çeteler işgalci İngilizlerle işbirliği halinde Türk köylerine saldırıyorlar. Tıpkı Filistin'de, Bulgaristan'da yaptıkları gibi katliamlar yapıyorlar ve halk kaçıyor güneye, Anadolu içlerine doğru. Yani o bölgeyi boşaltacaklar Müslümanlardan, ondan sonra, burası bizim vatanımız diyerek, paylaşacaklar. Ermeniler ve Pontus Rumları paylaşacak. Artık kendi aralarında nasıl paylaşacaklarsa...

İşte Topal Osman ve Çetesi de onlarla savaşıyor. Baskınlar yapıyor, o işi yapan Ermeni, Rum çetelerin şeflerini bulup, baskınlarda ele geçirip infaz ediyor. Topal Osman da gaddar; vapurun bacasından kömürün üzerine atıyor bazı şeflerini diri diri. Bunu da onları caydırmak için yapıyor. Böyle zalimane ölüm biçimleriyle cezalandırıyor. İşte Mustafa Kemal, bu Müslüman çeteleri bertaraf edecek. İngilizler o emri veriyor.

İkincisi de Anadolu'da Şuralar kuruluyor, işte onları da ortadan kaldıracak. Yani halk kendiliğinden, kendini yönetecek eşitlikçi halk hükümetleri kurmaya başlıyor yer yer. İşte onları (Şuraları) bertaraf edecek. Bu görevle görevlendiriyorlar.

E, bakıyorlar ki Mustafa Kemal tam tersi bir uygulama içinde, amaç peşinde. Havza'daki Mesudiye Oteli'nde o an orada bulunan Sovyet Delegasyonu'nun Başkanı, sonradan mareşal olacak olan **Albay Semen Mihailoviç Budenni**'yle Haziran'ın ilk günlerinde görüşüyor.

Budenni, her türlü Sovyet desteğinin verileceğini, emperya-

listlere karşı savaş yapılması gerektiğini söyleyince, Mustafa Kemal hemen kararını veriyor. Misak-ı Millî sınırları içinde özgür, bağımsız bir ülke yaratmak için savaşa girme kararı alıyor.

Ve sonunda; ya dönersin yahut da cezalandırılırsın, diye telgraf geliyor Mustafa Kemal'e.

Onun üzerine ne yapıyor?

Üniformasını çıkarıp atıyor; senin olsun üniforman da, rütbe-lerin de, bana verdiğin yetki de, diyor. Yani Mustafa Kemal bunu yapıyor.

Ve sonunda idam kararı çıkartıyorlar değil mi hakkında ve tüm Kuvayimilliyeciler hakkında. Ama Mustafa Kemal bildiği yoldan dönmüyor.

Bugünün generalleri ne yaptı?

Adım adım boyun eğdiler. Yapılan her saldırıyı, her darbeyi sineye çektiler. E, öyle olunca sen Mustafa Kemal'in zerresini anlayamazsın. Kitap yazsan kaç para... Onu anlayabilmek için o ruhu içinde taşıman lazım.

CIA, medyayı da, sinemayı da doktriniyle, ajanlarıyla kuşatmış durumda

Bize uygulanan alçakça ablukaya dönersek: İşte bu "Ergenekon Davası" adlı saldırıyı, ona karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğini ve Türkiye'nin tüm sorunlarını ve çözüm yollarını netçe koyduğumuz için yerli-yabancı Parababalarının satılmışlar medyası tepesinden en alt düzeyine kadar bize karşıdır. Bu medyanın sahibi durumundaki Parababaları, durumlarından ve çıkarlarından dolayı doğaları gereği bize karşılar. Bunların çalıştırdığı, ajanlaştırılmış medya yöneticileri ve yazarları da bize karşı. Çünkü onlar ruhlarını satmışlar AB-D Emperyalistlerine ve onların casus örgütlerine. Bunlar da bu sebepten karşı bize.

En alt düzeyde ise çeşitli sol gruplardan dökülmüş, döküntüler dediğimiz, dönekler dediğimiz yazarçizer ve muhabirler var bu medyada. Bunlar da döküntü ve döneke oldukları için bize kar-

sıdır. Adamların devrimciliği bitmiş. Paçavralaşmışlar. Ama Usta'mıza ve bize olan düşmanlıkları, kinleri hiç bitmemiş. Hele bazılarındaysa daha da artmış; ben döküldüm, bunlarsa dimdik kararlıca, yiğitçe mücadeleye devam ediyorlar, diye.

Demek ki yoldaşlar, bu Parababaları medyasında, bu hainler, satılmışlar medyasında, bu döküntüler, dönemler dünyasında üç kademeli bir ablukayla, blokajla karşı karşıyayız.

Bir iki örnek verelim, bu namussuzlar medyası üzerine, hem de en masum görünen kesiminden:

Mesela **Utku Çakırözer**, Suriye'ye gitti, değil mi? Beşşar Esad'la röportaj yaptı, arkadaşlar. Cumhuriyet'te yayımlandı. Esad'tan iki kişi daha randevu almıştı. Rahmetli diyelim artık, ölümler hakkında kötü konuşmayalım, Mehmet Ali Birand'la, Ertuğrul Özkök de randevu almışlardı. Ama patronları gitmeyeceklerin dediği için onlar arazi oldular. Tek bu gitti. Şahsen çoğu insan gibi ben de içimden alkışlamıştım yani aferin, o cesareti gösterdi, gitti, röportaj yaptı; Beşşar Esad'ın birebir kendi ağzından sesini ülkemize duyurdu, diye. Hatta bu röportajdan bütün dünya medyası da kaynak göstererek aktarmalar yaptı. Yani referans kabul etti.

Ama 23 Ocak tarihli Cumhuriyet'e baktığımız zaman aynı Utku Çakırözer imzalı bir haber gözüme çarpıyor:

“Obama, ikinci dönemde Türkiye'ye özgürlükler için bastırarak.”

Allah Allah! Bakıyoruz, bu cümlenin yorumu ne?

Hemen yanımdaki Sait Arkadaş felsefe okuyor, yorumlama dersimiz var, bu cümle nasıl yorumlanır Sait Yoldaş?

Sait Yoldaş: Olumlu biçimde...

Nurullah Ankut Yoldaş: Yani Obama özgürlükleri savunuyor tüm dünyada. Ve artık Türkiye'ye de özgürlükleri uygulaması için, tanınması için bastırarak mevcut iktidara.

Kime?

Tayyipgiller'e...

Asıl büyük başlık:

“ABD sertleşecek”

Şimdi tabii bu yaşımıza gelince, bu tür haberleri okuyunca biz, bir anda başka bir ışık yanıyor. Anlıyoruz ki biz, bu adam devşirilmiş. İlhami Yoldaş'la Parti'de, ne denir, hani gençler googladık der, değil mi arkadaşlar? Türkçemize giren teknoloji terimlerinden biri.

Baktık, bu adam bir dönem New York Times'da yazmış. Allah Allah!.. Yani Amerikan Parababalarının yani CIA'nın denetimindeki Amerika'nın en ünlü bir kaç yayın organından birinde yazıyor. Sonra bakıyoruz, CIA vakıflarından burs alarak orada, ne diyelim artık, staj mı derler, bir şeyler yapmış. Sonra bakıyoruz yine bir CIA vakfında Türkiye'ye, Suriye'ye ilişkin panel yapılıyor.

Kimle?

Aslı Aydıntaşbaş, Hamit Bilici gibi devşirilmiş, ABD uşaklığı artık tescil edilmiş insanlarla. Yani demek istediğimiz; bize düşmanca tutum alan medyanın en ehveni şer görünenlerinden biri olan Cumhuriyet'te bile durum bu...

Yine Cumhuriyet'ten devam edelim. Geçen yazdı sanıyorum, gazete eklerini pek okumam da sofraya bezi gibi kullanırım evde yalnız olduğum zamanlar. Sererim; hem bakarım şöyle (bir kap yemek yerim zaten) hem de yemek tabağımı ve ekmeğimi üzerine koyarım. Bu arada da gözlerim boş durmaz; okunacak bir iki yazı gözüme çarparsa onları okurum.

Cumhuriyet'in ekinde baktım, **Selçuk Erez**'in bir yazısı... Okullardaki öğrencilerin hiperaktifliğinden söz ediyor. Yani böyle çok haşarı, çok hırçın, kavgacı, öğretmenlere karşı serkeş öğrencilerden. Ve hiperaktifliği enerji içeceklerine bağlıyor. Çok enerji içeceği içiyorlar, gençleri de o içecekler bu yönde kışkırtıyor. Yazının ana eksenini bu. Sonunda bir bakıyoruz... Sonunda, en son paragrafta, haa Chavez de, diyor, geçenlerde 9 saat konuştu Meclis'te. Siz ne sayesinde konuştuğunu sanıyorsunuz? Aynı zamanda

Chavez de bu tür içecek benzeri ilaçlar kullanıyor.

Bende aynı ışık, yine yanıyor. Burada bir pislik var, bir durum var, diyorum. Hiç ilgisi yok çünkü. Okullardaki hiperaktif ocuklarla Chavez'in. Chavez o konuşmasında, o uzun konuşmasında (demek ki CIA plan kuruyor) bir kadın kışkırtıcı Şekilde sataşıyor Chavez'e. Chavez'in yoldaşları, namuslu yoldaşları; Başkan bu size hakarete yoneldi, bu terbiyesizlik yapıyor, bunu konuşturmayalım, diyolar. Bırakın, diyor, gevini yapsın, işini yapsın o hanım da. Yani sakinleştiriyor. Bırakalım sertlik yapmayı, sakinleştiriyor yoldaşlarını Chavez. O da söyleyeceğini söyleyince amacına ulaşamıyor. Kadının görevi anlaşılan Chavez'i kışkırtarak kaba davranışa yonlendirmek. Öyle bir plan kurgulamışlar.

şimdi yine gençlerin deyimiyle bu adamı googladık. Baktık, Chavez'e bir saldırısı daha var. Neymiş? Chavez hastalığını gizlemiş, kanser olduğunu. Efendim, Arjantin ve Brezilya liderleri kanser olduğunda açıklamışlar ama Chavez açıklamamış, bu da Chavez'in daha az demokrat olduğunu, demokrasiye daha az bağlı olduğunu gösteriyormuş falan... Yani Chavez'e vurmak için özel yazı yazmış, arkadaşlar.

E, sonra bir bakıyorsunuz, bir sürü eski amiyane fıkrayı Nasır'a karşı uyarlıyor, Nasır'a saldırıyor. On yıllar önce yine bir ABD operasyonuyla katledilen Çavuşesku'ya saldırıyor, bir yazısında. Baktım ki bu adam, CIA'nın "**Güneydoğu Avrupa (Bal-kanlar)'da Demokrasi ve Uzlaşma (Center for Democracy and Reconciliation in Southeast Europe)**" diye bir rgt var. Bu konudaki bilgisayar çıkışlarını getirmeyi düşünmüştüm. Fakat arkadaşların fazla zamanını almayayım, diye getirmemişim.

Orada kimler var?

CFR'de görev almış insanlar var. CFR bildiğimiz gibi "**Dış İlişkiler Konseyi (Council of Foreign Relations)**" sözcüklerinin baş harfleri. Yine "**Trilateral Konsey**" var, "**cl Konsey**" yani. Onun içinde görev almış insanlar var. **Ford Vakfı'**nda görev yapmış insanlar var. Yani CIA'nın çekirdek rgtlerinde görev

yapmış ajanlarla beraber... Neydi o? “**Güneydoğu Avrupa (Balkanlar)da Demokrasi ve Uzlaşma (Center for Democracy and Reconciliation in Southeast Europe)**” örgütü içinde çalışıyor, Selçuk Erez. Jinekolog, Onkolog aynı zamanda. Jinekoloji Onkoloğu mu denir Mustafa Yoldaş?

Mustafa Yoldaş: Jinekolojik Onkolog.

Sait Yoldaş: Aynı zamanda Prof’luğu da var.

Nurullah Ankut Yoldaş: Evet, evet. Prof’luğu da var. Gümüşsuyu’nda da yazıhanesi mi diyelim muayenehanesi mi diyelim, varmış. 70 küsur yaşında. Ama derler ya, CIA’da görev alanların emekliliği diye bir şey söz konusu değil. Emekli olsa bile ömür boyu ajanlığa devam eder.

Yani şimdi bunlar benim tesadüfi olarak gözleyebildiklerim, rastladıklarım. Tesadüfen, özel bir çaba neticesi değil. Yani Cumhuriyet Gazetesi’nin durumu bile bu olunca, Parababaları medyasının, holding medyası diyorlar ya, durumunu varın siz düşünün artık...

CIA medyayı sadece ajanlarıyla denetlemiyor. Sinemayı da denetliyor. Mesela bir kaç yıl önce bir kadın, “**Avatar**” filminin yönetmeninin eşi **Kathryn Bigelow**, o da yönetmen, “**Ölümcül Tuzak**” diye, ABD Askerlerinin Irak’taki yaptıkları katliamları meşrulaştıran, haklılaştıran, estetize eden bir film çevirdi. Avatar’la ikisi baş başa, birlikte yarıştı.

Metin Yoldaş: Oscar’a aday oldu.

Nurullah Ankut Yoldaş: Oscar’a aday oldu. Ve Oscar’ı buna verdiler 2010 yılında. Şimdi bir film daha çevirtmişler aynı kadına, Kathryn Bigelow’a. O da Usame Bin Ladin’in katledilmesi operasyonunu konu alan film. Şimdi onu da çevirmiş, onunla da Oscar yarışına giriyor. Fakat işin tuhafı, bazı namuslu mu diyelim, çeyrek namuslu mu diyelim senatörler, bu filmin senaryosundan itibaren tüm hazırlıklarında CIA’yla kadının işbirliği yaptığını açıklıyorlar. Bu sadece bir örnek değil, arkadaşlar. CIA senaryoları veriyor, konuları belirliyor yani topluyor tüm yönet-

menlerle yapımcıları, bu yıl şu konular üzerinde çalışacaksınız, diyor. O konular üzerine senaryolar üretiliyor, milyon dolarlar aktarılıyor, filmler yapılıyor. Onlar işte bizim ülkemizde de gösteriliyor. Geliyor buralara, bütün dünyayı zehirliyor... Sadece kendi halklarını değil...

Yine geçenlerde internette bazı haber sitelerini araştırırken, hani biliyorsunuz o siteden o siteye atlamalar yapılır, geçilir. “**Encounter**” diye bir yaygın organına rastladım. Özler, karşılaşma, encounter değil mi?

Özler Yoldaş: Encounter, karşılaşma evet Hoca'm.

Nurullah Ankut Yoldaş: Encounter. **Karşılaşma.**

Şimdi CIA, Sosyalist Kamp'ın varlığında, İngiltere'de böyle bir yaygın organı çıkartıyor. Bir dergi. Ve bu dergi, sol tandanslı derler ya işte öyle dergi. Orada kimler yazıyor?

Tüm Avrupa'nın solak geçinen yazarçizerleri, düşünürleri yani büyük edebiyatçılarına köşe veriyorlar. Mesela **Bertrand Russell** var, **Günter Grass** var bu derginin yazarları arasında. Ve bu tür yazarlar yüzünden herkes onun sol bir dergi olduğu sanıyor. Ama sonunda bir şekilde patlıyor ki, finansmanını CIA sağlamış bu derginin. Ve 25 yıl süreyle yaygın yapıyor. Dergi bir tek şeye odaklanmış: Dergide Sovyetler'e ve Sosyalist Kamp'a saldıracaksınız. Yani sosyalist ülkeler diktatörlüktür; özgürlük yok, insan hakları yok, zulmediliyor bu ülkelerde insanlara. Yani o şekilde yaygınlar yapacaksınız. O yaygın yapmak kaydıyla her türlü sosyalizmi savunabilirsiniz: Anarşizmi savunabilirsiniz, Troçkizmi savunabilirsiniz, Ütopik Sosyalizmi savunabilirsiniz. Hepsini alkışlıyor. Ama haberlerde ve yazılarda yukarda andığımız bakış açısının olması isteniyor. Yani Sovyetler Birliği'ne ve Sosyalist Kamp'a bir bahaneyle saldırmak... Demek ki CIA, ABD Emperyalistleri ana hedefini, yaygın politikasını belirliyor bu derginin. Tüm gücünü oraya yöneltiyor. Onun dışında siz kafanıza göre takılın, istediğiniz sol ya da sağ düşüncüyü savunun. O konuda özgürlükler sınırsız. Ama o ana odağı, ana hedefi hiç göz ardı etmemek kaydıyla... Ne kadar sistemli düşünüyor görebiliyor musunuz, arkadaşlar?

Türkiye’de de tabî belki böyle onlarca yüzlerce “Encounter” var. Tabî o tüm Avrupa çapında, dünya çapında yayın yapan bir dergi.

Parababaları her zaman sahte sol’un önünü açar

Bize uygulanan ablukaya tekrar dönersek:

Demek ki bizzat patronlar bize düşman; onu anladık. Ama bir de böyle ajanlarla dolu bu yayın organları var.

Bir de dönemler var. Bunların belki bir bağlantısı yok bir yerle. Ama dökülmüş... Döküntüler...

Ne demiştik biz yıllar öncesinden Cumhuriyet’e?

“Dönek Üretim Çiftliği”. Dönek ilk dümenini kırdığı zaman buraya gelirdi. Soltrak tarzda burada yazılar yazar, yuvasını yapar, palazlanır; civcivin palazlanması gibi. Uçunca Parababaları medyasına transfer olur. Yani Hadi Uluengin, Cengiz Çandar, Ali Kırca, aklımıza geliverenleri...

Gürdal Yoldaş ve Ayhan Yoldaş: Oral Çalışlar...

Nurullah Ankut Yoldaş: Oral Çalışlar, Şahin Alpay, Yasemin Çongar... Saymakla bitmez.

Gürdal Yoldaş: Hasan Cemal...

Nurullah Ankut Yoldaş: Hasan Cemal tabî. Evet arkadaşlar. Evet evet... Bir de bunlar var, arkadaşlar. Dökülmüş, ölmüş, bitmiş, gebermiş yani siyasi olarak. Yani siyasi zombi ya da hortlak olmuş. Ama bize düşmanlığı azalmamış. Artmış.

Niye?

Ben tükendim, öldüm, geberdim ama bunlar hâlâ dimdik ayakta; namusluca, kararlıca, yiğitçe mücadelelerine devam ediyorlar, diye düşünüyor. O yüzden düşmanlar bize. Bir de alt düzeyde çalışanların böyle blokajıyla karşı karşıyayız. E, durum öyle olunca tabî, bizim haberler gelir gelmez; at çöpe, deniyor. İlk başta rastlanırsa; At. Peki, yukarı çıkarsa? Yukarıda da; kes bunları. Boş ver bunları, at.

AB-D, Parababaları, bize yalnızca bunları yapmakla kalmaz. Bir de Sahte Sol'un önünü açar. Onları gerçek solmuş gibi öne çıkarır, afişe eder. Ha sol mu arıyorsunuz? Bak işte bunlar sol. Bunlarda her türlü solculuk var. O yüzden buraya yönelin solu arıyorsanız. Yani böyle bir dünyada yaşıyoruz, ülkede yaşıyoruz. İşte karşılaştığımız durumun en önemli sebeplerinde birisi bu!..

Bir diğer sebep de tabii, kendimizde, arkadaşlar. İdeolojimizin, Önderimizin, Önderliğimizin hakkını ne yazık ki baktığımızda veremiyoruz. O enerjiyi, o ataklığı, o fedakârlığı, o duyarlılığı gösteremiyoruz. Anında göstermemiz gerek.

Bir Yoldaş: Abi şey vardı...

Nurullah Ankut Yoldaş: Buyurun...

Yoldaş devamla: Bu Tayyip hakkında açtığımız dava ile ilgili CNN Türk'te miydi?

Pınar Yoldaş: Ayşenur Arslan.

Yoldaş devamla: O haberi yapan kadının da iki hafta sonra işine son vermişler.

Pınar Yoldaş: Ayşenur Arslan.

Nurullah Ankut Yoldaş: Evet, Ayşenur Arslan, “**Medya Mahallesi**” adlı programı yapıyordu CNN Türk'te. Son dönemde yaptığı programının birinde bize uygulanan ablukaya uymamış ve bizden söz etmişti. Daha sonra işine, programına son verdiler. Kendisiyle yapılan bir röportajda da yaptığı programların içeriğinin patronlarının çıkarıyla tam örtüşmediği için kendisinden rahatsız olduklarını ve bu nedenle işine son verdiklerini söylemişti.

Türkiye medyası böyle arkadaşlar, ne yazık ki... Namusa, ah-lâka yer yok orada.

“Anı değerlendirmek, momenti yakalamak” zorundayız

İşte bu alçakça ablukayı yarmak için devrimci bilincimizi, fedakârlığımızı, ataklığımızı, enerjimizi çok iyi kullanmamız lazım. Hani Usta diyor ya, **“anı değerlendirmek, momenti yakalamak”**, diye. Yani ana halkayı yakalamak. Esas olan bu...

Bunları mesela son aylarda birkaç kez yakaladık.

13 Aralık'ta Silivri'de yakaladık, değil mi, arkadaşlar?

Yakaladık.

Harcadığımız enerjiye kıyasla amacımıza ulaştık. O alçaklar medyasının ablukasını yarılmak zorunda kaldı değil mi?

Tam anlamıyla hakkımızı vermeseler de herhalde hakkımızın dörtte birini, beşte birini, onda birini vermek zorunda kaldılar.

Menemen'de yakaladık değil mi?

Yakaladık.

Ve 18 Şubat'ta yani bir hafta önce yine Silivri'de yakaladık. Adımızı anmasalar da görüntümüzü sayfalarında, ekranlarında göstermek, oralarda yer vermek zorunda kaldılar.

İşte böyle yarılr, bu rezil ambargo, arkadaşlar. Bu durumları, bu anları çok iyi değerlendirmek lazım. Yani bu momentleri bir antrenörün takımını, sporcularını yönettiği gibi değerlendirip yönetmemiz gerekir. Hani bir antrenör, hasım takımın güçlü yönlerini, zayıf yönlerini; iyi uyguladığı taktiklerini öncelikle çok iyi etüt eder; sonra da kendi takımında buna uygun oyun, taarruz stratejisi oluşturur. Bu işi de çok objektifçe yapmak zorundadır. Çünkü burada duygusallığa yer yoktur. Gerçeği olduğu gibi görmek ve değerlendirmek gerekir. Askerlikte de böyledir. Devrimcilik de bir yönüyle sporculuktur, askerliktir. İşte biz de iyi bir antrenör, iyi bir komutan olmak mecburiyetindeyiz. Olamazsak elverişli anlar, durumlar, fırsatlar önümüzden gelir geçer. Ve biz hareket olarak yararlanamayız onlardan. Böyle olunca da yeni mevziler kazanılmaz.

Hepimizin bunu yapması gerekir. Tek kişiden ya da birkaç kişiden beklenirse bu görev, çoğu işi atlarız. Partimizi kurduğumuz anda da söylemiştim; her arkadaşımızın benim yetkime ve sorumluluğuma sahip; benim yerimdeymiş gibi olayları, gelişmeleri, momentleri, durumları gözlemesi gerekir. Kıdemli oluşumuzdan dolayı Başkan sıfatını verdiniz bana; yoksa eşit yoldaşlarız biz ama her arkadaşımız kendini benimle eşit görerek böyle gözlemler yapmalı. Benim bölgemde görevlerim bunlar, ben bunları yaparsam gerisini ağabeyler düşünür, halleder, dememeliyiz. Böyle düşündük mü kaybederiz. Hareketin tüm alanlarından, tüm bölgelerinden sorumlu hissedeceğiz kendimizi. Ve o gözle bakacağız olaylara, öyle değerlendireceğiz. Bir yerde bir fırsat, bir eylem yapma imkânı, olanak bulduk mu, hemen yoldaşlarla paylaşmalıyız bunu. Şurada şöyle bir eylem koyarsak çok olumlu olur hareketimiz açısından, diye düşünüp davranmalıyız. Tüm yetkili arkadaşlara, ben dahil, birkaç dakika içinde ulaşabilirsiniz. Önerileriniz hemen değerlendirilir, gerekli kararlar alınır. Böyle yaparsak yararız bu ablukayı. Böyle yapmazsak boğulur kalırız, arkadaşlar.

Yani bu durumun iki nedeni bu, arkadaşlar. Birincisi ablu-kaysa, ikincisi de biziz. Biz Önderimizin, Tarihimizin, hakkını vermiyoruz, veremiyoruz. Başkaları gibi hatamızı okşarsak olmaz. Olmaz... Yani hatalar tıpkı kanser tümörü gibi hiçbir iz bırakmamacasına kazanmalı. Önce görülmeli tabii... Kazımak için önce göreceksin. Tespit edeceksin, belirleyeceksin. Ondan sonra kazıyacaksın. En ufak bir iz kalırsa hatadan, o yine orada ürür, çoğalır, genişler o gedik. Öyle bakmalıyız kendimize, öyle değerlendirmeliyiz.

Evde kedilerim var biliyorsunuz, kabanı falan askılığa, kapının arkasına hani vestiyer derler ya, astım mı, kokuyu da severler onlar, Özler bilir; özellikle sevenin kokusunu severler, gelir üzerinde dolaşırlar falan. Öyle yaparken bir erkek de oraya iz bırakayım diye çişini yapar. Özellikle Mustafa Yoldaş'ın; Hoca bu kabanın kedi kokuyor, diye uyardığı oldu. O yüzden geçen onu bıraktım, bugün yenisini çıkardım. Artık kitaplıklardan biri üs-

tümü başımı soyduğum, eşyalarımı koyacağım gardırop halini almaya başladı. Hâlbuki kitaplıkta kitaplar üst üste yığılı. Yani kitaplığa çok ihtiyacım olduğu halde birini gardırop gibi kullanmak durumunda kalıyorum. Eski bir kitaplık, arkadaşlar. Bu kitaplığın önü de aynalı. Girip çıkarken bakarım bu aynaya. Bugün ne hata yaptım. Yani hatalarımız oldu mu, eksiklerimiz oldu mu?

Hız. Muhammed der ya, her gün Allah'ıma yetmiş defa tövbe ediyorum. Peygamber olmama rağmen ben de günah işleyebilirim endişesiyle günde yetmiş kez tövbe ediyorum, diyor.

Usta'mız da der ya; hepimiz eksiklikler, yanlışlıklar, unutkanlıklar, alışkanlıklar karmaşasıyız. Bu nedenle her an, her konuda yanlışlığa düşebiliriz. Bildiğimiz gibi yanlış, doğrunun hemen yanı başındadır.

Hani Usta'mız yine diyor ya; **“mükemmel insan ölmüş insandır”**, değil mi?

Hepimiz hata yapabiliriz. Eksiklikler yaparız, yanlışlıklar yaparız, sertlikler yaparız. Çünkü insan, duygu varlığı aynı zamanda da. Duygular da hep inişli çıkışlı tabii. Tekdüze seyir halinde değil. Öyle olursa duygu olmaz zaten. İnip çıkacak duygular. Dış dünyadan gelen etkilere göre devamlı dalgalanacak. Ama onları da biz bilincimizle belli sınırlar, ölçüler; ahlâkî değerler sisteminin sınırları içinde tutmak durumundayız. İşte o yüzden hatalar yaparız, sertlikler yaparız, kırıcı davranmış olabiliriz, tüm bunları gözden geçirmemiz lazım. Tüm davranışlarımızı diğer başka yönlerden olduğu gibi, bu yönden de gözden geçirmemiz gerekir. Demek istediğim kendimizi sürekli irdelememiz, değerlendirmemiz gerekir. Böyle devrimciler olmamız lazım. Nitekim Usta'mız da **“Oportünizm Nedir?”** adlı kitabında aynen bunları anlatıyor, değil mi? İnsan sağ oportünizmden sakınırken sol oportünizme farkında varmadan düşüveriyor. Düşüverir insan... Birinden sakınırken öbürüne düşüverir insan... Her an tutumumuzu iyi gözlemeliyiz. Durumu iyi değerlendirmek gerekir. Her an tetikte bulunmak gerekir. Böyle davranmamız gerekir hem toplumu hem ülkeyi ve giderek dünyayı değiştirmek istiyorsak.

Eylemlerimizin amacı nedir?

Sait Yoldaş vaktimizin çok azaldığını söylüyor.

Sait Yoldaş: Yo, yoo... Daha bir saatimiz var.

Nurullah Ankut Yoldaş: Ben daha önemli konulara kendimce değinmek istiyordum ama...

Halil Yoldaş: Hoca'm sizde alışkanlık olmuş, siz sıkışıyorsunuz, az kaldı zannediyorsunuz.

Nurullah Ankut Yoldaş: Hâlbuki üç başlık belirleyeyim dedim, arkadaşları fazla yormayayım, yoldan geldiler, dedim ama işte ne yazık ki kimin ağırır, o ağırır derler ya hani... Evet arkadaşlar... Maalesef dertler çok olunca dile de çok geliyor yani laf da çok oluyor... Ha, Sait Yoldaş bu konuda bir uyarıda daha bulunuyor. Daha önce söylemişti şimdi de ona değineyim:

Eylemlerimizin amacı ne şu anda?

Evrim döneminde ajitasyon-propaganda, değil mi?

Yani bir eylemin içeriği ya propaganda ağırlıklı olur ya ajitasyon ağırlıklı olur. İkisi birden de olabilir, dengeli olabilir.

Ajitasyon-propaganda kime karşı yapılır?

Onu algılamaya yatkın, elverişli, en müsait, en olumlu insanlara karşı, kitlelere karşı yapılır. Yani onlara biz ajitasyon-propagandayla önce, şu andan hareket edersek, varlığımızı bildireceğiz; yani HKP diye bir parti var. Abluka o kadar şiddetli ki, insanlar, haberdar değiller varlığımızdan. Sonra bu Parti neleri savunuyor Türkiye'de? Türkiye'nin ana meselelerindeki çözümleri ne? Yani ideolojisi ne bu Parti'nin? Onu anlatacağız. Onları aktaracağız, öğreteceğiz. Ve sonunda benimseyen kesimi örgütleyeceğiz. Ve aynı zamanda da düzene karşı harekete geçireceğiz. Yani isyan duygularıyla dolduracağız bu insanları. Devrimin ne olduğunu anlatıp isyana hazırlayacağız, ordulaştıracağız. Yani o devrim ordusunun birer neferi olmaya, gönüllüler olarak o orduya katılmaya yönlendireceğiz. Yani o bakımdan burada şu anda yaptığımız eylem, sadece eğitim çalışması olabilir. Yahut yapıp ettiklerimizin muhasebesini yaptığımız organlardaki tartışmalar

olabilir. Bir de belli bir eylemi, durumu değerlendirip ona karşı nasıl bir rol, tavır koyacağız, onu belirlemek için... Yani örgüt çalışmalarını olabilir. Yoksa kapalı salonda kendi kendimize ajitasyon-propaganda olmaz. Kitleden uzak ajitasyon-propaganda da olmaz. Çıktık bir dağ başında yahut sapa bir semtte yahut bir fabrikanın yahut mahallenin kenar köşesinde, kıyı köşesinde eylem yaptık, açıklama yaptık, slogan attık. Hayır bu ajitasyon-propaganda değil. Bu, kendimizi kandırmak, arkadaşlar. Çünkü hedef kitlesi olur ajitasyon-propagandanın. Kitlesi yok. Kendi arkadaşlarımız zaten, bizi bilen arkadaşlar, örgütlü arkadaşlarımız. Bunlara karşı bir ajitasyon-propaganda olmaz.

O zaman kime karşı olur?

Partimizin hedef kitlesi...

Bizi yeni tanıyan ya da tanımayan insanlara karşı, az tanıyan insanlara karşı ajitasyon-propaganda yapılır. Yani bunların da, tutumlu olmak bakımından, bizim verdiklerimizi anlamaya en yatkın olanları öncelikli olarak belirlenir, yani seçilir. Çünkü her insanın beklentileri, dünya görüşü, tutumu, hayata bakışı, olayları değerlendirışı farklı farklıdır. İşte bize en yakın, bizi anlamaya en müsait, en açık gördüğümüz kitlelere bu eylemimizi yöneltirsek, biz oradan azami verim alırız. Şu anda, tutumlu olmak bakımından öncelikli olarak onlara yönelmemiz gerekir.

Bunlar kim, arkadaşlar?

İşte biraz önceki kâğıtlara bakarsak 3 Mart “**Karanlığa Karşı Haklarımız İçin Yurttaş Buluşması**” eyleminin katılımcılarına Sait Yoldaş, sana zahmet (ben şu bir yudum suyumu içinceye kadar) okuyuverirsen rica etsem. Birkaçını en azından... Arkadaşlar bilgilensinler.

Sait Yoldaş: Verdik arkadaşlara Hoca'm. Örneğin **Altı Nokta Körler Derneği** var.

Nurullah Ankut Yoldaş: Evet.

Sait Yoldaş: Eğitimciler var, **Ankara Barosu** var...

Nurullah Ankut Yoldaş: Evet.

Sait Yoldaş: **Ankara Cumhuriyet Okurları** var, **Birleşik Kamu İşçileri** dediğimiz **Eğitim-İş** vs. hepsi var. **Cumhuriyetçi Kadınlar Derneği**, **Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği** var, **Dil Derneği** var. Yine **Ziraat Mühendisleri Odası** var, **Tüketici Hakları Derneği** var, **TGB** var, en önemlisi **Vardiya Bizde** var, bir de **Ömer Faruk Eminağaoğlu'nun** başkanlığını yaptığı **Yarğçlar Sendikası** var, **Yeni Kuşak Köy Enstitüleri Derneği** var, partilerden işte bu eylemde **BCP** var, **Mümtaz Hoca'nın** partisi, **CHP**, **Demokratik Sol Parti** ve bir de biz varız.

Nurullah Ankut Yoldaş: Evet... Evet...

Yani şu anda mesela 3 Mart'ı da zaten bunlarla yapıyoruz, Si-livri eylemlerini de aşağı yukarı bunlarla yapıyoruz, değil mi, arkadaşlar? Bir de bunlara ilave İşçi Partisi geliyor oraya. Yani öncelikli hedef kitlemiz belirlenmiş burada zaten. Menemen'de de bunlar var. İskenderun'da da aşağı yukarı bunlar var. Yani bizi anlamaya en yatkın kesimler bunlar. Öncelikle bunları seçmemiz gerekir. Buraya yönelirsek bizi benimseyen, yaptığımız eylemleri beğenen insan sayısı çok daha fazla olur. Tabii bunların sonucunda anlayabilenler de. Ve bize gelmek isteyen, katılmak isteyen sayısı fazla olur.

Tabii burada şu anda İşçi Partisi etkin, değil mi? Bunu da açıkça tespit etmemiz lazım. Yani asla duygusallığa düşmemek gerekir. Duygu insanıyız ama siyasette duyguların yeri yok, arkadaşlar. Duygularımızın etkisinde kalarak siyaset yaparsak yanlışlarla karşılaşırız. Başarısız oluruz. Haa, duygularımız, haksızlıklar karşısında öfkeyi, hıncı yaratmalı bizde. Duygular o alanda yönlendirmeli bizi. Ama karar alma sürecimizde değil... Adaletsizlikler, haksızlıklar karşısında öfkeden titremeliyiz. O hale gelmeliyiz duygularla... Halka karşı sevgimiz coşmalı, sınır tanımamalı. Yani acı çeken insanların hemen yanında olmak için çırpınmalıyız. Bizi duygular böyle yönlendirmeli. Ama durum belirlerken, tavır belirlerken duygulara yer verdik mi hata yaparız, çıkmaza gireriz. Onu bilincimizle, objektif-nesnel olarak belirleyeceğiz, arkadaşlar.

İP, 12 Eylül Faşizmini ve Özel Harp Dairesini aktifçe savunmuş bir harekettir

Sait Yoldaş,, İP'e karşı tavrımızın arkadaşlarca net olarak bilinmesinde yarar var, dedi.

İP bildiğimiz gibi, hep söylediğimiz gibi, CIA Sosyalizmi diye adlandırdığımız bir hareket. 1970'ten beri, arkadaşlar. Usta'mıza karşı ilk saldırıyı başlatan bir hareket. Haksız, namussuzca saldırıyı başlatan bir hareket. İşte Kaypakkaya o zaman bu hareketin içindeydi. Siyasi kanıtları olmadığı için yani Usta'mıza karşı herhangi bir haklı siyasi eleştiri yöneltmelerine imkan bulunmadığı için Usta'mıza yani o zaman kendi takvim yaşı kadar cezaevinde, zindanda yatmış bir insana, kendi babasının yaşından daha uzun süre siyasi kıdeme sahip bir insana hiç acımadan, düşünmeden, insafsızca...

Ayhan Yoldaş: Mesnetsizce, dayanaksızca...

Nurullah Ankut Yoldaş: Evet. Hayâsızca diyelim, "Deccal" diye saldırıyordu, arkadaşlar. Tetikçi olarak kullanıyordu Kaypakkaya'yı, Doğu Perinçek. Deccal... Yani kötülük simgesi... Dinlerde ahir zamanda ortaya çıkacağına, insanları yalan ve düzenlerle kandırıp toplumda fitne fesat çıkaracağına inanılan kişi. Tabii sonradan bu hareket Sosyalist Sovyetler'e karşı, yıkılıncaya kadar mücadele etti. 1991'e kadar saldırdı, mücadele etti. NATO'yu savundu. 12 Eylül Faşist Diktatörlüğünü savundu. Faşist saldırılara karşı, Kontrgerilla'nın örgütlediği saldırılara karşı nefis savunması yapan devrimci gençleri ihbar etti. Onların isimlerini, adreslerini krokilerle tek tek çizerek Parababalarına, CIA'ya, MİT'e ihbarda bulundu. Böyle bir hareketti. Yani Usta'mızın tespiti son derece haklı, yerindeydi; ondan sonra hayatın akışı da bunu gösterdi.

12 Eylül Faşizminin hemen sonrasında Doğu Perinçek, o günlerde "**ara güç**" diye adlandırarak savundukları 12 Eylül polis ve savcılarına açıkça **Özel Harp Dairesi**'ni yani **Gladio**'yu-**Süper NATO**'yu desteklediklerini beyan eder. Görelim:

“Özellikle şunu belirtelim: Partimiz “Özel Harbi” dış tehdide karşı son derece gerekli gördüğünü defalarca belirtmiştir. Biz bunun önemini çok derinden kavramış bir partiyiz. Bu nedenle Özel Harp Dairesinin yasal kuruluş amacına ve yasal gördüğümüz bu anlamdaki faaliyetlerine karşı çıkmadık, hatta bunları gerekli gördük.” (Türkiye İşçi Köylü Partisi İddianame ve Sorgu, s. 132-133, Sahibi: Av. Hüseyin Gökçearslan, Derleyen: Selim Arıkdal, Av. Hüseyin Gökçearslan’ın Önsöz’ünün yazım tarihi: 31.08.1981)

CIA’yla kaynaşık Özel Harp Dairesi Halka ve devrimcilere karşı sayısız katliam gerçekleştirmiştir

Özel Harp Dairesinin “dış tehdide karşı” değil, tam tersine ülke içindeki komünist, sosyalist, demokrat, antiemperyalist, yurtsever, namuslu güçlere karşı savaşmak üzere kurulmuş bir NATO örgütlenmesi olduğunu; antikomünist bir cinayet, katliam ve provokasyonlar, provokatörler örgütü olduğunu her namuslu aydın bilir, söyler ve yazar.

Türkiye’nin 1952’de NATO’ya girişinden 6 ay sonra kurulan “**Seferberlik Tetkik Kurulu**”nun 1965’te ad değiştirerek “**Özel Harp Dairesi**” adını aldığını, 1990’da da yeniden ad değişikliğine gittiğini ve “**Özel Kuvvetler Komutanlığı**” olduğunu yine bu namuslu aydınlar bilir, yazar.

Ve ayrıca da bu katliam örgütünün uluslararası planda “Süper NATO”, “Gladio” olarak bilinen ve tüm NATO ülkelerinde birer şubesi bulunan CIA yönetimindeki örgütlenmenin Türkiye’deki ayağı ya da şubesi olduğu da bilinir, söylenir, yazılır.

Bu ABD ya da CIA kuruluşu olan örgütün 25 yıl boyunca maddi giderlerini ABD karşılamıştır. Hatta barınmasını bile ABD, CIA sağlamıştır. Merkezi de **JUSMAT**’ın (**Joint US Military Mission for Aid to Turkey**, “**Türkiye’ye Yardım için Ortak ABD Askeri Kurulu**”)’nun Ankara Bahçelievler’de bulunan ka-

rargâhının içindedir. Düşünebiliyor musunuz yani CIA görevlisi ABD askerleriyle iç içedir, Türkiye'nin Özel Harpçileri ve onların Dairesi. Etle tırnak gibi kaynaşıktırlar. Bu alçak, insanlık düşmanı örgüt, **1 Mayıs 1977, Çorum, Maraş** ve benzeri onlarca katliamı planlayıp uygulamış ve binlerce namuslu, yiğit, yurtsever genç devrimcinin canına kıymıştır.

İşte nitekim 30 Mart 1972'de Kızıldere'de Mahirler'i, Cihanlar'ı özetçe On Yiğit Devrimci Yoldaş'ımızı canavarca katleden de bu örgüttür.

Cihan'ın Ablası Nuran Alptekin Kepenek kardeşimizin **“Oy Cihan, Bizum Cihan”** adlı, Cihan'a, Mahirler'e ve Denizler'e bir ağıt niteliğindeki, aynı zamanda da bir belgesel güvenilirliğindeki kitabından şu satırları okuyalım:

“İngilizleri kaçırma planı, ince ince hazırlanacaktır. Kaçıracakları İngilizler tanıdık bir avukatın bürosunun üstünde oturmaktadırlar. Bir yandan da Ünye ve Fatsa'da arandıkları haberleri gelmektedir. Araştırma işlerini, aramayan arkadaşlarına yaptırarak kaçırma işine son şeklini verirler. Aranmaları işlerini oldukça güçleştiriyordu. Onları sadece polisin ve askerinin aradıklarını sanıyorlar. Oysaki onları arayanlar asıl olarak Özel Harp Dairesi'ne bağlı çelik yelekli vurucu timlerdir. Kenan Evren, yıllar sonra bu gerçeği açıklayacaktır. “Kızıldere operasyonunu Özel Harp Dairesi gerçekleştirmiştir.” Çünkü düşman, yani bir avuç yurtsever, akıllı, bir o kadar da insan gençler, çok çok tehlikelidir. Yani silah kullanmayı zorunlu olmadıkça asla düşünmeyen, gerçekte silaha karşı, on genç vardır karşılında.” (Nuran Alptekin Kepenek, age, s. 154)

Doğu Perinçek ve TKİP, NATO'yu savununca onun bir alt kuruluşu olan “Süper NATO”yu da savunacaktır tabii. Onlar için zor olmaz böyle aşağılık işler. İşin enteresanı bu adam ve avanesi her ihanetine, her düzenbazlığına bir kılıf bulup hâlâ Tarih bilincinden yoksun, saf insanlarımızı kandırabilmektedir, onlara kendini iha-

net ettiği davanın mağdur kahramanı olarak satabilmektedir...

İşte bu adam ve avanesi ne yazık ki şu anda da Türkiye’de sol maske altında siyaset yapabilmektedir. İnsanın böyleleriyle karşılaşınca midesi bulanır, dili kilitlenir. Hiçbir söze kadir olamaz insan. Hani denir ya “sözün bittiği yer” diye; işte öyle bir yerdir bunların mevcudiyeti ve durumları.

Ne diyeceksin? Yine NEYLERSİN deyip geçelim...

İP’in “Atatürk’te birleşme” çağrısı ne kadar gerçekçi ve doğrudur

Ha şu anda da en temel sloganları ne?

“Atatürk’te birleşelim!”, değil mi? Sürekli bunu tekrarlıyorlar.

Hep konu konuyu açıyor dikkat edersek, her şey diyalektiğin bir kanununa göre iç içe ya, birbirine bağlı, hiçbir olayı tek başına ele alıp inceleyemeyiz. Diğer toplumsal olaylardan soyutladık mı, canlılığını kaybeder.

Atatürk, son günlerinde Dolmabahçe’de yatarken yaveri Cevat Abbas Gürer’e kendisinden sonra cumhurbaşkanının Fevzi Çakmak olmasını vasiyet eder. İsmet Paşa’nın kendisinden sonra yerine gelmesini istemez. Yaveri Cevat Abbas Gürer, anılarında açıkça anlatır bu olayı. Yani tamam İsmet Paşa iyidir filan ama serttir, birleştirici değildir, dağıtıcıdır. Ama Fevzi Çakmak yumuşaktır, mülayimdir, birleştiricidir, diyor. Fevzi Çakmak, Kurtuluş Savaşı’nın başlangıcında saltanatın adamı bildiğimiz gibi, İstanbul Hükümetlerinin adamı, Emperyalizmin adamı.

Gürdal Yoldaş: Şeriatçı...

Nurullah Ankut Yoldaş: Mustafa Kemal’i tutuklamaya geliyor. Kazım Karabekir kurtarıyor elinden. Tavır koymasa tutuklayıp İstanbul’a götürecektir. İngilizlere teslim edecek. O görevle geliyor. Ama Kazım Karabekir konuşup ikna ediyor. O da kalıyor; Kurtuluş Savaşı’na katılıyor. Ama hep Tefeci-Bezirgân Sermayeye ve Sermayeye yakın, Finans-Kapitale yakın. Yani yakın olmuş.

Ne yapmış?

Onların çıkarları doğrultusunda siyaset belirlemiş bir insan Fevzi Çakmak. Atatürk'ün vasiyeti tutulsa 1950'de kayıtsız şartsız iktidarı ele geçiren karşıdevrimin 1938'de iktidara gelmesi gerçekleşecek.

Demek istediğimiz, Mustafa Kemal ayrı, Atatürk ayrı... M. Kemal, antiemperyalist Birinci Kurtuluş Savaşı'mızın önderi. Çanakkale Savaşlarında emperyalistleri dünyada ilk kez hezimete uğratan ordunun efsane komutanı. Özetçe; antiemperyalist, yurtsever, laik bir önder.

Otuzlu yıllardaki Atatürk'se Çankaya'ya hapsedilmiş, etrafi Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgân Sermayenin aşağılık temsilcileri tarafından kuşatılmış; bedeni, yine aynı sermaye güçleri tarafından alkolle çürütülmüş ve sermaye adamlarını İsmet Paşa'ya tercih edecek denli kafa karışıklığı-düşünce bulanıklığı içinde olan bir kişidir.

Hatırlanacağı gibi, Atatürk, İsmet Paşa'yı yine sermaye adamlarının kışkırtması üzerine başbakanlıktan alır; yerineyse Osmanlı döneminin Deutsche Bank'ının memuru Celal Bayar'ı atar. Yani Batı Finans-Kapitalinin bir hizmetkârını başbakanlığa getirir.

Şimdi de kendinden sonra Tefeci-Bezirgân Sermayenin askeri plandaki temsilcisi Fevzi Çakmak'ı cumhurbaşkanı yapmak istiyor.

Atatürk'ün bu vasiyetini muhakkak ki yaveri orduya ve CHP'ye iletmiştir. Ama ordu ve CHP yani Meclis, bu teklifi tereddütsüz reddeder.

Bütün bunlar gösteriyor ki, ömrünün son zamanlarında Atatürk, ordunun ve CHP kadrolarının gerisine düşmüştür...

Bu bakımdan biz, dikkat ederseniz, hep Mustafa Kemal diyoruz. Atatürk demiyoruz. Çünkü o artık başka biridir. Biz, Mustafa Kemal'in başlattığı antiemperyalist Birinci Kurtuluş'un mirasçısı ve devamcısıyız. Onu mantıki sonucuna ulaştıracağız.

İP avenesi bunları göremiyor tabii. Onlarda o bilinç, o teori, o kavrayış yok ki...

Kürt Sorunu'nun Proletaryanın çıkarları doğrultusunda çözümünden yanayız

Asıl önemli tarafı, şu anda ülkemizin en can alıcı sorunlarının başında gelen nedir, arkadaşlar?

Kürt Sorunu, değil mi?

Biz ne diyoruz?

Her şey gibi, her problem gibi, her sorun gibi, bunun iki çözümü var:

Bir: İşçi Sınıfı ve Uluslararası Proletarya Hareketinin çıkarlarına uygun çözüm, o doğrultuda çözüm.

Bir de: AB-D Emperyalistleri ve onların yerli ortaklarının çıkarları doğrultusunda çözüm.

Şimdi PKK-BDP açıkça, netçe neyi savunuyor?

AB-D Emperyalistlerinin ve yerli işbirlikçilerinin çıkarları doğrultusunda çözümü savunuyorlar. Bu net yani. Açık. İşte bunun en son örneği olarak mesela Gündem'in 19 Şubat tarihli sayısındaki manşete bakalım: **"YPG ve ÖSO anlaştı."** 11 maddelik anlaşma imzalıyorlar, değil mi arkadaşlar?

Kime karşı?

Emperyalizme karşı savaşıyan Beşşar Esad hükümetine karşı, iktidarına karşı. YPG, PYD'nin askeri kolu, Halk Savunma Birlikleri ibaresinin baş harfleri. Şimdi bu 11 maddede Beşşar Esad yönetimine karşı nasıl savaşacakları, nasıl kurtarılmış kentlerdeki yönetimleri oluşturacakları ve Beşşar Esad'ın işini bitirdikten sonra da nasıl bir işbirliği ve paylaşımında bulunacaklarına dair maddeler var.

Şimdi bu açıkça bize neyi gösterir?

Artık AB-D Emperyalistleriyle, Tayipgiller'le de, Davidson'la beraber Beşşar Esad yönetimine karşı savaş yürütüyorlar. Zaten açıkça bu yazki ABD ziyaretlerinde söylemediler mi?..

Gültan Kışanak ne diyordu:

"Suriye'de işin zor olduğunun farkındalar."

Kim farkında?

ABD.

“Beklentiler muhalefetin biraz güçlenmesi yönünde. Kürt muhalefetin dışlanmamasını, sürece dâhil edilmesini beklerdik. Katkı yapmak istediğimizi, rol üstlenebileceğimizi söyledik.”

Net değil mi?

Matematik işlemi kadar net. Bize görev ver, diyor. İşte görevi veriyor. Görevin sonucu da işte bu. O bakımdan bu hareketin demokratlık, ilericilik, devrimcilik gibi bir derdi, bir talebi yok. Bunların hepsi masal... ABD neyse, İsrail neyse şu anda geldikleri nokta itibariyle siyasi anlayış açısından PKK de BDP de o, arkadaşlar.

Bunu da netçe ne yapmamız gerekir?

Bir devrimci objektiflikle görmemiz, tespit etmemiz gerekir.

Ha biz ne diyoruz buna karşı?

Bu emperyalist çözümdür. Bu hareketin Amerikancı, Burjuva Kürt Hareketi diye zaten çoktan kimliğini belirledik.

Böyle bir problem, mesele var, ama can alıcı mesele mi?

Evet.

Hayati mesele mi?

Evet, arkadaşlar.

O zaman çözümü ne?

Edirne’den Çin sınırına kadar Türk-Kürt Halk Cumhuriyeti.

Usta’ımızın 1933’te koyduğu çözümün bugünkü şartlara uyarlanmış biçimi. Açık, net. Bu da kesin. Yani hiç kimsenin tereddüt edeceği bir muğlâklık, belirsizlik, yanlış anlamaya kapı açacak bir söz yok.

Türk Dünyasında sınıfsız, birleşmiş millet talebi ve kökenleri...

Şimdi konu buraya gelmişken, arkadaşlar, size bir konuda bilgi vermek istiyorum. **“Türk Dünyası Araştırmaları Vakfı”** diye bir vakıf var İstanbul’da. İşte o Vakfın Başkanı **Turan Yazgan**. Bizim Usta’mızın Anma Toplantısını yaptığımız günlerde, ondan birkaç gün önce vefat etti. Profesör Turan Yazgan.

Arslan Bulut anlatıyor **Yeniçağ**’da;

“998 yılıydı... Kazakistan’ın Kızılorda şehrindeyiz... Saatlerce yol aldıktan sonra bozkırın ortasında kopuzu temsil eden ve üç tarafından da baksanız kopuz şeklinde görülen bir anıt, etrafında Pir Sultan Abdal’ın Sivas’ın Yıldızeli ilçesinin Banaz köyündeki mezarında olduğu gibi semah dönülen bir anfi tiyatro yerine vardık.” (“NATO toprakları” ve Turan Hoca..., Yeniçağ, 23 Kasım 2012)

Şimdi biz hep diyoruz ya; Alevilik mezhebimiz de semahlar da Orta Asya İlkel Komünal Türk Toplumunun gelenekleriyle, mevcut Anadolu Hıristiyanlığının geleneklerini, İslamiyet öncesi Orta Asya, İran (Zerdüştlük) ve Anadolu din ve kültürlerinin geleneklerini ve İslamiyetin en halkçı halifesi olan Hz. Ali’nin öğütlerini sentezlemiş bir harekettir, diye. Alevi inancımız, Alevilik... O bakımdan halkçı. Yani dikkat edersek, bakın Kazakistan’da aynen Sivas’ın Yıldızeli ilçesindeki Pir Sultan’ın mezarındaki gibi bir anıt, arkadaşlar. Semah dönülen... Demek ki semah birebir bizim de hep söylediğimiz gibi Orta Asya İlkel Komünal Toplum döneminde, düzeyini yaşayan Türk Halkının geleneklerinden Anadolu’ya gelmiş bir dinsel ne derler? Ritüel mi?

Ramazan Yoldaş: Ritüel.

Nurullah Ankut Yoldaş: Evet ritüel, arkadaşlar.

“(...) Anıt, Korkut Ata için dikilmişti.”

Anıt da kimin adına dikilmiş?..

Türklerin, İlkel Komünal Toplum aşiretleri konağında yaşayan Türklerin meşhur bilgisi Korkut Ata adına dikilmiş.

“(...) Eski Türk inançlarına göre düzenlenmiş bu anıtın etrafında sanki Korkut Ata’nın ruhu dolaşıyordu. Rehberimiz olan Kazak kadını bir ağıt okudu...”

“Korkut Ata Üniversitesi’nde ise Turan Hoca, (Bir de adı Korkut Ata Üniversitesi olan bir üniversite var Kazakistan’da. – N. Ankut.) sosyal güvenlik hocası olarak şöyle demişti (Dikkatinizi çekerim, arkadaşlar – N. Ankut.):

“Türk kültüründe toyun işlevi paylaşımdır. Türk kişiöğ-lu değildir, kendimoğludur.”

Yani babasının oğlu değildir. O adla anılmaz, diyor, Türk. Kendi yapıp ettikleriyle kendi kahramanlıklarıyla, kendi adaletiyle, kendi fedakârlığıyla, cömertliğiyle anılır, diyor. Hani ad vermek için eski töre inançlarında ne yapacak?

Bir kahramanlık gösterisinde bulunacak, değil mi?

Mesela Boğaç Han Destanı var, Dede Korkut Hikâyelerinin. Onun gibi, adı ona layık olacak yani kişiliğini sembolize edecek adı. O yüzden “kendimoğludur”.

“(...) Türk, babasının adı ile iş görmez. Kendi başarısına dayanmak zorundadır. Türk toplumu sınıfsız bir toplumdur. Bunu sağlayan da dağıtmalı toydur.”

Demek ki eski Türk geleneklerindeki toy, dağıtım demektir. Toy sahibi malını mülkünü dağıtır.

“(...) Kimin malı biriktirse, ilk fırsatta, mesela çocuklarından birinin düğününde bütün malını mülkünü halka dağıtır, herkes payını alırdı. Kimse akçasından, malından dolayı başkasından güçlü sayılamazdı. Güçlü olmak, aksakallıktan, bilgelikten gelirdi. Kimse parasından pulundan dolayı adam olamaz. Biz tekrar sınıfsız bir toplum oluşturabiliriz. Bizim töremizde veren elin alan eli bilmesi, alan elin veren eli bilmesi suçtur.” diye konuşuyor.

Yani açıkça İlkel Komünal, Sınıfsız Türk Cumhuriyetleri Birliği’ni savunuyor. Burada konan şey açık. Daha aşağıda da söylüyor.

“- Türk Dünyası dünyanın en büyük potansiyel gücüdür

ama 18'inci yüzyıldan itibaren soyulmuş ve esir edilmiştir.

“-Dünyada hiçbir milletin iki alfabeti yoktur ama Türkçe'nin 30 çeşit Kiril ve 7 çeşit Latin alfabeti vardır.

“- Türk Cumhuriyetleri bağımsızlığına kavuştuktan sonra, ...”

Yani bunu kötülük olarak anlatıyor. Bu kadar çok alfabe olunca Türk Dünyası birbirini anlamaz, diyor. Olumlu olarak değil olumsuzluk olarak anlatıyor. Yanlış anlaşılmasın, arkadaşlar.

“- Türk Cumhuriyetleri bağımsızlığına kavuştuktan sonra, Türkiye tarafından, Türk Cumhuriyetlerinde Rus dilinde üniversiteler (Rus dilinde üniversiteler! – N. Ankut.), İngiliz dilinde liseler açıldı. Bu millet için kalbi çarpan hiç kimse bu ihaneti affetmez, affetmeyecektir.”

Yani Tayyipgiller'e ve?..

Sait Yoldaş: Feto'ya giydiriyor.

Nurullah Ankut Yoldaş: Feto'ya giydiriyor ve Tayyipgiller'e ve ondan öncekilere giydiriyor, arkadaşlar.

Turan Yazgan'ın başkanı olduğu “**Türk Dünyası Araştırmaları Vakfı**” karşılıklı öğrenci mübadelesi yapıyormuş. Türk Dünyası ülkelerinden 30 civarında öğrenci getiriyor, buradan da oralara öğrenci gönderiyor. Tüm ödeneğini kesmişler. Yani ABD baskı yapıyor, ödeneklerini kestiriyor. Yani araştırma için filan hiç kuruş vermiyor. Demek ki hep bizim tespitimizde söylediğimiz gibi yani parçalanmış milletlerin bir araya gelmesini emperyalistler istemiyor, arkadaşlar. İstemiyor... Demek ki, biraz güçlendiğimiz zaman buradan, bu cepheden de böyle namuslu insanlar çıkacak.

Adam birlik diyor mu?

Diyor.

Hangi temelde?

Sınıfsız toplum temelinde, arkadaşlar. Bizim amacımıza ne kadar uygun.

Anlatacağımız ne? Geriye ne kalıyor, bu insanlara anlatmamız gereken?

Kürt Meselesi.

Onu da kolay anlatırız. Hiç zorlanmayız. Yeter ki bir araya gelip bir diyalog zemini oluşturalım.

Ne kadar zamanımız kaldı Sait Yoldaş?

Sait Yoldaş: 15 dakika.

Nurullah Ankut Yoldaş: 15 dakika.

İP, şovenizm yaparak AB-D'ci çözüme katkı yapmaktadır

Şimdi İP, diyorduk. İP'le o yüzden onların örgütlediği bir eylemde kesinlikle yer almayız. Bizim örgütlediğimiz, çağrılarını, organizasyonunu yapanlar arasında bulunduğumuz bir eyleme de onları çağırmayız. Ama başkaları, diyelim ki şu kuruluşlardan birkaçı yahut da benzer kuruluşlar, bir eylem çağırısı yaptı, yani diyelim ki Silivri'de olduğu gibi, Menemen'de olduğu gibi, bizi çağırdılar, bunları da çağırdılar. Bunlar var diye biz çekilip kendimizi tecrit etmeyiz. Dün MYK'da aldığımız karar bu, arkadaşlar. Yani ne bunların çağırđıđı yerde oluruz, ne bunları çağırırız. Ama başkaları bizi çağırmış katılımcılar arasına, bunları da çağırmışsa, yani başka bir sürü kurum var, bunlar da geldi diye biz kendimizi tecrit etmeyiz. Nitekim bugüne kadarki uygulamalarımız da bu çerçevede oldu. Bu da aynen devam edecek, arkadaşlar.

Ha bunu ne için yapıyoruz?

Bu hedef kitleye kendimizi tanıtmak için. Aslında bu insanları bizim kazanmamız gerekir. Bunlar (İP'liler) bu kitleyi olumlu bir yere götüremez.

Bunların götürdüğü yer neresi?

Kendi yüzlerine de söyledığimiz gibi tersten, Amerika'nın çıkarları doğrultusunda, onun amaçlarına uygun yerdir, onların götüreceği yer. Kürt Meselesi'nde alenen bunu yapıyorlar.

Nasıl mı?

Şimdi Meclisteki partilerin dördünün de ortak paydası ne?

Amerikancılık.

Onların dördü de önden çekiyorlar. Bir tiyatro oyunu yani. Bir oyunda kahramanlar da olur, korkaklar da, hainler de, kan dökücüler de, iyilikseverler de. Aynı bugünkü gibi. Ama dördünün de ortak paydası Amerikancı oluşları.

Ve amaçları ne?

Yeni Sevr. Amerika'nın verdiği emir budur. Görevleri Türkiye'yi o doğrultuda götürmek. Oraya götürmek. Şimdi onlar önden çekiyor. Bunlar da arkadan itiyor.

Ne yapıyorlar?

Şovenizm yapıyorlar. Kürt Meselesi yok, Kürtler özgürdür, Avrupa'daki kadar hakları var, hatta Avrupa'da olduğundan çok daha fazla hakları var, diyorlar. Bir sürü şoven, hatta ırkçılığa varan şovenist insanları çağırıp programlar yaptırıyorlar. Şimdi Ulsal Kanal'ı izleyen, Aydınlık'ı okuyan Kürt milliyetinden arkadaşlar ne yapar?

Yahu, bunlarla bir arada olunmaz, birlikte yaşanmaz, der. Haklı olarak o kaniya varır. O yüzden bunlar da aslında görev yapıyor. Yani bunlar da arkadan, itiyor; gidin, diyorlar.

Nereye?

Amerika'nın saflarına gidin, diye Kürt milliyetinden insanlarımızı itiyorlar. Şu anda aslında bunlar da nötr falan iş yapmıyorlar. Yaptıkları gerçek anlamda yurtseverlik, halkseverlik de değil. O bakımdan bu insanları, bunların (İP'in) eylemlerinin, ideolojilerinin siyasi içeriği konusunda uyandırmamız, bilinçlendirmemiz, kendi saflarımıza kazanmamız gerekir. Yani belirlediğimiz bu prensip, bu amaca yöneliktir sadece. Zaten bunların ne olduğuna yönelik eleştirilerimiz de yayımlanıyor. Daha kapsamlı eleştirimiz de yayımlanacak, arkadaşlar.

Sait Arkadaşın önerisini bu şekilde yerine getirmiş olduk.

1960-70'li yıllarda Türk Solu birleşseydi devrim zafere ulaştırılırdı

Proletarya devrimleri çağındayız, arkadaşlar.

Biraz önce Hikmet Arkadaşla sohbet ettik. Yani ormanları talan ediyorlar artık. Tüm kamu varlıklarını sattılar. Birer birer sattılar. Şimdi sıra ormanlara geldi. Irmaklara geldi, köprüye geldi, yola geldi. Semtlerimizi satacaklar, arkadaşlar. Demiryollarına geldi, havayollarına geldi. Her şeyi satacaklar. İhanet içindeler. Ve hep zam, zulüm yapıyorlar. Durup dinlenmeden... Buna rağmen kitleler uyanmıyor.

Niye?

Din afyonu ile bloke edilmiş, narkozlanmış durumda kitleler. O zaman bu kitleleri uyandırmak gerekir. Ama işte ah! Gerçek devrimci hareketin, gerçek devrimci program etrafında birliğini sağlayabilsek... Moment çok yakalanmıştı Türkiye'de. 1960'lı yıllarda da yakalanmıştı. Eğer Usta'mızın tezleri etrafında Türkiye Solu birleşseydi, devrimi zafere ulaştırırdık o yıllarda, arkadaşlar. Öylesine güçlü bir potansiyel vardı. 1970'li yıllarda yine ulaştırırdık. Şu yıllarda daha zor. Çünkü Sosyalist Kamp yıkıldı. Dünya bayır aşağı gidiyor. Ama eğer birliği sağlasak, zor olmakla birlikte, yine zafere ulaşıyoruz.

1970'li yıllarda da işte PDA, bugünkü versiyonuyla İP tayfası, Usta'mıza ilk saldırıyı başlattı. Ardından Eski Sahte TKP, iğrenç namussuzca saldırılar başlattı. Utanç verici saldırılar başlattı Usta'mız hakkında. Ve CIA, devrimci saf, masum, yiğit gençliğimizi kullanarak oyuna getirdi. Kandırdı. Bu kitap da herhalde çoğu arkadaşımızda var; **Cihan Alptekin**'in ablası **Nuran Alptekin Kepenek**'in kitabı. Kepenek eşinin soyadı. "**Oy Cihan Bizum Cihan**". Değil mi, çoğunuzda var. Olması gerekir çünkü topluca aldık bundan.

Yoldaşlar: Almadık. Almadık Hoca'm.

Nurullah Ankut Yoldaş: Almadık mı? Yanılıyor muyum? Almadık. Evet. Belleğim bazen olmasını istediğim şeyleri olmuş

gibi kaydediveriyor.

(Gülüşmeler...)

Gürdal beni böyle durumlarda uyarır zaman zaman; o şöyle oldu, bu şöyledir, diye.

Sait Yoldaş: Hoca'm, Gürdal da hemen görev aldı. Topluca alınacak artık.

Nurullah Ankut Yoldaş: O dersi çıkaracağına eminim, biliyorum. **(Gülüşmeler...)**

Şimdi kadın o kadar bilinçli ki... Öğretmen, eğitim emekçisi... Namuslu... Cihan'ı o kadar seviyor ki... Cihan, Rize Ardeşen'den. Ardeşen'in Yeni Yol, eski adıyla Öce köyünden, arkadaşlar. Yani yoksul köylü çocuğu. Babası yoksul. Bakır işletmesinde, Karadeniz Murgul'da işçilik yapıyor.

Bir Yoldaş: Artvin'de.

Nurullah Ankut Yoldaş: Artvin'de. Evet. 9 kardeşler. İlk başta çocuk zammı çok veriyorlarmış, maaşından fazla çocuk zammı veriyorlarmış, o yüzden çocukları çoğaltalım, maaşımız çoğalsın demişler ama sonradan zammı bir anda kıstımlar, Demirel hükümeti zamanında. Sait Yoldaş'ın diksiyonu net. Şuradan özellikle şu kadarını, şu sayfayı okuyuverirsen. Dikkatinizi çekerim, arkadaşlar... Cihan'ı da çok sever ablası Nuran. Cihan da benim gibi hayvansevermiş aynı zamanda. Anlatıyor; ahırda ineklerimiz vardı, gider onları kaşağılardı, severdi, onlara annemin verdiği yemlerden, ottan daha fazlasını getirir verirdi. Annemden daha çok beslerdi onları, diyor. Evet.

Devrimci Gençliğin mücadelesi ajanlar tarafından provoke ediliyor

Sait Yoldaş:

“1966-67 yılları sol yayınların çok üretildiği ve tüketildiği yıllardır.”

Nurullah Ankut Yoldaş: Bizim devrimciliğe girdiğimiz yıllar, Mustafa Arkadaş, Orhan Arkadaş, Metin Arkadaş... Başka var mı, yanılmış olmayayım?

Bir Yoldaş: Orhan Abi.

Nurullah Ankut Yoldaş: Orhan'ı saydık.

Pınar Yoldaş: En genç nesil.

Adnan Yoldaş: Faruk Hoca.

Nurullah Ankut Yoldaş: Faruk Hoca. Tabii. Şu anki yoldaşlarımızdan söz ettim. Faruk Hoca'mız da var tabii. O benden eski, Faruk Hoca. Onun devrimciliğe girişi 1963, Faruk Hoca'nın. Evet. TİP'in üyesi olduğu yıl 1963'tür. Bizim Bilimcil Sosyalizme girişimiz 1967. Evet.

Sait Yoldaş:

“(...) Gençler okuyorlar tartışıyorlar, sonuçlara varmaya çalışıyorlardı. Bir yandan da gücünü Adalet Partisi Hükümeti'nden alan çeşitli sağcı örgütlerin saldırılarına uğramaktadırlar.”

Nurullah Ankut Yoldaş: Yani 27 Mayıs Devrimi'nin getirdiği o sınırlı özgürlük ortamında sosyalist bilinç, kitap, kültür hızla yayılıyordu.

Tabii önce nereye?

Aydın gençliğe. Duyarlı kesime. Evet.

Sait Yoldaş:

“(...) Milli Türk Talebe Birliği (MTTB) bu örgütlerden biridir. Bu örgüt, o yıllarda Komünizmle Mücadele Dernekleri tarafından ele geçirilmiştir.”

Nurullah Ankut Yoldaş: MTTB Çağaloğlu'ndaydı. Şimdi Halkevi kurs binası olarak kullanıyor.

Halil Yoldaş: Halk Eğitim.

Nurullah Ankut Yoldaş: Turan Emeksiz Anıtı'nın da arkasında olan bina. Halk Eğitim pardon.

Sait Yoldaş:

“(...) Mahir Kaynak'ın bir eli MTTB'de bir eli devrimci gençliğin içindedir.”

Nurullah Ankut Yoldaş: Şimdi arkadaşlar bilmeyebilir; Mahir Kaynak, ajan provokatörlerinden o zamanın. Ben de bir kere İPSD'de gördüm. Anlatmıştım bir kere. Bir işimiz vardı, girdik çıktık İPSD'ye, Klodfarer Caddesi'ndeyiz. Bu, masa başına oturmuş konferans veriyor, etrafında da arkadaşlar var. Yani bir kere orada gördüm. Ama bizim acele işimiz vardı, gitmek durumundaydık üniversiteye. Baktık, bir şey alacaktık herhalde, aldık çıktık. Bir kere öyle gördüm ben de. Evet, bakın...

Mahir Kaynak, gençlik içinde silahlı mücadelenin propagandasını yapmaktadır

Sait Yoldaş:

“... Mahir Kaynak'ın bir eli MTTB'de bir eli devrimci gençliğin içindedir.”

Nurullah Ankut Yoldaş: Yani bir eli Komünizmle Mücadele Derneklerinin ele geçirdiği MTTB'de, bir eli devrimci örgütlerde.

Sait Yoldaş:

“(...) İstanbul Üniversitesinde de asistan olarak çalışmaktadır. Devrimci gençlikle zaman zaman toplantılar düzenleyip veya devrimci gençlerin toplantılarına katılıp özellikle “Cuma Toplantıları”nın en sık ve en ilgi çeken konuşmacılarından. ‘Devrimci mücadelenin gücü silahlıdır, silahlı mücadele başarıya ulaşamaz...’

Nurullah Ankut Yoldaş: Bakın... Bakın... Provoke ediyor

gençliğin mücadelesini bakın...

Sait Yoldaş:

“(...) pasifizme bir son verelim’ şeklinde açıklamalarla, eylemlerin, şiddete veya anarşizme dönüşmesi için çaba göstermektedir. Herkesten çok hızlı bir solcu olduğu için devrimci öğrencilere gerilla taktikleri verilmesi gerektiğini söyleyecektir...”

Nurullah Ankut Yoldaş: Bakın, bakın!..

Sait Yoldaş:

“(...) Cihan’ın kurucu üye olduğu Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), Demokratik Devrim Derneği ve Pahallıkla Mücadele Derneği...”

Nurullah Ankut Yoldaş: İşsizlik ve Pahallıkla Savaş Derneği (İPSD) demek istiyor... Ben de orada gördüm dedim ya.

Sait Yoldaş:

“... Pahallıkla Mücadele Derneğinin kuruluşlarına katkı yapacaktır Mahir Kaynak. Daha sonra Madanoğlu Davası’yla deşifre olacaktır. Sol liderleri çeşitli nedenlerle bir araya getirip cebinde taşıdığı dolmakalem ses alma cihazıyla sesleri alacak ve anında MİT’e ulaştıracaktır.” (Nuran Alptekin Kepenek, Cihan, Uy Cihan Bizum Cihan, s. 50-51)

Nurullah Ankut Yoldaş: Yeter yeter **Sait Yoldaş.** Zamanımız dar. Yani açıkça burada, devrimci gençlerin CIA tarafından, onun emrindeki MİT tarafından kandırıldıklarını, oyuna getirildiklerini söylüyor, arkadaşlar. Usta’mız da diyor ya:

“CIA’nın milyarları bizden daha baskın çıktı.” diye.

“Provokasyondan başka hiçbir şeyin tam hazır olmadığını kör olsam sezerdim. Ama onlar olmayacak bir dua gibi dinliyorlardı benim anlattıklarımı. Ne yapayım, gücüm yetmedi.”, diyor Usta’mız. (Bak. Hikmet Kıvılcımlı, Yol Anıları, Derleniş Yayınları, s. 98, 226 vb.)

Kanıtlarıyla, Denizler’i, Mahirler’i, Cihanlar’ı gerilla savaşına iten nedenler

Şimdi bu da, arkadaşlar, **Yılmaz Erkekoğlu**’nun kitabı. Malatya Jandarma Alay Komutanı... Sinanlar’a Nurhak Dağları’nda operasyon yapan alayın komutanı. Malatya ile Adıyaman Gölbaşı ilçesi sınırları içerisinde eylem yapıyorlar ya, orada gerilla savaşı başlatacaklar güya. İşte onun Alay Komutanı olduğu bir birlik tarafından Sinanlar katledildi. Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan’ı ilk çatışmada katlediyor, bir astsubayın komutasındaki jandarma birliği ve av tüfekleriyle silahlanmış bir grup köylü. Sinan’ın komuta ettiği 27 kişilik gerilla grubunun diğer bireylerini de tek tek yakaladı, bu jandarma alayı. Yılmaz Erkekoğlu bizzat kendisi çatışmada bulunmuyor. Bir astsubayın emrindeki köylüler yani av tüfekleri vb. ile silahlanmış köylüler saldırıyor Sinanlar’a. Burada anlatıyor, arkadaşlar. Sosyal demokrat benim gördüğüm kadarıyla **Yılmaz Erkekoğlu**. Zaten bu, kitabının adının “**Nurhak, Ey Nurhak**” oluşundan bile belli. Belli hüznü bir mesaj çağırıyor kitabın adı. Kitabın kapak resminde de suyu çekilmiş, kurumuş ve çatlamış bir su yatağında ölmüş balıklar biçiminde tasvir ediliyor Sinanlar. Gerillanın hayatını sürdürebileceği tek ortam halk denizidir. Halk olmayınca buradaki çatlamış karaya vurmuş balıklar gibi, çatlamış topraklar üzerindeki balıklar gibi hemen ölüverir, yaşayamaz. İşte kapağında da bunu sembolize ediyor, arkadaşlar. Sait Yoldaş, şurayı da şu paragrafi da sizden rica edeyim okuyalım. **Önsöz**’den, arkadaşlar.

Sait Yoldaş:

“Kitaplara gerçek isimleriyle geçen bir avuç insana bakıp, Anayasa ile müesses demokratik nizami, silah zoru ile yıkarak yerine Marksist-Leninist bir düzen getirecek insanlar bu kadar mıydı düşüncesi yanlış olur.”

Nurullah Ankut Yoldaş: Yanlış olur, diyor, arkadaşlar.

Sait Yoldaş:

“(…) Onlara verilen görev görünüşün ardında yatan bü-

yük ve gizli girişimin ufak bir bölümü idi...”

Nurullah Ankut Yoldaş: Dikkat ediyor musunuz, arkadaşlar? Demek istediği yani Kontrgerilla'nın, faşist diktatörlüğü oturtmak için gençlere bu işleri yaptırması gerekir, ufak bir bölümü, parçası, diyor. Evet.

Sait Yoldaş:

“ (...) Bu görevi yapmak için büyük bir içtenlikle bir araya geldiler, zorlukları göğüslemeye çalıştılar, ellerinden geleni yapmak için çaba sarfettiler. Belki zamansız olarak görevlendirildikleri ve yanlış yere gönderildikleri, belki de arkalarındaki büyük güç'ün desteğinden yoksun kaldıkları için yenildiler.” (Yılmaz Erkekoğlu, Nurhak, Ey Nurhak, s. 5)

Nurullah Ankut Yoldaş: Yanlış. Çünkü ormanlık yok. Saklandıkları mağaraların tamamı askeri haritalarda mevcut. Zaten ilk önce yakalamak için bölgeyi bir dolaşıyorlar... Haritanın tamamını incelemedim, diyor. Tamamını inceleyeydim o anda oldukları mağarayı da bulurdum; orada sağ salim yakalardım. Hiç kayıp verilmesine gerek kalmazdı ben olduğum için askeri birliğin yanında. Ama ben de onu atladım. O da benim hatam, diyor. Sonunda işte astsubay ve köylüler öldürüyor bu üç yiğit devrimci arkadaşımızı. Evet devam edelim Sait Yoldaş, şuradan sana zahmet:

Sait Yoldaş:

“Yaşamlarına ve ölümlerine saygı duyduğumuz bu üç gözüpek genç'in Gölbaşı ilçesi İneklı köyü sirtlarında öldürülmeleri olayında kendilerini yakalamaya çalışan nizamî kuvvetlerden çok, kurtarmaya çalıştıkları halkın büyük katkısı olmuştur. Bunu ifade ederken İneklı köyü sakinlerini kötülemek, Cumhuriyet jandarmasını korumak gibi bir niyetim asla düşünülmemelidir. Gerçek budur.

“Nurhak operasyonunda yakalayabildiğimiz gençlere, harp esirlerine yapılacak yasal muamelenin dışında gösterdiğimiz ilgi ve yakınlık yaşayanların belleklerinden silinmemiştir. Yürürlükteki düzen ve yasalara aykırı hareket et-

mişlerdi ama onlar bizim kardeşlerimizdi.”

Nurullah Ankut Yoldaş: Devam et Sait.

Sait Yoldaş:

“Kitapta ismi geçmeyen daha yüzlerce insan vardır. Bunlar yöre insanlarıdır, onlardan bahsetmemeye özen gösterdik. Bizim bahsettiğimiz insanlar yakalanmış, yargılanmış, faturalarını ödemiş kimselerdir.

“Onlara selam olsun!..” (age, s. 6)

Nurullah Ankut Yoldaş: “Onlara selam olsun”, diyor, arkadaşlar. Yani şimdi Sait Yoldaş, bir de şuradan itibaren okuyalım sana zahmet. Yani önemli; Usta’ımızın bir tespitinin, değişik kaynaklardan doğrulanması açısından önem taşıyor. Şuradan başlasan...

Sait Yoldaş:

“Bizim amacımız bu kitapta ulusal veya Enternasyonal devrimlerin, demokratik veya antidemokratik yollardan nasıl gerçekleştirileceğini izah etmek değildir. Bu konu boyutlarımızı aştığı gibi haddimiz de değildir. Ama yanlışları görece kadar bilgi ve deneyimimiz olduğu kanısındayım. Bu kitaba adını veren operasyonun sonunda 16 adet CORTUNA marka tek atımlı çoğunun gez ve arpacığın olmayan piyade tüfeği.”

Nurullah Ankut Yoldaş: Çoğunun gez ve arpacığın yok, arkadaşlar. Yani çakaralmaz. Kaçakçılardan almışlar. Banka soydular ya Denizler, o parayla kaçakçılardan bunları almışlar. Ve böyle eski tırışka tüfekler yani, kaçakçıların ucuza alıp pahalıya sattıkları. Sanıyorum yani...

Sait Yoldaş:

“(...) 8 adet Mısır yapısı Port-Said ve Akabe marka, sten makineli tabanca taklit edilerek yapılmış eski makineli tabanca, 1 adet av tüfeği, 1 adet Wincester modeli yivli av tü-

feği, bir adet savunma, 1 adet taarruz el bombası, birkaç iŖe yaramaz tabanca, ateŖleme kapsüleri olmayan bir miktar tahrip kalıbı, bir gözü ayar edilemeyen eski bir dürbün ve bu silahlara ait ufak bir çatıŖmada dahi yetersiz kalacak fiŖek elde edilmiŖtir. Bu silah, araç ve gereçler gerillaların gizli depolama tekniğine uygun olarak arazide gömdükleri yerlerden tarafımdan çıkarıldıkları için yakînen bilmekteyim. İŖe yarar iki silahtan birisi Sinan CEMGİL'in taŖıdıđı KALEŖNİKOV, diğeri ise Mustafa YALÇINER'in taŖıdıđı 45 kalibrelik Smith Wesson tabancadır.”

Nurullah Ankut YoldaŖ: Tek iki silah var, diyor.

Sait YoldaŖ:

“(…) Ordunun NURHAK cephesindeki savaŖçı potansiyeli de toplam 27 kiŖi. Böyle ordu olabilir mi?”

“Niyetimiz bu gençleri tenkit ve küçümseme değildir. BaŖlıkta ifade ettiğimiz gibi bir erken hareketi vurgulamaktır. Yoksa operasyon sonu tümüyle AKÇADAĞ'da, ELBİSTAN'da, DARENDE'de savunmalarını tespit ederken çay içtik, söyleŖtik.”

Nurullah Ankut YoldaŖ: Bu yakalanan gençlerin savunmalarını yazdırırken çay içtik, söyleŖtik onlarla, diyor.

Sait YoldaŖ:

“(…) Acele olay mahalline gelen anne ve babalarımı misafir ettik, dertleŖtik. Hepsi yaŖıtlarına göre üstün yeteneklere sahip, zekâ seviyeleri kazandıkları üniversitelerde en yüksek puanı kazanmalarından belli pırıl pırıl gençler idi.”

Nurullah Ankut YoldaŖ: Dikkat edelim bundan sonrasına.

Sait YoldaŖ:

“(…) O zaman ortada bir çeliŖki vardı. Aslında ben bu çeliŖkiyi biliyorum. Bunu bir sır olarak ebediyete beraberiimde götüreceğim.”

CIA'nın yönlendirmesiyle Ordu aracılığıyla Gençlik Hareketi tuzağa düşürülüyor

Nurullah Ankut Yoldaş: Anlaşıldı değil mi, arkadaşlar? Aslında gençlerin ne için oraya gönderildiklerini biliyorum, somutça, objektif olarak biliyorum, diyor. Ama bunu ebediyete götüreceğim, diyor. Yani ben de Silahlı Kuvvetlerin bir mensubuyum diyerek, CIA'ca ordu fosilleri aracılığıyla uygulamaya konan CIA'nın İblisçe planını açıklamıyor. Bunca masum gencin kanına giren, hayatına mal olan dolabı tümüyle açıklamaktan kaçınıyor. Bu türden bağılıklar gösterirler Silahlı Kuvvetler mensupları orduya. Bunu biliyoruz.

Sait Yoldaş:

“(...) Aynı kanı ve düşüncüyü taşıdığım için Sayın Erdal Öz'ün “GÜLÜNÜN SOLDUĞU AKŞAM” adlı yapıtında önsöz yaptığı “Bu Kitabı Yazarken” bölümünün bazı birimlerini bu soruya cevap teşkil edeceği kanısı ile alıyorum:

“- Bir avuçtular ama bir başına değillerdi.

“- Oyuna getirildiklerinin, yalnız bırakıldıklarının acısını, öldürülmekten yakayı sıyrıp yaşıyor olanlar sanırım, hâlâ duyuyorlardır.

“- 12 Mart'ı gerçekleştiren karşıt güçlerin sorumluları, aradan bunca yıl geçtikten sonra, şimdilerde, birbirlerini suçlayan, başarısızlıklarında ve suçluluklarında kendilerini aklamaya çalışan ilginç açıklamalarda bulunuyorlar. Hiçbir açıklamada nedense bu genç insanların adı bile geçmiyor. Sanki hiç görmemişler, hiç tanımamışlar bu çocukları; asker-sivil bir yönetimin başarısız girişimcileri bu çocukların sırtını hiç sıvamamışlar sanki.

“- Okuyunca görülecektir, bu çocukların bana gizlice anlattıklarında az da olsa ipuçları vardır.” (age, s. 31-32)

Nurullah Ankut Yoldaş: Erdal Öz de açıkça yazıyor: Bana anlattıklarında gençler şöyle dediler: Bize yukarıdan denildi ki, siz bu eylemleri yapın, ortalığı karıştırın; biz bunu gerekçe gös-

tererek yönetime el koyacağız ve 27 Mayıs benzeri bir devrim yapacağız. Yani Parababalarını silip süpüreceğiz beraberce. Ortaklaşa bir iktidar kuracağız. Bu mesaj veriliyor, öyle oyuna getiriliyor gençler. O zaman işte bizden olan da var, soytarılar, Usta'ya her gün gidiyorlar, Hoca'm devrim olacak, şunla görüştük bunla görüştük filan... Usta, "kör olsam görürdüm" diyor. Ne kadar Ustaca: "Provokasyondan başka hiçbir şeyin hazır olmadığını kör olsam görürdüm!", diyor. Yani Usta'mızın o günün şartlarında teorinin ışığıyla tespit ettiğini, hem Cihan'ın ablası hem Erdal Öz hem de Yılmaz Erkekoğlu işte böyle netçe görebiliyor.

Anadolu'da gerilla hareketi neden tutmaz?

Kürdistan ayrı bir ülke tabii. Orada gerilla hareketi, ulusal kurtuluş hareketi tutar. Yani Amerikancısı da tutar devrimcisi de tutar. Ama Anadolu'da asla tutmaz, arkadaşlar.

Niye?

Usta'mız da söylüyor. Osmanlı ne diyor?

Millet-i müsellahayız biz, diyor.

Ne demek?

Bir Yoldaş: Silahlı millet.

Nurullah Ankut Yoldaş: Silahlı Milletiz, Ordu Milletiz biz, diyor bir anlamda. Tabii ordunun daha özel bir başka anlamı da var. Sen şimdi gerilla yapıyorum diye çık dağa, bir asker öldür; köylüler yakalatır seni. Çünkü halkımız jandarmanın kendisine yaptığı bunca zulme rağmen orduyu sever. Yüzyılların geleneğidir bu; orduya sahip çıkar. Yakın zamana kadar köylerde askerlik yapmayana kız verilmezdi. Ayıplanırdı askerlik yapmamış olmak. Halkımızın evlatlarını, düğün evine gönderir gibi, şenliklerle askere uğurlama geleneği buradan kaynaklanır. Halkımızdaki anlayış bu olunca ona silah doğrultanı elbette sevmez. Ayrıca daha pek çok siyasi, ekonomik, sosyal sebebi var, Anadolu'da bir gerilla savaşının tutmayacağını. Anadolu, yüzyıllarca sömürgeci İspanyol, İngiliz, Fransız ordularına karşı gerilla savaşı vermiş

Latin Amerika'ya benzemez hiç. Kaldı ki orada bile Küba deneyi tekrarlanamadı. CIA ve işbirlikçi faşist Latin Amerika diktatörleri Küba'daki yenilgiden çıkardıkları derslerle önlemlerini aldılar. Bu nedenle Küba deneyi ikinci bir Latin Amerika ülkesinde tekrarlanamadı, bugüne dek.

Anadolu'da bu hareketin yani gerilla hareketinin tutma olasılığı sıfırdır. Usta'mız da **“Küba Devrimi tekrarlanamaz”**, diyor.

Nedir o zaman Türkiye'nin devrim stratejisi?

Usta'mızın koyduğu Ekim Devrimi'nin, Leninci Devrim Öğretisinin Türkiye şartlarına uyarlanmış biçimidir. Usta'mızın **“Halk Savaşının Planları”**nda, **“Devrim Zorlaması Demokratik Zortlama”**da, **“Devrim Nedir?”**de ortaya koyduğu devrim anlayışıdır.

12 Mart'ta CIA ve işbirlikçi hainler çelmelediler gençlerimizi. Bu yiğit, mert, namuslu, gözü pek arkadaşlarımızı kandırarak, oyuna getirerek kopardılar bizden. Uzaklaştırdılar Usta'mızdan. Böylece devrim şartlarını, devrim yapacak gücü parçaladılar. Bu potansiyeli ortadan kaldırdılar. Yani CIA böyle işte; hem gerçek devrimci hareketin önünü tıkar hem de namusluların önemli bir bölümünü kandırır, oyuna getirir hem de sahte hareketlerin önünü açar.¹

¹ Derleniş Yayınları'nın notu: Bu konuda yakın zamanda yayımlanan aşağıdaki haber öğreticidir:

“TVNET ekranlarında 12 Mart sebebiyle yapılan Gündem Özel 12 Mart Muhtırası programına katılan Hukukçu **Turgut Kazan**, **Star yazarı** Prof. Dr. **Mahir Kaynak** hakkında çarpıcı açıklamalarda bulundu.

“MAHİR KAYNAK AJAN PROVAKATÖR MÜYDÜ?”

“Kaynak sadece MİT mensubu değildir” diyen Kazan, Kaynak'ın bir ajan provokatör olduğunu iddia etti. Kazan aynı zamanda **Cengiz Çandar** ve **Şahin Alpay** gibi isimlerin o dönemde kandırılıp Orta-doğu'ya gönderilen isimler arasında olduğunu söyledi.

Kıvılcımlı, faşizme karşı gençlik önderlerini uyarır, birleşme çağrısı yapar

Usta'mız Hikmet Kıvılcımlı, bu içtenlikli, yiğit arkadaşlarımızı, bu alçakça, namussuzca hazırlanan kanlı tuzaktan sakındırmak için bütün gücüyle çalıştı. İlerlemiş yaşına ve ölümcül hastalığına, ağır kanser kanamalarına ve idrar yolu tıkanmalarına rağmen (ki, o süreçte üçü genel anestezi altında olmak üzere 13 kez cerrahi müdahale geçirmişti) Leninci Devrim yolunu netçe aydınlatan kitaplar yazdı, gazete yazıları yazdı, konferanslar verdi. Ve açık oturumlara davet etti Mihri Belli'yi ve Mahir'i. Kendimize gelelim; ya gerçek devrimci yolda birleşiriz ya da ölüm tırpanını elinde tutan Azrail'e yem oluruz, diye feryat etti. Ama dinletemedi arkadaşlara.

Bazen şöyle, “dost acı söyler” anlayışıyla davranıp acı, sert uyarılarda da bulundu:

“DEVRİM NAMLUNUN UCUNDADIR” SÖZLERİNE NE DİYECEKSİNİZ?

“Burada şu soruyu sormak gerek. Mahir Kaynak'ın İstanbul Üniversitesi salonlarında “**Devrim namlunun ucundadır. Sandığa sizi inandırmak isteyenlere inanmayın.**” şeklinde sözlerine ne diyacaksınız?” diyen Kazan, moderatör Veyis Ateş'in “**Mahir Kaynak aynı zamanda bir provokatör müydü?**” sorusuna iddialı bir yanıt verdi:

“Elbette ben o konuşmaları dinlemiş bir insanım. Gençleri Filistin'de eğitime götürmek üzere kaydeden, açıkça deftere yazan ve götürülenler kimlerdi? Derin Devlet, ABD, Türkiye'de demokrasiyi boğmak isteyenler. Ki biz 9 Martın tarihini bilmiyoruz onu sonradan öğreniyoruz. Demek ki 9 Martçılar kendileri Baasçı bir rejimmiş gibi iktidara gelip Türkiye'yi sosyalist yapacaklarına inanmış olabilirler. Ben Güneydeki bütün illere giderek sakın ola Filistin'e gitmeyin demiştim. Bunun başarılını oynayan da Mahir Kaynak idi. Bu gerçekleri görelim.” (Gazeteler, 13 Mart 2013)

“Yeter Be!

“(DUYURU VE ÇAĞRI)

“Bilimsel Sosyalizmin çokbilmiş düşmanları, ona *kandökücü diktatörlüğü* yakıştırırlar. Oysa gerçek Sosyalizmin bilim olarak başlıca ödevi, Marks’ın en büyük eserinde belirttiği gibi:

“*Doğum sancılarını kısaltıp ılımlandırmak*”tır. (Das Kapital)

“Dünyamız, yarım yüzyılı geçiyor: “*doğum sancularıyla*” kıvrınmaktadır. Vietnam’da *kandökücü diktatör* kimdir?

“Doğumu, Sosyalizmin doğumunu engellemek isteyen ABD’ye satılmış üç beş General ve Politikacı. Şili’de Sosyalizmin doğumunu *Demokrasi* (ama lâfta değil, işte halkın bilinçli örgütleri) ile *hiç sancısız* gerçekleştirenler kimlerdir?

“Seçime yanyana girmiş: *Sosyalistler, Komünistler, Radikaller, Bağımsız Halk Aksiyonu* (adlı *Hıristiyan demokrat din adamları*), *Sosyal-Demokratlar*’dır.

“Tek yaygarahca: “*Seçime hayır! Tek yol: Silâhlı Savaş!*” parolasını koparan: “*Sol Devrimci Hareket*” şarlatanları çıktı. Ama “*Şili İşçilerinin Birleşik Konfederasyonu*” 700.000 üyelidir. “*Sol Devrimci Hareket*” şarlatanlarının aldıkları oy: 3.838’dir. Sancısız doğuma ikinci karşı koyan akım, Allende’nin Şili Başkanlığına seçiminden önce Başkomutan General Schneider’i öldürten, 21 Ekim 1969 *Sağ Hükümet Darbecisi* General Roberto Viaux’dur. Demek *kan dökücü diktatörlük* kimlerin özlemidir?

“*Sol Devrimci*” veya *Sağ Karşıdevrimci PROVOKATÖRLERİN* özlemidir.

“Bu hiç kimsenin bir an unutmaması gereken gerçekliği Koca Dünya’dan küçücük Türkiye olayları içinde izleyelim. 28 Nisan olaylarında genç üniversiteli kanı döken kimdi?

“Halkımızı demagojiyle ayartabildiğine güvenen Türkiye’nin (birkaç yüz kişilik) Finans-Kapital Oligarşisi.

“O kan içici oligarşiyi en “kansız ihtilâl” ile deviren ne oldu?

“Tepeden tırnağa silâhlı Türkiye Silahlı Kuvvetlerinin 27 Mayıs Devrimi.

“Dikkat edelim. Türkiye’de görevi, gereğince kan dökmek olan *Silâhlı Kuvvetler* bile kan dökmüyor da, Türkiye Silâhlı Kuvvetlerinin *Halk çocuklarına* güvenemeyen bir avuç Tekelci Sermaye ve politika azgını, özel kanunsuzluklarla, azıcık insan hakkı arayanların kanını döküyorlar. Maksatları açık: Halk uyanmasın. Halkı uyarmak isteyen Gençlik kan içinde boğulup susturulsun. “*Kansız*” 27 Mayıs’tan, kan davası güdülerek, son kalmış *demokratik* kırıntılar da yok edilsin...

“Öyle bir Dünyanın böyle bir Türkiye’sinde yaşıyoruz. Oligarşinin İktidarı TBMM’de şöyle bağıyor:

“*Aslında bu Komando Teşkilatının sahibi ben ’im diyen bir Partinin Başkanı çıkmış Meclisin Kürsüsüne!*”

“Yani İktidar: “*Kan dökücü Komandolar, diktatörlüğü silâhla kuran Komandolar bizden değil*” demeye getiriyor. Bu, kaç bin yıllık Roma Valisi Pontius Pilate’nin “*Masum kandan ellerimi yıkarım!*” deyişidir... Oysa, arkalarına Toplum Polisini takarak her gün bir Üniversite, bir Öğrenci Yurdu basan “*Komando*”lar azıttıkça, her gün gazetelerde şöyle olaylar okunuyor:

“*Fakülteye yapılan silâhlı bir saldırı üzerine Emniyet Müdürlüğüne haber verilmiş, ancak Müdürlükten: (Telefon numaranızı bırakın, biz sizi ararız) cevabı verilmiştir.*” (Milliyet, 05.01.1971)

“SBF Dekanı Prof. Cahit Talas konuşuyor:

“*Polis Yurda girmişti. Vali Beye telefon ettim. Vali Bey anlayış gösterecek yerde bizi suçlamaya kalktı. Emniyet Müdürü de aynı his içinde, bizi suçlamaya kalktı... Talebe çok insafsızca dövüldü. Yurt feci şekilde tahrip edilmiştir.*” (Cumhuriyet, 25.01.1971)

“Bunun örtbas edilecek gizli kapaklısı kaldı mı? 30 gen-

cin temiz başını yiyen İktidar, “insafsızca” *kan dökücü Diktatörlük* yapıyor. Finans-Kapital Türkiye’de *gerçek Demokrasi’nin* Doğumunu önlemek için kan dökmekten başka çıkar yol bulamayacak bir *acz ve şaşkınlık* içindedir. Öteki *Bezîrgân Partiler* de, sözde “*Parlamentar Muhalefet*” kayıkçı dövüşü ile cilveleşiyorlar. 2 bin yıl önceki İsa gibi 1971 Gencinin; “*Bir yanağına vurulunca, öbür yanağıma çevir!*” diyecek köle ruhunu taşımadığına öfkeleniyorlar.

“Bu kanlı oyun ne sayede sürdürülüyor? Çok sırmalı, çok yıldızlı bir iki başın ara sıra sahneye itilmesi sayesinde mi?

“Hem evet, hem hayır. Ne var ki, 500 “*Oligark*”ın (Tahakkümcü Azınlığın), ne imam talkını, ne topu tüfeği 35 milyon insanı köleleştirmeye yetemez. Ancak, tek başına bu karnı: *Faşizmi* durdurmaya ve *Demokrasiyi* kurtarmaya, *Sosyalizmi* kurmaya yeter mi?..

“Hiçbir zaman yetemez. Hele platonik “*Antifaşist*” tekerleme “*bildiriler*” ardında, “*Hamamın namusunu kurtarma*” Particilikleri: yavuz hırsızlık değilseler, düpedüz hareketi gülünçleştirmektedir.

“*1- Anarşiyi kes! Derlen!* deniliyor. Bu, *Proletarya Partisi* içinde *çelik çekirdekleşmekle* ve en yaygın *Yığın Örgütlenmeleri* ile olur.

“*2- Halkın içine anlayışla in!* “*sol*” *yobazlığı bırak!* deniliyor. Bu, somutça; pratikçe *İşsizlik Ve Pahalılıkla Savaş* manivelâsına dayanır.

“Ne gezer! Çoğu nereden çıktıkları bilinir veya bilinmez sürü sürü keskin “*lider*” ve avantürye “*ideolog*” zibidileri ortalığı kavram mahşerine çeviriyorlar. Halkın da, Gençliğin de *Bilinçsizliğini-Bilgisizliğini-Örgütsüzlüğünü-Davranışsızlığını* son kertesine dek sömürüyorlar.. Ve hepsi birden, denizin dibine atılmak üzere çuvala doldurulmuş kedilerle köpekler gibi hâlâ birbirleriyle dalışıyorlar. İçlerinde “*marifet*” yapmadıklarına inanmayan da çıkmıyor.

“Kanlı Faşizmle, Antidemokratik Finans-Kapital Dikta-

törlüğü ile her araçtan yararlanıp savaşmak en birinci *ilke* (prensip)... Şu anda, ondan önemli yakıcı *ilke* (prensip) olabilir mi gibi: Türkiye için uydurma “*İlke-Tilke*” havlayışlarıyla iki kişiyi bir araya gelemez kılıyorlar. Bu tür düşünceler ve davranışlar Tarihin her döneminde *yenik* düşmüş anıtsal beyinsizlikler midir? Yoksa, Firavunlardan Çarlara ve Padişahlara dek her müstebitin binlerce yıl besleyip yetiştirdiği en *başarılı* provokatörlükler midir?

“Halk bir damla *iş* ve bir lokma *ekmek* için kıvranıyor. Halkı o *işsizlik ve pahalılık* Cehenneminde aydınlatacak *Bilinçli Örgütlenme* günün biricik problemi. Herif durmuyor, dinlenmiyor. İktidar canavarına birkaç yüz gencin daha sıcak kanını içirme fırsatını ve keyfini vermek isterce, horoz dövüşü çapında ve yazıyla, çiziyile: “*Silâhlı Savaş Devrimciliği*” kışkırtmalarını aklınca “*teori*”leştiriyor. Silâh sözcüğünün salavatla ağza alınacağını, onu da ancak *ehil* olanın, yerinde alabileceğini *pratikçe* kavramıyor.

“Silâh kim, sen kimsin, a gönüllü polis devrimcisi hödük? Silâhlı Kuvvetin ne olduğunu hiç mi kimse bilemez sanırsın a hebenneka! Silâhın ve Silâhı Kullanmanın ne olduğunu senden mi öğrenecek Kuvayimilliyecilikle yoğrulmuş bu Millet, bu Halk, bu İşçi Snfı, bu Köylü Yığını, a hain değilse soytarı *cici devrimci*! Sen daha Sağ Karşıdevrimci molla hacıağa kadar olsun, “*saf bağlayıp*”:

“-Rab! Rab!”

diyen Sol-Sağ adımını atmayı öğrenmemişsin. Çakmaklı tüfekle ayda füze avcılığına mı çıkacaksın a Donkişot?

“*Anarşi Yok! Büyük Derleniş!*” en açık ve kesin çağırısıdır. Daha iyisi *ileride*: Ama “Karga dernekleri” kurarak değil, hareket, davranış, örgüt içinde yapılabilecek olan *Vatan Partisi Tüzüğü ve Programı* ortada... İlk adımda “*Devrimci Derleniş Merkez Komitesi*” kurulmak üzere, bütün *örgütlü*: İşçi-Köylü-Esnaf-Aydın vb. Halk Grupları: “*Devrimci Derleniş Komiteleri*” kurmalıdırlar. Komiteler, kendi çevrelerinde “*Halk Uyanış Güçleri*” örgütlerken, *ortak bağ* noktası,

Sosyalist'in ve Tarihsel Maddecilik Yayınları'nın: Lâleli-Çelik Palas – Kat: 3 adresidir. Kurucu Komitelerin bu adresle hemen ilişki kurmaları rica olunur.

“Namusunu, yüreğini, zekâsını, bilimini, bilincini zerrece proleter alçak gönüllülüğü ile bağdaştırabilen arkadaşların, Büyük Derlenişe öncü Gönüllü Er olarak hemen katılmaları tutulacak ilk ve tek yoldur.

“Var mısınız bu yola baş koymaya?

“Yoksanız, başka gerekçe aramayın ve üzülmeysin: yoksunuz, demektir.

“Var olanlar, İşçi Sınıfı ile Köylü yığını adına, sizin yerinize de derlenirler ve dövüşürler. Merak etmeyin. Elli yıldır derlenenler ve dövüşenler, her şeyden önce bu halkın içinden fıskırmışlar ve cepheyi tutmuşlardı. Sağ kaldıkça tutacaklardır da. İt ürüyecek kervan yürüyecektir.” (Hikmet Kıvılcımlı, Sosyalist, sayı: 8, 02 Şubat 1971)

Sosyalist Gazetesi, faşizmi önceden görüp devrimci ortamı uyarmaktadır

Ne yazık ki, Usta'nın bu acı ve sert uyarıları da olumlu bir tepki yaratamadı. Tam tersine onlar, Usta'ya öfkeyle saldırarak “Revizyonist”ti, “Cuntacı”ydı türünden yakıştırmalarda, suçlamalarda bulundular. Gerçeği bir türlü görmek, kabullenmek istemiyorlardı. Büyülenmiş gibiydiler. Oysa oynanan oyun açıktı: CIA, hazırlayıp uygulamaya koyacağı faşist diktatörlüğe zemin oluşturmak için gençleri maceracı eylemlere kışkırtıyordu. Sonunda kendisi sözüm ona “huzur ortamını sağlamak için yönetime el koymuş” olacaktı. Cahil kara halk yığınları da onun bu oyununa kanıp faşist diktatörlüğü alkışlayacaklardı, Türkiye’de yeniden “huzur ortamı”nı sağladı diye.

O yıllarda öğrenciydim. Hep birlikte Usta'mızın Başyazarı olduğu “**Sosyalist Gazetesi**”ni çıkarıyorduk.

Sosyalist'te benim tek bir yazım yayımlandı, “**Gençlik Kö-**

şesi”nde. Biz eylemlere ağırlık veriyorduk. Yazı yazmayı zaman kaybı sayıyorduk. Usta’mız zaten teorik yazılarıyla ufkumuzu açıyordu. Bize düşen o yolda dövüşmekti.

“Gençlik Köşesi”nde yazıları yazan arkadaş o hafta bir nedenden yazamamış yazısını. Gazete bağlanırken Orhan Müstecaplı Abi, bize; “Nurullah, Gençlik Köşesi’nin yazısı yok. Onu yaz da koyalım”, dedi. Biz de oturduk bir solukta, kalemi hiç elimizden bırakmadan yazıyı yazıp bitirdik. Orhan Abi, yazı dizildikten sonra, bağlanan sayfadaki yerine sığmadığı için iki paragrafını çıkardı. Kalanı bile bizim yaklaşan faşizmi netçe gördüğümüzü ve bunun bir oyun oynanarak tezgâhlanmakta olduğunu netçe ortaya koyar. Bu vesileyle onu da olduğu gibi aktaralım:

“Gençliğe Suikast!

“Geçtiğimiz hafta burjuva gazetelerinin baş sayfalarını, iri manşetlerle, hep öğrencilerle ilgili haberler doldurdu:

“Ülkü Ocakları ordudan yardım istedi.”, “Mücadele Birliği mensupları polisin himayesinde İstanbul Edebiyat, Fen ve Kimya fakültelerini işgal edip Edebiyat Fakültesindeki öğrenci temsilcileri seçiminin yapılmasını engelledi.”, “Edebiyat Fakültesi Dekanı okulu kapattı, istifa etti.”, “Kimya Fakültesi dekanının istifası için öğrenciler muhtıra verdi.”

“İki öğrenci yurdu arandı. Aramada, tabanca, bıçak, şiş, dinamit, Molotof ele geçirildi. 11 öğrenci gözaltına alındı.”

“Rektörler ve Akademi başkanları, öğrenci olaylarının üniversiteyi aştığını ileri sürdü.”, “Rektörler; Sunay’la parti liderleri toplansın konuyu görüşsün” dedi.

“Ve İçişleri Bakanı yeni tedbirleri açıkladı: “Huysuz öğrenciler askere alınacak.”

“60 öğrenci derneği kapatıldı.”

“Son olarak da “Ankara Fen Fakültesi önünde bir

grup devrimci genç kurşun yağmuruna tutuldu. Nail Karaçam öldürüldü. İki devrimci genç de (biri ağır Mehmet Demir) yaralandı.”

“Bütün bu olanlar: öğrencilerin yarattığı olaylar gibi gösterildi. Şimdi bakalım olaylara: Ordudan yardım isteyen kim?

“Ülkü Ocakları.

“Fen, Edebiyat ve Kimya fakültelerini işgal eden kim?

“Mücadele Birliği mensupları ve polis.

“Emperyalistler ve ortakları bu olayları neden yaratıyorlar?

“Bu soru önemli. Yurdumuz bugün iktisadi bir çökmanın içine girmiştir. Bu krizi atlatmak, geçiştirmek imkânsızdır. Bunu anlayan sömürücü güçler kendileri afişe olmasın, maskeleri düşmesin diye harıl harıl bir günah tekesi aramaya koyuldular. Yağlı teke Demirel zaten bulunmuştu. Şimdi onun yanına, günahı paylaşacak bir teke daha lazımdı. Bunu bulmak gerekti.

“Şimdi de okul işgal ettirip, yurt basıp, devrimci gençleri öldürüp, bilmem ne halt edip yarattıkları ekonomik politik buhranın nedenini gençliğe bağlamak istiyorlar.

“ABD Emperyalizmi ve yerli ortakları da böylece her günahahtan azade olarak sömürüye devam edecek.

“Son günlerde devrimci gençliğe yapılan suikastların nedeni oynanmak istenen bu oyundur.” (Sosyalist, Sayı: 4, s. 8)

Usta'nın uyarılarına düşmanca bir tutumla cevap verildi

Yukarıda da dedik ya yaptığımız tüm bu eleştiri ve uyarılar olumlu değil, çok olumsuz tepkilere yol açtı küçükburjuva sol ortamda.

Usta'mızın "CIA Sosyalizmi" adını vererek siyasi kimliğini netçe ortaya koyduğu Doğu Perinçek ve avanesi saldırılarını çirkeflik düzeyine düşürdüler.

Mihri Belli ve MDD çevresi, tam bir Şark kurnazlığıyla dedikodu kazanı kaynatarak, Kıvılcımlı'nın "bunak, sekter, geçimsiz" olduğu türünden aşağılık suçlamalarını en seviyesiz yöntemlerle yaymaya çalışıyordu.

Ne yazık ki, Mahir ve kendisine bağlı gençlik çevresinin de Usta'mıza karşı tutumu artık tümüyle hasmane bir kimliğe bürünmüştü. Mahir, birkaç ay önce İTÜ Gümüşsuyu Yerleşkesinde yapılan Dev-Genç toplantısında söylediği; "Kıvılcımlı'yı okuyorum. Okuduğum kadarıyla önemli bir farklılığımızın olmadığını gördüm. İncelememi bitirdiğimde de aynı kanaatim sürerse devrimci hayatımın bundan sonrasını Kıvılcımlı'nın bir militanı olarak yaşayacağım." sözünü bütünüyle unutarak terk etmiş ve Kıvılcımlı'ya düşmanca bir tutumla haksız, demagojik saldırılarda bulunmaya başlamıştı.

Örnekleyelim:

"Yolu, baştan beri açıkladığımız gibi revizyonizmin yolu olan Mihri Belli, devrim anlayışı, çalışma tarzı, örgüt anlayışı gibi bütün temel konularda, Latin Amerikalı ve Filistinli gerillalara küfreden Hikmet Kıvılcımlı'yla birleşmektedir. Uzak gözükten radikal bir küçükburjuva iktidarının gerçekten milli demokratik devrim programını uygulayacağını umarak, kısa dönemde, "faşizmi yenecekleri" konusunda da birleşmektedirler! Bu nedenlerle, aralarındaki tepişmeyi bırakarak hemen revizyonist bir parti kurmalarını kendilerine salık veririz! Böylece, "radikal küçükburjuva iktidarı"na

yardımcı olarak Türkiye’yi kapitalist olmayan yoldan paşa paşa sosyalizme vardırırlar(!). Hem artık proleter devrimciler de, “şöyle olacaktı, böyle olacaktı, üç tane profesyonel genç işimizi bozuyordu, şu adrese başvurun...” şamatasından bıktı; “ne kurulacaksa çabuk kurulsun da, şu revizyonizmin ne menem şey olduğunu pratikte de daha iyi görelim!” diyorlar.

“Hakim sınıfların açıkça zor metotlarına başvurdukları, revizyonist kliklerin azgınca pasifizmin propagandasını yaptıkları bu dönemde, eldeki kadroları örgütlü biçimde en aktif mücadelenin içine sokmak gerekmektedir. Düşmanın gelip devrimcileri hapishanelere dolduramaması için, bundan böyle üniversitelerin ve belirli yerlerin kale bekler gibi sonuna kadar beklenmeyeceğini bilerek, düşmana karşı yıpratıcı bir mücadele vermek gerekmektedir. Devrimci mücadelenin en geliştiği bölgelerde parlayan iç savaş kıvılcıklarını, aktif mücadeleyle ülke sathına yaymak ve güç kazandıkça savaşın ağırlığını kırsal bölgelere aktarmak gerekmektedir. Mücadeleyi politikleşmiş bir askeri mücadele biçiminde yürütmek, ekonomik ve demokratik mücadelelere ikinci dereceden, bu mücadeleye yardımcı olması bakımından önem vermek gerekmektedir. Karşıdevrimin baskısına devrimci şiddetle cevap vererek, işçi ve köylü kitlelerine aktif mücadelenin gerekliliğini göstermek gerekmektedir. “Hazreti Eyüp sabrı” ile beklemeden, en aktif mücadelenin içine girilerek, bu mücadele içinde geniş halk kitlelerini örgütlemek gerekmektedir. Ancak böyle bir mücadeleyle, revizyonizmin sosyalizm yolundaki bataklıkları kurutulacak, Türkiye halkı özgürlüğüne kavuşacaktır!” (Türkiye Halk Kurtuluş Parti-Cephesi (THKP-C), Dava Dosyası, Yazılı Belgeler, Yar Yayınları, İkinci Baskı, s. 358-359)

Kıvılcımlı, Latin Amerika ve Filistin'deki devrimci hareketleri Leninistçe tahlil eder

Mahir daha lafa girerken ne yazık ki, işe demagojiyle- kandırmacayla başlamaktadır: Mihri Belli'yle Usta'mız Kıvılcımlı'yı; "devrim anlayışı, çalışma tarzı, örgüt anlayışı gibi bütün temel konularda, Latin Amerikalı ve Filistinli gerillalara küfreden Hikmet Kıvılcımlı'yla birleşmektedir", diyerek aynı kefeye koymaktadır. Kıvılcımlı'nın Mihri Belli'yi eleştiren, onun MDD Teorisinin bir küçükburjuva ütosisinden ibaret olduğunu ve Leninizmle uzaktan yakından bir ilişkisinin olmadığını kesin kanıtlarıyla ortaya koyan kocaman bir kitap yayımladığını unutmuş görünmektedir. Kaldı ki, Mahir'in kendisi de bu kitapta düşürülen ışık üzerine Mihri Belli'nin kof bir masal anlatıcısı olduğunu görmüş ve ondan kopmuştur.

Ayrıca Mahir, yukarıda andığımız İTÜ Gümüşsuyu Dev-Genç toplantısındaki konuşmasında ve kendisinin kaleme aldığı, kendisinin, Yusuf Küpeli'nin, Münir Ramazan Aktolga'nın ve Ertuğrul Kürkçü'nün imzasıyla "**Aydınlık Sosyalist Dergiye Açık Mektup**" adıyla yayımlanan broşürlerinde hem Kıvılcımlı'dan hem de onun Mihri Belli'yi eleştiren kitabından olumlu söz etmektedir. O zamanlar Mahir, Mihri'den yeni kopmuş bir gençlik önderidir. Ama şimdi artık Türkiye devriminin stratejisini çizecek ve onu yönetecek kıdeme ve deneyime, bilgiye, bilince teoriye sahip; her söylediği kesin hakikatler içeren, onların tartışılmasının bile revizyonizm, oportünizm sayılması gereken büyük devrimci önder olarak görmektedir artık kendisini. O bakımdan şimdi Kıvılcımlı'yı da duraksamaksızın çizip geçmesi gerekmektedir. O da bilimsel temellere dayanan tezlerle olamayacağına göre böyle demagojik, yakıştırma, kötü suçlamalarla olmaktadır. Mahir, bu tutumuyla gerçekten teorik olarak büyük bir yanlışın içine düşmüş olmakla birlikte, siyasi ahlâk açısından da ayıp etmektedir.

Özetçe, yukarıdaki ilk paragrafta Mahir, akla kara gibi birbirine karşıt, birbirine benzemez iki insanı aynı kefeye koyup kara-

lamakla devrimci olmayan bir anlayış ve tutum ortaya koymaktadır. Hem de bunu, bu konuya ilişkin gerçeğin ne olduğunu bilmesine rağmen yapmaktadır...

Mahir, yukarıda eleştirdiğimiz satırlarında Usta'mızı "Latin Amerikalı ve Filistinli gerillalara küfre"tmekle suçlamaktadır. Burada da ikinci kere ayıp etmektedir. Elli yıllık devrimci mücadele hayatının 22,5 yılını zindanlarda geçirmiş, her türlü işkenceden başı dik çıkmış; üstelikte de işkencecilere ve Parababaları savcılarına, yargıçlarına mahkemelerde meydan okumuş bir insanın hiç böyle bir şey yapmasına imkân var mı? Buna kim inanır. Ama işte insan bir kez kariyerizm hastalığına kapıldı mı gözü hiçbir şey görmez olur böyle.

Kıvılcımlı Usta, sadece "Küba Devrimi'nin izlediği yolun bir daha tekrarlanamayacağını; onun o zamanda ve o şartlarda yaşanmış, yapılmış, kendine özgü bir devrim olduğunu söylemektedir sadece. Ki gerçek de budur. **Che** anılarında diyor ki:

"Biz Siera Maestra'da savaşı yürütürken ABD ajanları gazeteci görünümünde bizi ziyarete geldiler. Amaçları devrimimizin niteliğini öğrenmekti. Fidel'in sosyalist olup olmadığını sordular bana. Ben Fidel, sosyalist değil, ulusal devrimcidir, dedim."

Nitekim ABD, Küba Devrimi sürecinde diktatör Batista'ya ve yönetimine silah ambargosu uygulamıştır. Bunu Fidel söyler. Fidel ayrıca; **"ABD bile Batista'ya silah ambargosu uygularken Tito önderliğindeki Sosyalist Yugoslavya ona bizimle savaşta kullanması için silah satıyordu"**, diye eleştirir Yugoslavya'yı ve sosyalist ülkelerin dağınıklığını.

Fidel, devrimden bir yıl sonra kendilerinin de artık sosyalist ekonomiyi örgütlemeye başlayacağını, dolayısıyla da sosyalist olduğunu açıklamıştır. Ve sosyalist ekonomi örgütlenmiştir.

Küba deneyiminden kendi emperyalist tutumu açısından gerekli dersi çıkararak AB-D ve CIA, Bolivya'da Che'ye göz açtırmamıştır. Yaptığı yaygın karşıdevrimci propaganda yüzünden on

bir aylık gerilla savaşı sürecinde Che'nin küçük gerilla grubuna Bolivya Halkından bir tek yeni insan katılmamıştır. Ayrıca CIA kendi uzmanlarınca eğittiği, donattığı, hava gücü dahil olmak üzere, her türlü silahla donattığı 2500 kişilik karşıdevrimci yani Kontrgerilla ordusunu Che'yi bulup imha etmekle görevlendirmiştir.

Başkaca bir Latin Amerika ülkesinde de Küba deneyimi tekrarlanamamıştır.

Kıvılcımlı, tâ 1970'te teorik öngörüyle bunu saptamıştır. Ve Latin Amerika ülkelerinin de Leninci Devrim Öğretisini ülkelerinin tarihi, sosyal, ekonomik şartlarına uyarlayarak, buradan kendi orijinal devrim öğretilerini ve o öğretinin emrettiği strateji doğrultusunda savaşmalarını; zaferin böyle kazanılacağını söylemiştir. Bunun neresi yanlış?.. Ve burada nerede küfür?..

Filistin'e gelirse: O yıllarda Filistin'de tam bir başıbozukluk hüküm sürmekteydi, gerilla örgütleri arasında. Halk desteğini tam arkalarına alamamışlardı. Kendi aralarında bile birlik olmadığı gibi, bazen de birbirleriyle kavgaya tutuşuyorlardı. Velhasıl, örgütsüz, dağınık ve halktan kopuktular. Bu nedenle de hem Siyonist İsrail devletine hem de İngiliz Entelijans Servisi yetiştirmesi Kral Hüseyin'e (Ürdün'de) çok kolay yem oluyorlardı. Böylece binlerce Filistinli yok yere kolay hedef olup hayatını kaybediyordu. Kıvılcımlı, onların ilkin bu dağınıklıktan kurtulup halk kitleleriyle sıkı bağlar kurabilecek merkezi bir yapıya yani gerçek bir proletarya partisine kavuşmaları gerektiğini altını çizerek ya da yüksek sesle haykırarak yazıyor, anlatıyordu. Usta'nın, Sosyalist Gazetesi'nde 4 sayı yayımlanan; **“Kaynayan Petrol Kazanı: Filistin”** adlı uzun makalesi bu konuyu işler.

Usta, bu makalesinde Filistinli Gerillalara, küfretmek bir yana, övgüler düzer. Ama der, onlara, İsrail canavarına yok yere kanınızı içirtmeyin. Savaşın ama başarılı olun, zafer kazanın. Zaferin yolu da şuradan geçer, der. O yolu gösterir. Bu uzun makalenin en son paragrafı şunu der:

“Her Fedai şehidinin yeri, devrimcilerin gönlünde ölümsüzdür. Ama bir ülkede kendi Orijinal Sınıf İlişkilerini dupduru seçmeden, gerçek güçler dengesine sırf duygucul gösteriş kabadayılıklarıyla şaşkınlık bakmanın bilançosu her zaman acıklı olur.” (Hikmet Kıvılcımlı, Sosyalist Gazetesi, Sayı: 9-16, s. 4)

Lenin ve Kıvılcımlı Ustalar, Narodnik hareketleri, teorik ve pratik olarak mahkum etmişlerdir

Gelelim Mahir’in ikinci, yani bir sonraki paragrafta söylediklerine:

Mahir, açıkça; elde olan küçücük gençlik çetesiyle “devrimci askeri savaşı” başlatmamız gerektiğini öne sürmektedir. Mahir buna “**politikleşmiş bir askeri mücadele**” demektedir. Mahir, sonraki yazılarında bu Narodnik devrim anlayışına “**Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi**” adını vermektedir. Bu stratejisini de “**Kesintisiz Devrim I, II, III**” adını verdiği yazılarında, mektup ve bildirimlerinde hep tekrarlamakta ve bazen de açmaktadır.

Bunu da örnekleyelim:

“Partimiz, diyalektik ve tarihi materyalizmin ilkeleri üzerine kurulmuş Leninist bir partidir.

“Partimiz Marksizm-Leninizm kılavuzluğu altında, emperyalizmin III. bunalım döneminin çelişki ve ilişkileri ile, bu çelişki ve ilişkilerin Türkiye’ye yansımalarının (ülkemizin tarihi, sosyal, politik, ekonomik, psikolojik niteliklerinin) devrimci tespitinden hareketle Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi’ni, devrim stratejisi olarak saptamıştır.

“Bu stratejik çizgi, kır ve şehiri, silahlı propaganda ve öteki politik kitlevi mücadele biçimlerini diyalektik bir bü-

tün olarak ele alan çizgidir.

“Bilindiği gibi, gerilla savaşı kavramı, kavram olarak tek başına nitelik belirleyici değildir.

“Merkezi otoriteye karşı mahalli mütegalibe de, düzenli birlikleri yenilmiş bir ordu da düşmanına karşı gerilla savaşı yürütebilir. Gerilla savaşının devrimci politik amaçlarla, siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak yürütülmesine, yani politik kitle mücadelesi olarak ele alınmasına Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi denir. Politikleşmiş askeri savaş stratejik çizgisinin teorik kaynakları, hareket çizgisi, somut durumların somut tahlilindedir. Yani genel olarak emperyalizmin III. bunalım döneminin ayırte-dici niteliklerinde, özel olarak bu çelişki ve özelliklerin Türkiye şartlarına yansımada yatmaktadır.

“Devrim stratejisini bu şekilde saptayan bir örgütün örgütsel ilkesi de, bu Leninist çizginin örgütsel ilkesi olan, politik ve askeri liderliğin birliği ilkesidir.” “Kesintisiz Devrim II-III”

Mahir’in burada ortaya koyduğu devrim anlayışının Leninist devrim öğretisiyle zerre kadar ilgisi yoktur. Bu Narodnizmdir. Lenin tarafından daha 20’nci Yüzyılın başında kesince mahkûm edilmiş bir anlayıştır. **Lenin**, “**Halkın Dostları Kimlerdir ve Sosyal Demokratlara Karşı Nasıl Savaşır?**” adlı ünlü eserinde bu küçükburjuva teorisini ve hareketini yenilgiye uğratur ve devrimci ortamdaki etkinliğine son verir.

Mahir’in yukarıdaki satırları temel olarak bu küçükburjuva ideolojisini temel almakla birlikte Brezilyalı **Carlos Marighella**’nın “**Şehir Gerillası**” adlı eserinin Marksist terimlerle süslenmesinden başka bir şey değildir.

Mahir, yukarıdaki satırlarında; “emperyalizmin III. bunalım döneminin çelişki ve ilişkileri ile, bu çelişki ve ilişkilerin Türki-

ye'ye yansımalarının (ülkemizin tarihi, sosyal, politik, ekonomik, psikolojik niteliklerinin) devrimci tespitinden hareketle” oluşturulmuş bir süper, orijinal devrimci teori olduğunu iddia etmektedir. Mahir, bunu laf olsun diye söylemiştir. Hani genel kuraldır ya bu... Mahir de o nedenle teorisinin böyle bir araştırmanın ürünü olduğunu söylemiştir. Oysa Mahir, bu birkaç aylık sürede Türkiye'nin tarihine, bugününe, ekonomik-sosyal ilişkilerine, insanların davranış psikolojisine dair hangi incelemeyi, araştırmayı yapmıştır? Hiç... Böyle birkaç aylık bir çabayla devrim teorisi oluşturulabilir mi?

Mahir, yukarıdaki satırlarında emperyalizmin artık Üçüncü Bunalım Döneminde olduğunu, bu dönemde **“Bu tip ülkelerde devrim aşaması kısa bir aşama değil, oldukça uzun bir aşamadır. Evrim aşamasının nerede bittiğini, devrim aşamasının ise nerede başladığını tespit etmek fiilen imkânsızdır. Her iki aşama iç içe girmiştir.”**, diyerek, evrim-devrim aşamalarının artık bu yeni dönemde iç içe girdiğini; bu nedenle de ilk elde örgütlenmiş birkaç kişi de olsa yapılması gerekenin silahı alıp gerilla savaşını başlatmak olduğunu öne sürmektedir.

Mahir'in bu yaptığı tam anlamıyla revizyonizmdir, dolayısıyla da oportünizmdir. Revizyonizm, esas alınan temel devrimci teorisinin artık şartlar değiştiği için yeni şartlara cevap veremediğinden “gözden geçirilip düzeltilmesi” bahanesiyle değiştirilmesidir. Başkalaştırılmasıdır. Özünün, içeriğinin bu düzeltme bahanesiyle bozulması, bulandırılmasıdır. Dolayısıyla da ortadan kaldırılmasıdır. Mahir, bunu yapmaktadır, yukarıdaki satırlarında ve bu dönem ve sonrasındaki tüm yazılarında.

Mahir, kendisi bunu yaparken sadece bu kadar yanılıyla yetinmemekte, Usta'mızı da revizyonistlikle suçlamaktadır. Oysa Usta'mız, Mahir'in yukarıdaki safsata teorisine tümüyle karşıdır. Yukarıda aktardığımız eleştirisinde de bu karşıtlık açıkça görülür.

Usta'mız, Leninci devrim teorisini ve o teorinin Türkiye şartlarına gerçek anlamda uyarlanmasından oluşan orijinal bir devrim öğretisi ortaya koyar; **“Devrim Nedir?”**, **“Oportünizm Nedir?”**, **“Halk Savaşının Planları”** ve **“Devrim Zorlaması-Demokratik Zortlama”** adlı eserlerinde.

Bu Leninci devrim anlayışında evrim ve devrim aşamaları birbirinin devamı olmakla beraber; mücadele tarzı, örgüt biçimleri, mücadele araçları, savaş biçimi bakımından birbirinden ayrıdır. İkisini karıştırmak yani Mahir'in savunduğu yanlışa düşmek Lenin'e göre; “sadece bir ahmaklık olmakla kalmaz, bir cinayet olur”. Lenin Usta'dan aktaralım:

“Proletaryanın öncüsü, ideolojik bakımdan kazanılmıştır. Esas olan budur. Bu olmasaydı, başarıya doğru birinci adımı atmak bile olanaksızlaşır. Ama oradan zafere varmaya çok uzun bir yol var. Öncüyle hasmı yenmek mümkün değildir. Bütün sınıf, büyük yığınlar, öncüyü doğrudan doğruya destekleme durumuna gelmedikçe ya da öncüye karşı hayırhah bir tarafsızlık tutumunu benimseyerek karşı tarafı desteklemeleri ihtimali kesin olarak ortadan kalkmadıkça, öncüyü kesin savaşa sürmek sadece bir ahmaklık olmakla kalmaz, bir cinayet olur. Oysa bütün sınıfın, sermayenin ezdiği geniş emekçi yığınların, gerçekten böyle bir tutumu benimseyebilmeleri için sadece propaganda, sadece ajitasyon yetmez. Bunun için bu yığınların kendi öz siyasi tecrübeleri gereklidir. Bütün büyük devrimlerin temel yasası böyledir.” (Sol Komünizm, Sol Yayınları, Aralık 1977, İkinci Baskı, s. 102)

Mahir'in savunduğu devrim anlayışının Lenin'in öğretisiyle zerre kadar ilgisinin olmadığını sanırsanız bu satırlar göstermeye yeterdir.

Kıvılcımlı'nın kaleminden: Devrimci Potansiyel nasıl heba edildi?

Anlattıklarımızı özetlersek; Kıvılcımlı Usta'yı küçükburjuva hareketlerinin önderlerinden hiçbiri dinlemedi. Ve devrim potansiyeli darmadağın edildi. O zaman eğer Kıvılcımlı'ya kulak verilseydi, mevcut devrim potansiyeli ve imkânı heba edilmezdi. Devrimci Hareket hızla yükselişe geçirdi. Yerli-yabancı Parababaları, 12 Mart Faşist Darbesini tezgâhlamaya ne cesaret edebilir ne de gerçekleştirebilirlerdi. Parababaları düzenini alaşağı edip Demokratik Halk Devrimini zafere bile ulaştırabilirdik. O zaman öylesine büyük, önemli bir devrim potansiyeli taşıyordu o günkü Türkiye. Yapılacak şey, devrimci bilimin yani Marksizmin, Leninizmin ışığında süreci doğru yönetmek, halk kitlelerini doğru örgütlemek ve doğru yönlendirmektir. Bu altın fırsat, küçükburjuva toyluklar, gafillikler, inatçılıklar ve kariyer hesaplarıyla heba edildi.

Parababaları, bir kez daha Türkiye devrimcilerini kolay yenilgiye uğratmışlardı. Ve çok kolay bir zafer kazanmışlardı.

CIA, Amerikancı ordu fosilleri, tabii yerli Parababaları ve onların siyasi temsilcileri aracılığıyla 12 Mart Faşist Diktatörlüğünü oturtmuşlardı...

Kıvılcımlı Usta, bu yenilgi günlerinde kaleme aldığı satırlarla bu acı gerçeği neredeyse bir ağıt biçiminde şöyle ortaya koyar:

“Kim yaptı bütün bunları? Şu hemen hepsini uslu akıllı günlerinde tanıdığımız üç beş yüz samimi oldukları ölçüde tehlikeli saf çocuk mu?

“Yok canım. Ne yazık ki öyle bile değil. Aktörler elbet o perperişan edilen temiz gençler. Ama oynadıkları piyes de, onu sahneye koyan gizli rejisör de hatta, göze görünenleri değil.

“Bir yol: 7 bin yıllık Bâbil artığı şu yomsuz [uğursuz] kü-

çükburjuva bataklığımız yok mu? Sahne o. Piyes ise, Çarlık Rusyası'nda Okhrana'ya *karşı* oynanan sahici dramın, CIA *uzmanlarının eliyle* 1970'ler Türkiyesi'ne körü körüne uygulanışı. Kasketini yıkıp: “Bizim Devrimci Gençlik ne canlar yaktı Kâğıthane'de!” gazelini okuyan yarım sarhoş “teorisyenler”, yalnız kendilerini ve birkaç sinirli çocuğu birkaç günlüğüne kandırabilirlerdi. İş Narodnik tavşanının suyunun suyu bile olmadı. Elbet dökülen masum devrimci kanı boşa gitmedi ve gidemezdi ve gitmeyecektir. Diyalektiğin öbür momentini zartzurtla hiçe indirilemez. Tepecektir. Temiz genç kanın döküldüğü toprakta tohum kaçınılmazca çimlenecek, filiz verecektir. Buna, en başta piyesi sahneye koyan kurnaz, o çok hain Parababalarının en ufak kuşkuları bulunmasın.

“Ancak şu anda, şimdi gençliği kan içinde yok yere yıkılmış bulunan rauntta parsayı faşizm topladı. Zayıf bir öncü gençlik çetesini, Parababalarının talimli zengin ordulaşmış güçlerine cepheden saldırıya kaldırmak, başka sonuç için olamazdı. Bizim Narodniki'ler, hinoğlühince tertiplenmiş Çar İstibdadının dilediği yerde ve yönde zafer, kolay zafer kazanması, Devrimci Güçleri kolayca bozguna uğratması oyununa kışkırtıldılar. Faşizm altta güreşmeyi bildi. Çocuklar, kendilerine zorla dayatılan “üstte güreşme” gösterisine çok fena kapıldılar. Kolayca “kafakol oldular”. Bunu anlamamanın zamanı geldi, geçti: Hâlâ anlamamakta direnenler, CIA sırtlanlarına ölmüş insan-ceset hazırlamaktan başka bir şey yapmış olmazlar.

“Oyun açıktır. Parababaları 27 Mayıs geleneğini üstte güreşmekle yenemeyeceklerini biliyorlardı. Üstelik 1961 Anayasası'nın vurgun yaldızcılığına gelmeyen platonik yanlarını hiçbir zaman affetmediler. Durup dururken de, Parababalarına “Süleyman Sofrası” kadar zengin Vurgun İktidarını gökten zembille indirivermiş bulunan 27 Mayıs Anayasa güllük gülistanlığını, kıyısında köşesinde kalmış ufak tefek dikenleri yüzünden yok etmeye bir türlü girişemediler.

“Ne yapacaklardı?

“Beyin Tröstleri” CIA’nın eli altında Endonezya kartına dek binbir kumar planı hazır. İş onlardan birini seçmeye kalmıştı. Obur manyak Piknik Süleyman Bacanak hazır konuştu beklenmedik “Süleyman Sofrası”ndan rızasıyla kalkmak istemiyordu. “Yürüsünler. Yollar aşımacak değil ya! Biz soframıza bakarız” diyorlardı Süleymanlılar. Endonezya planına vardı. Ama şu Allahın belâsı burjuva ordusu bile 19’uncu Yüzyılın Burjuva “Devrimci” geleneklerini bir türlü omzundan silkip atamıyordu. Onunla Türkiye Halkını kılıçtan geçirmek güçtü. Bir hile bulunmalıydı. Fransız oyunu da aynen uygulanamazdı. Hazır Gençlik bir şeyler taklit ediyordu. Onu işlemekten başka çıkar CIA yolu kalmamıştı. Az acı da olsa bu kumar oynandı.” (Hikmet Kıvılcımlı, Yol Anıları, s. 44-45)

Kıvılcımlı’nın Sıkıyönetim Mahkemesine gönderdiği uyarıcı mektuplar

Kıvılcımlı Usta, vefatından 9 gün önce kaleme alıp İstanbul 1. Sıkıyönetim Mahkemesi Başkanlığı’na gönderdiği “2. Mektup”unda da yine bu CIA oyunundan söz eder. Ve onları CIA’nın maşası olarak görev yapmaktan ve masum devrimci gençleri haksız yere cezalandırmaktan sakındırmaya çalışır.

Bu nedenle de onlara “kendi kendi”lerini “reddetme”lerini önerir:

“İSTANBUL 1. SIKIYÖNETİM “MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

“Sayın yargıcım,

“Yolda çok ağır bir kanamayla hastaneye düştüm. Ağır bir ameliyattan sonra kan kaybı kesilmeksizin yatalak oldum. Bu bakımdan mahkeme önüne selamle çıkamazsam, yurttaşlık hakkımın ve görevimin ziyana uğramaması için, şimdilik aşağıdaki ön ifademi kısaca ve yazılı olarak sunu-

yorum.

“Sıkıyönetim 1. Mahkemesini usul bakımından aşağıdaki nedenlerle aydınlığa çıkarmak zorundayım.

“1- Her şey gibi mahkemelerin başlıca görevi olan *Adalet* de zamanla değişmiştir.

“Ortaçağ Osmanlı Adalet kavrayışını Tarihi Cevdet Paşa iyi tarif etmişti. Ona göre: yargıç ile asker aynı derecede *emir kuludurlar*. Farkları şudur ki asker emrini *üst'*ünden, yargıç emrini *Kanun'*dan alır. Asker gibi yargıç da aldığı emri harfi harfine uygulamaktan öteye geçemez. Bu Adalet kavrayışı, Ortaçağ gibi *durgun* toplumlar için tartışılmazdı.

“Modern Adalet, modern toplumla birlikte çoktan bambaşka bir karakter almıştır. Onu da en iyi tarif eden kimse, dünya ölçüsünde tanınmış hukukçu, ABD'nin yüksek yargıç Warren'dir. Ona göre: yargıcın görevi yalnız kanun maddelerini sertçe kalıp hükümler olarak uygulamaktan ibaret değildir. Yargıcın başlıca görevi bir toplumun her an değişen ekonomik ve sosyal temelleri üzerine çıkmış bulunan kanun ve hukuk normlarını toplum ilerleyişi yönünde yorumlayıp geliştirmektir. Hayatın ilerleyişini sarsıntılara uğratmaksızın şaşmaz Adalet eliyle sağlama bağlamaktır.

“Modern Adaletin ve modern yargıcın bilinçle ve anlayışla çağından sorumlu oluşu, Türk Ordusu'nun tarihçil ilericileri gelenekleri önünde büsbütün daha yüksek bir anlam taşır. O anlamın en can alıcı örneğini Türk Ordusu'nun ilericileri ve demokratik geleneğini temsil ettiği tartışılmaz bir gerçeklik olan Mustafa Kemal'in Ordu Gençliği tutumunda verdiği en yakın davranışlarda bulabiliriz.

“20'nci Yüzyıl başlarında Mustafa Kemal Selanik Kale-dibi gazinosunda her akşam kafayı tütümlerken, çevresine toplanmış bulunan onlarca genç subaya hep iktidara geldiği gün vereceği bakanlık ve başkanlıkları dağıtır dururdu. Her halde o zaman gizli servisler kafatasçılık doktrinini henüz pek iyi bilmedikleri için, bir tek Abdülhamit hafiyesi çıkara-

rak Mustafa Kemal ve Ordu Gençliği'nin sık sık coşkun taşkınlıklarını bir rejim düşmanlığı, bir komünistlik, bir vatan hainliği diye ispiyonlamamıştı. Siyaset yasağına rağmen ilericiliğe gönül vermiş bulunan o genç subaylar kaynaşmasının ne devlete, ne millete herhangi bir kötülük veya ihanet getirdiğini de bugün dünyanın asker sivil hiçbir savcısı iddia edebilir mi?

“Tam tersine, Türkiye’de Ordu Gençliği’nin ülkeyi iç ve dış kötülüklerden kurtaracak en sağlıklı tepkisine sembol o taşkın genç subaylar kaynaşması olmuştur. Meşrutiyet öncesinde Ordu Gençliği kaçakçılığa ve vurgunculuğa kendilerini satacakları yerde, hayatları pahasına vatan ve milletlerinin geleceğini düşünmüşlerdi. Belki o yüzden, Abdülhamit adaleti bile genç subayları rütbeleriyle uzak yerlere tayin etmekten başka düşünceye girişmemişti.

“Böyle inkâr edilemez büyük vatan ve millet sevgili insan gelenekli bir Ordu Gençliği’ne, 20’nci Yüzyıl sonu Atom çağında, Türkiye resmen yabancı asker, Amerikan üssü duruma sokulmuşken düşünmeyi ve okumayı yasak etmek nasıl akla gelebilir?

“20’nci Yüzyıl başında yerli düşünürlerimiz pek metotsuz ve sistemsizdirler. Yerli tek tük şairlerse yasaktırlar. Şimdi Demokrasi, hele 27 Mayıs’tan beri oldukça gür bir düşünce ve davranış ortamı yarattı. Sansür ve yasak edilmeksizin çıkmış kitaplar çerçevesinde hayata ilgi duymak ve oradan memleket problemlerini değerlendirmeye çalışmak, ne yazanlar, ne okuyanlar için nasıl suç sayılabilir?

“Böyle bir suç icat etmek Adaleti dağıtmak, her şeyden önce modern Adalet olmaktan çıkarmak sayılır. Hele genç subayları birkaç sivil memurun ökçeleri altında yerlerde tekmeleтип çığnetmek, askerlik şerefi denilen gücü gericilerin öç aldıkları bir alan yapmak tehlikeli adaletsizliklere, sarsıntılara yol açmak olur. Bunun için her yargıç gibi askerlerin de bilimsel ve pratik politika alanında büyük ve uzun ilgileri, çalışmaları gerekir.

“2- Askeri mahkeme sivil kişilerin akıl erdiremeyecekleri spesifik askercil konularda yetkili askerler eliyle değerlendirilmek istenen davalara bakar. Üzerime açılan dava siyasi bir suçlamadır. Türkiye’de askerler yüzyıllardan beri kanunlarla ve nizamlarla [tüzüklerle] siyasetle ilgilenmekten yasaklandırılmışlardır. Onun için bütün askerlik süreleri boyunca hiç meşgul olmadıkları siyaset konusuyla sayın askerlerin birdenbire ilgilendirilmeleri hiç normal değildir.

“Tabii asker emir kuludur. Aldığı emirle bu davaya bakmak isteyecektir. Ancak davanın ekonomik ve sosyal temellerden fıskırmış politika ayrıntılarını bütün incelikleriyle birkaç hafta içinde gözden geçirip bir yargıç vicdanına yüklenen ağırlıkla dengeli ölçülerde işığa kavuşturması insanüstü bir güç ister. Askerler de insandırlar. Bu gücü ömür boyu incelemedikleri politikada acele birkaç kitap okumakla elde edemezler. Bu bakımdan adaletin mahkemeden beklediği selamete gölge düşer. Nitekim hazırlanan evrak ve iddiameler bu gibi gölgelerle doludur.

“3- Askeri mahkemelerin üstünde, alınacak her kararı, isterse infaz eden, isterse iptal eden bir yüksek adli amirlik vardır. Askeri mahkemelerin spesifik konuları için bu kurum mantıklıdır ve gereklidir. Çünkü adli amir en yüksek, dolayısıyla da askerlik konusunda en büyük tecrübesi ve bilgisi olan bir kattır. Onun altında, velev hâkimlik düzeyine erişmiş de bulunsa, askerliğin inceliklerine adli amir katındaki askerlik uzmanlarının o çok geniş vukuflarını [bilgilerini] değerlendirmek istemiştir. Spesifik askeri davalar için bu pek doğal olabilir.

“Siyasi davalara aynı mantıkla adli amirin etken olma ihtimali ise, adaletten beklenen her türlü tarafsız davranış olanağını temelden yok edebilir. Adli amir gerçik Türk Ordusu gibi kurulduğu günden beri kendine göre demokratik ve ilerici gelenekleri bulunan bir tarihsel gücün havası içinde bulunmak gerekir. Ancak özellikle son çeyrek yüzyılın Türkiye ekonomi ve politikasında yer eden gelişmeler, adli

amirlere yurt çapında etken ekonomi ve politika esintilerine karşı olağanüstü duyarlık kazandırmıştır. Daha önce DP ve AP deneylerinde beliren bu olay, özellikle en son sıkıyönetimi gerektiren olaylarla bir daha açığa vurulmuştur. Örneğin son olaylara başlıca neden, ilerici gelenekli Türk Ordusu'nun 27 Mayıs Devrimi'yle getirdiği orantılı demokratik havayı aşındırıp yok etmek isteyenlerin bir tertibidir. Buna rağmen bugün 27 Mayıs gelenekleri aynı Türk Ordusu'na yok ettirilmek istenebilmektedir. Olaylar öylesine ustaca tahrif edici menşurlardan [prizmalardan] geçirilmiştir ki, bugün Türk askeri mahkemeleri Türk Ordusu'nun 27 Mayıs eylemini tasfiye etmek görevine itilmek istenmiştir.

“Bu şartlar altında askeri mahkemenin vereceği her kararı istediği biçimde değiştirebilmeye yetkili bir adli amirlik müessesesi Türkiye'nin en olumlu gerçeklerine ve bu arada askeri mahkemelerin tarafsızlığına aykırı düşer.

“4- Bunun dışında, Türkiye'nin bir avuç tahakküm hasretlisi Parababalarına sözcülük eden politika babaları son sıkıyönetim kanunu ile askeri mahkemelerin tarafsızlık eğitimlerine en büyük darbeyi indirmiştir. Mülkün temeli sayılan Adalette modern dünyanın hiçbir ülkesinde tartışılmayan bir madde vardır: Hiçbir kanun makabline şümulü [önceyi kapsayıcı] olamaz. Yani her kanun ancak yürürlükte olduğu süre içinde suç tasrih etmişse [açıkça belirtmişse] dava açılabilir. Böyle bir tasrih olmadan işlenmiş fiiller, sonradan çıkarılacak kanunlarla suç sayılsa bile, o fiilleri daha önce işlemiş bulunan kimseler suçlanamazlar. Nitekim Türk Ceza Kanunu'nun en başta gelen genel hükmü de: “bu kanunda sarih [açık] olarak belirtilmeyen fiillerden dolayı hiç kimseye ceza verilemez.” der.

“Oysa yeni çıkarılan kanun, sıkıyönetimi ilan ettiren sebeplerle ilgili görülecek fiillerin de sıkıyönetim mahkemeleri kapsamına girebileceğini yazar. Bu olağanüstü hukuk dışı hükmün belirsizliği (sarahatsızlığı) onu her türlü Ceza Kanunu çerçevesi dışına atar. En müstebit padişah bile ken-

di fermanı ile yasak ettiği andan itibaren işlenen fiilleri cezalandırır. Ferman çıkmadan önce işlenmiş fiiller, sonradan çıkmış ferman hükmüne göre cezalandırılmaz. Sıkıyönetim Mahkemelerini göreve çağıran kanun tamamen keyfi bir takdirle hangi fiillerin sıkıyönetimi gerektiren nedenlere bağlı olacağı gibi ağır ve sınırsız bir sorumluluğu askeri yargıların boyunları üstüne atmış bulunmaktadır. Anayasa Mahkemesi'nin bu açıdan son kerteye dek ikircikli, sarahatsiz ve tehlikeli olan bu kanun maddesi hükmünü bozması için yüksek askeri mahkemenizin başvurma yetkisi Anayasa hükmüyle yerden göğe kadar vardır.

“5- Her şeyden önce adalet ve kanun ruhuna ve Anayasaya aykırı bulunan hükmün uygulanmasına gelince, burada trajedi korkunç ve ağlanacak duruma kardırılmıştır. Şöyle ki, sıkıyönetimi gerektiren olaylarla ilgili nedenler hangileridir? sorusuna bugüne dek askeri savcıların verdikleri karşılık ve yankılar, son birkaç hafta içinde birkaç sınırlı gencin adam kaçırmak, banka soymak gibi girişimleriyle sınırlandırılıp gözden kaçırılmıştır.

“Büyük Türk Gençliği içinde sayıları birkaç kişiyi geçmeyen o sınırlı gençleri son umutsuzca, yanlış ve yenilgin hareketlere kimler, nasıl zorlamışlardır? Askeri mahkeme asıl bunu arayacakken, savcılar yerli yabancı gizli ajanların tertipleyip abarttıkları olaylara bula bula benim hiçbir suç fiili teşkil etmeyen birkaç bilimsel kitap ve yazımı göstermeye kalkışabilmişlerdir. Oysa gençliği haklı isyana basamak basamak sürüklemiş bulunan olaylar, daha dün denilecek kadar yakın zamanda geçmişlerdir.

“Türkiye Gençliği yabancı Parababalarının Türkiye'yi önce ekonomik sömürge, sonra politik ve askercil üs yapışları önünde protesto olarak yabancı sembolü saydıkları 6'ncı Filo'ya karşı dünyanın her uygar ülkesinde, hatta Amerika'nın kendisinde her gün yapıldığı görülen gösterilerde bulunmuşlardı. Buna karşı, Türk Ordusu'nun getirdiği 27 Mayıs ortamının her demokratik hak ve görevini kan-

la bastırmak isteyen yerli-yabancı Parababaları ne yaptılar? Aramco gibi petrol şirketlerinin Medine-i Münevvere hatiplerine yazdırdıkları rüya beyannameleriyle Türkiye’de her zaman aç, işsiz ve kolay satın alınabilir birkaç zavallı gerici elemanı azdırarak gizli ordular halinde örgütlediler. Sabah namazlarında bindirilmiş silahlı yobaz kafilelerini yüksek okul yurtları üzerine sistemli baskı ve tecavüzlere yönelttiler. İktidar; polis gücüyle açıktan açığa desteklediği bu aylıklı yobaz kafilelerini Tophane önünde yatan 6’ncı Fılo’ya doğru namaz kıldırtarak, Taksim Meydanı’nda *Kanlı Pazar*’ları sahneye koydu. Bu sahnelerde polisin copla, yobazın bıçakla insan öldürdükleri gazete fotoğraflarına kadar sızdı. Ondan sonra aylarca süre, en büyük şehir alanlarında eli tabancalı kişiler, bir avcının bir kuşu vuramayacağı kadar serinkanlılıkla, demokrasi isteyen ilerici gençleri herkesin gözü önünde kurşunlayıp polis ciplerine bindiler ve kaçtılar. Böylece, bir, on, değil, 30’u aşkın ilerici yüksek öğrenim ve işçi-köylü gencine kıyıldı.

“İlerici Türk Ordusu’nun içinden çıkmış sayın askeri yargıçlar, böyle bir kıyım ve katliam önünde siz genç olup kalsaydınız ne yapardınız? Gençler sizin yapmak zorunda kaldıklarınızdan başka bir şey yapmış sayılabilirler mi?

“Üstelik onlar henüz yirmisini doldurmamış bilgili ve coşkun çocuklardır. Olayların sadece kendi genç canlarına kıymakla kalmadığını, mukaddes bildikleri Türkiye’nin her varlığını açıkça tehdit ettiğini görebilmişlerdi. Onlar çoğunlukla asker olmadıkları için siyaset yaşamının sınırları içinde gözü kapalı kimseler de değillerdi. İster istemez, gerek yabancı yani emperyalizm sömürgesi ve üssü yapılmak istenen yurtlarını, gerek kendi canlarını savunmak kaygusuna düştüler.

“İşte sıkıyönetimin ilanını gerektiren asıl eylemler burada ve böyle başlamıştır. Hangi sıkıyönetim mahkemesi bugün Kanlı Pazar katillerinin yahut adam vurduktan sonra iktidarcı terfi ettirilerek büyük yolluklarla yabancı ülkelere

gezmeye gönderilen kişilerin üzerine en ufak bir tahkikat sürdürmektedir? Yok böyle bir şey.

“Denizci genç subayların kıyımını belki yürekleriniz yanarak yargılıyorsunuz. Bu gençlerin ilk gericiliğe karşı yaptıkları protestoları ise, her halde dava dosyasında ört-bas edilemeyeceği gibi yobazların genç ilericileri öldürme-sine karşı bir manevi isyan biçiminde patlak vermişti. Gençlerin bunda haksız olduğunu hiçbir asker söyleyemez. Çünkü öldürülen gençlerin birçoğu bizzat asker evlatları idiler. Ben bir binbaşının büyük oğlunu güpegündüz meydanlarda öldüren yobazların ardından küçük oğluna ve kendisine karşı da kurşun yağdırdıklarını biliyorum. Ordudan gelmiş sizler böyle bir olay karşısında kalsanız ne yapabirdiniz?

“Eğer asker olarak siyasetle uğraşmaktan yasaklanmış bulunsaydınız şu iki sonuç kendiliğinden belirirdi:

“a) Önünüzde idam cezaları istenerek yargılanan gençler gerçekte en basit bir demokratik ülkede asker-sivil her yurttaşın kullandıkları insanlık hakları üzerinde biraz heyecanla tartışmaktan ve kaynaşmaktan öteye geçmemişlerdir. Böyle bir durum ise, Türk Ordusu’nda bizzat Mustafa Kemal’lerin, İsmet Beylerin genç subaylık günlerinde harıl harıl katılmış oldukları hareketlerden başka anlam taşımamaktadır. Birkaç kuşak sonra gelen Türk Ordusu’nun devrimci geleneğini benimsemiş genç askerleri Mustafa Kemal ve İsmet (İnönü) geleneğini yaşamaları nasıl kınanabilir? Ve hele öldürücü suç sayılabilir?

“b) Problem ülkenin yakın sosyal ve politik tarihini gereği gibi izlemiş bulunan askeri yargıçlar önüne çıksaydı, bu yargıçların Kemalist oldukları ölçüde problemi en güvenilir çözümlere ulaştırabilmeleri beklenirdi. Ancak siyaset yasağı askeri yargıçları ister istemez Türkiye politika tarihinin tam bilinçli kavranışı dışında bıraktığından, onlar da önlerine getirilen en derme çatma basit olayları parça parça değerlendirmek zorunda kalıyorlar. Bu parçalar arasında biraz dikkat edilirse ortak ilişki olarak ne görülüyor?

“Her şeyden önce gençler arasına sokulmuş yerli-yabancı gizli ajanların zorla teyelledikleri provokasyonlar görülüyor. Ve gençler göz göre göre bu provokasyonlara kurban ediliyor. Yazık değil mi? Günahı insanın alınına yazanın da, günahı işlediği için aynı insanı cehennemde yakanın da Allah oluşu gibi: Ajanlar perde arkasından gençleri günah işlemeye zorla iteliyorlar, sonra bu günahların cezasını askeri mahkemelere verdirmeye kalkışıyorlar. Eğer askerlerin siyasetle uğraşması yasak edilmemiş bulunsaydı, bu türlü türlü provokasyonların siyasi anlamı askeri mahkemelerce de çarçabuk aydınlığa çıkarılır ve birçok masumun yanması, yakılması önlenirdi. Böylelikle Sayın Savcılık katı, siyasi ve adli provokasyon zincirinin binbir halkası yılan gibi davanın her yanını kaplamışken, onu unutup gençleri her ne pahasına olursa olsun suçlamak için hayali bir “komünist canavar” diye Dr. Hikmet Kıvılcımlı’yı icat etmek ve mahkeme dosyasına sokmak zorunda kalmazdı.

“Askeri mahkemeler ve mahkemeniz; makabline şümül-lü bir kanunu dahi bütünüyle değil, tek yanlı olarak ele almak zorunda bırakılmıştır. Yani, yalnız ilerici ve demokrat gençler arasında terör yaratmakla kalmış ve yerli-yabancı Parababalarının gözdeleri olan gerici satılık yobazların onlarca insan öldürme gibi bayağı canavarlıklarını bile görmezlikten gelmiştir. Adalet öylesine tek yanlı uygulanabilir mi?

“Yüz binlerce genç kendi canlarına kıyıldığını, bu olay karşısında devletin hiçbir şeyi yapmak şöyle dursun, suçlulara arka çıktığını görünce haklı bir isyanla nefis savunmasına başvurmak durumuyla karşılaşılıyor. Bu yüz binlerce tecrübesiz insan içine yetmiş yedi buçuk yabancı casus örgütlerinin de ve yerli yabancı Parababalarının nasıl onlarca, yüzlerce provokatör (kışkırtıcı) ajan soktuğu her halde bütün tertiplere rağmen yüksek askeri mahkeme celselerine dek yankı verecektir. Bu kadar acı bunalım ve kışkırtmalar ortasında birkaç sinirli gencin adam kaçırmaya ve banka soy-

ma olaylarına dek sürüklenmiş bulunmaları acı bir gerçekliktir.

“Bu çocukların eline belirli maksatlarla, belirli ajanların dışarıdan getirtilip tercüme ettirerek verdikleri üç beş kitabın nasıl yangın çıkaracağı da kendiliğinden anlaşılır.

“Şimdi bu yangından tutuşmuş yanan üç beş sinirli genç mi suçludur? Yoksa, onları aylardan, yıllardan beri süre avına uğratıp bu yangının içine sıkıştırıp atan tertipçiler ve provokatörler mi?

“Askeri mahkemenizin tekniği ister istemez yangında yananlarla uğraşmak durumunda bırakılmıştır. Asıl kundakçılar, şimdi askeri mahkemelerin heybeti ardına gizlenerek, yaptıkları gizli açık canavarlıkların cezasını kendilerini sevmemekten başka günahı bulunmayan temiz, ülkücü gençlere ödetmekle övünüyorlar.

“Kanımca askeri mahkeme bu ağılanacak durumda o gibi siyasi davaları tahrik edenlere araç olamamalıdır. Tanzimat’tan beri her ileri hareketi, Hürriyeti, Birinci Kuvayimilliyeciliği, 27 Mayıs Devrimi’ni başarıya götüren bir ordunun yargıçlarına bu yaraşır.

“Yüksek mahkemenizin teker teker her üyesi Türk Ordusu’nun bir emirle canını fedaya hazır yiğit kişileridirler. Bu kişilere elbette saygım ve güvencim vardır. Ama siyaset babalarının kurdukları cehennem tuzağı içinde kendilerinin yasak bildikleri Türkiye politikası davalarında yetkili ve yeterli olabileceklerine güvenemem.

“Yukarıki nedenlerle yüksek askeri mahkemenizin bu davada güven talebi yerinde olamaz. Öylesine aksak, hukuk dışı, adaletin ötesi uygulamalara, mahkemenizin girişmeyeceğini, bu bakımdan kendi kendisini reddetmesini saygıyla dilerim. 2.10.1971” (Hikmet Kıvılcımlı, Yol Anıları, Derleniş Yayınları, s. 371-381)

12 Mart Faşizmi

1. Sıkıyönetim Mahkemesini niçin lağvetti

Usta'nın bu uyarısı boşa gitmiş sayılmaz. 12 Mart Faşist Diktatörlüğü, bu mektubun muhatabı olan İstanbul 1. Sıkıyönetim Mahkemesi'ne idam cezası verdirtemedi, devrimci gençler hakkında. Hem de ısrarlı taleplerine rağmen. Bunun üzerine faşistler bu mahkemeyi lağvetmekte buldular çareyi. Mahkemenin bu namuslu ve hukuka uygun tutumunda Usta'nın mektubunun, uyarısının hiç mi etkisi olmadı dersiniz?.. Hayır, bizce olmuştur. Ama ne ölçüde oldu, tabii orasını biz değil sadece Mahkeme'nin dürüst üyeleri bilir...

Bu konuda yıllar sonra 1987'de o Mahkeme'nin Başkanı **Remzi Şirin** şu açıklamayı yapar:

“İdam Vermedik Diye Mahkememiz Lağvedildi”

“17 Mayıs 1987 tarihli *Nokta Dergisi*'nin “İdam Cezası Kaldırılısın” başlıklı dosyasında idam cezalarına karşı çıkan hâkim Remzi Şirin ile yapılmış söyleşi sunuyoruz.

“12 Mart sonrası İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesi Kıdemli Hâkimi Remzi Şirin uygulamalar konusunda *Nokta*'nın sorularını yanıtladı.

“Nokta: Hiç idam kararı verdiniz mi?”

“Şirin: 41 sene 5 ay hizmetim var. İdam kararı vermedim. Ne demirbaş ne de şahsi bir tek kalem kırmadım. 1971 yılında İstanbul 1 No'lu Sıkıyönetim Mahkemesi kıdemli hâkimiydim. İdam cezası vermedik diye bağlı olduğumuz mahkemeyi lağvettiler.

“Nokta: Baktığınız davalarda isnat edilen suçlar 146. maddeye girmiyor muydu?”

“Şirin: Biz o suçları Anayasa'yı ihlal mahiyetinde görmedik. Adam kaçırılmış, fidyeye alınmış, banka soyulmuş; bunların TCK'da ayrı maddeleri var.

“Nokta: Peki, diyelim ki Deniz Gezmiş ve arkadaşları sizin mahkemenizde yargılanmış olsalardı, onlar için de aynı yaklaşımı sürdürür müydünüz?”

“Şirin: Cevap olarak bir anımı anlatayım size. Konya’da adli müşavir olarak görev yaptığım günlerde caddede bir genç yanıma geldi, “Affedersiniz, siz Remzi Şirin misiniz?” diye sordu. “Evet” dedim. Genç şöyle dedi: “Eğer, Deniz Gezmiş ve arkadaşları İstanbul’da yakalansalardı, belki de sizin mahkemede yargılanacaklardı ve idam edilmeyeceklerdi...” Ben de “Evet” dedim, “Ben bugüne kadar kalem kırmadım.” (İstanbul-Bia haber merkezi, 06 Mayıs 2009, Çarşamba)

1969 yılında denizci teğmenken 69 deniz subayının imza koyduğu devrimci içerikli bildiriye kaleme alan ama 12 Mart Faşizmi döneminde (1971’de) yargılandıktan sonra devrimciliğe elveda diyen ve dönekler ordusuna katılan Ali Kırca da yıllar sonra kendisini yargılayan mahkemenin Başkanı Remzi Şirin’le bir görüşme yapıyor. O konuda da şunları yazar:

“ALİ KIRCA YILLAR SONRA KENDİSİNİ YARGILAYAN HÂKİME NE SORDU?”

“Show TV anchormani Ali Kırca, dün duygu yüklü bir şekilde kendisini yıllar önce yargılayan hâkimle nasıl telefonla konuştuğunu anlattı.

“Show TV anchormani Ali Kırca, dün gece kendi kişisel tarihini, Türkiye’nin yakın tarihi ile özdeşlikler kurarak anlattı. Ana haber bülteni içinde kendisinin kaleme alıp sunduğu “Ali Kırca ile Arka Kapak” bölümünde.

“Bir yandan genç bir deniz subayı olarak devrimci düşüncelerinden dolayı tutuklayıp yargılandığı mahkemeyi hatırlatan Kırca, mahkemede nasıl beraat ettiğini ve kendisini beraat ettiren askeri hakimlerin nasıl sürüldüğünü anlattı.

“İşte duygu yüklü bir şekilde, kendisini beraat ettiren hakim ile yıllar sonra nasıl telefonla konuştuğunu da anlatan Ali Kırca’nın anlattıkları”

“İşte yine bahar geldi. Mayısların ilk günleri, bugünün takviminde yazılı olan 4 Mayıs mesela neler çağırıştır ki insana. Kimine umut kimine sevda. Ama böyle değildi her ba-

har. 4 Mayıs tarihi Arka Kapak yazarının kişisel hatıra defterinde ise başka bir kavşağa işaret eder. İş bu yazı kişisel gibi görünse de Arka Kapağın bu satırları Türkiye tarihinden kederli sayfalar anlatacaktır sonuçta.

“Ama önce bir hatırlatma. Geçen hafta arka kapakta, adları Türk tarihinin en onurlu sayfalarına yazılı iki hâkimden söz etmiştik. 12 Mart darbe günlerinde İstanbul 1 No’lu Sıkıyönetim Mahkemesi’nde görev yapan iki hâkim: Hakim Albay Remzi Şirin ve Hakim Binbaşı Refik Karaağ.

“Darbecilerin ve sıkıyönetimin olanca baskısına şövalye ruhu ile direnmiş ve onların istediği idam kararlarının altına imza atmamıştı ikisi de. Kalemelerini kırmamıştı başkaları gibi, Ankara’dakiler gibi mesela.

“Geçen haftaki Arka Kapak’ta da söylemiştim. Deniz Gezmişler Ankara’da değil, onların mahkemesinde yargılansa belki de bugün yaşıyor olacaktı. Dün 3 Mayıs’tı ve o iki cesur yargıcın İstanbul’da verdiği bir kararın ve benim kişisel tarihimin de kederli bir dönümüydü.

“Remzi Şirin ve Refik Karaağ benim ve arkadaşlarımın 146. maddeden yargılanmama karşı çıkıp, beraatımıza karar vermiş; ama hemen ertesinde mahkemeleri lağvedilmişti. Karardan hoşlanmayan darbeciler ikisini de Erzurum’a sürgüne yollamışlardı.

“Geçen hafta arka kapağı yazarken onlara ulaşamamıştım. Ama sonrasında Remzi Baba’nın yakınları aradı beni. Çok şükür yaşıyordu. Aramak için bekledim bugüne kadar. O kararın yıl dönümünde bu kez ben ulaştım ona. Doksanlara yaklaşan yaşına karşın, sesi o meydan okuduğu kürsüdeki gibi gürdü hâlâ.

“Nasıl olduğunu sordum. Mahkemelerdeki gibi espriliydi de. “Bu yaşta ne olacak. Arızalı sağlam işte” dedi. O günleri andık birlikte. Daha neler olmuştu Mayısların ilk günlerinde. Bugünün bizim için hayli kişisel olan tarihini 4 mayıs sona bırakıp, ötekileri söyleyelim. 3 mayıs’ta biz beraat etmiştik. 5 mayıs’ta Denizlerin kurtarılması için son çabalar ve eylem girişimleri üzerine tüm Türkiye’de Silahlı Kuvvetler teyakkuza

geçirilmişti. Yani Türkiye çapında asker en üst düzeyde alarm durumundaydı... 6 Mayıs'ta ise Denizler idam sehpasındaydı” (05.05.2010, [http://www. medyaradar.com/haber/televizyon-43288/ali-kirca-villar-sonra-kendisini-yargilayan-hakime-nesordu.html](http://www.medyaradar.com/haber/televizyon-43288/ali-kirca-villar-sonra-kendisini-yargilayan-hakime-nesordu.html))

Denizler, İstanbul’da Remzi Şirin’in Mahkemesinde yargılanıyor olsalardı, muhakkak ki, idam cezası almayacaklardı. Remzi Şirin’in de yukarıda söylediği gibi, en ağırından yaptıkları tek tek eylemlerin ceza kanunundaki karşılığı olan maddelerden yargılanacaklardı. Bunların da toplam cezası 10-15 yıl civarında olurdu tahminen. 1974 affıyla da serbest kalırlardı.

Denizleri’in idam fermanını verenler ödüllendirildi

Fakat AB-D Emperyalistleri ve CIA vermişti bir kez Denizler’in ölüm fermanını. O yüzden Ankara’daki üyelerinin her birinin azıllı antikomünist faşistlerden oluştuğu askeri mahkemede yargıladılar Denizler’i. Yargılama diyoruz da, tabii bu lafin gelişi. Aslında ortada ne hukuk var, ne mahkeme... Mahkeme maskesi takınmış CIA’nın onay mercii. Gerçeğin bu olduğunu Mahkeme Başkanı satılmış alçak **Ali Elverdi**, idam gecesinde Denizler’in avukatlarına (**Halit Çelenk** ve **Mükerrem Erdoğan**’a), tabii başta **Halit Çelenk**’e tevil yoluyla da olsa şöyle itiraf eder:

“**Ali Elverdi tutanağın** (sözü edilen idamların bitiminde düzenlenen infaz tutanağıdır – N. Ankut) **bir örneğini alıyor, bükerek cebine koyuyor. Odada bulunanlara Allahaismarladık diyor. Önümden geçerken yüzüme bakarak:**

“- **Siz avukat olarak vazifenizi fazlasıyla yaptınız. Ama bu iş başka iş, diyor.**” (Halit Çelenk, İdam Gecesi Anıları, s. 102)

Bu alçak ki, sonradan yaptığı şerefsizliğin ödülünü aldı. Demirel’in Adalet Partisi’nden iki dönem milletvekili seçildi. Nasıl mı?

Bunu da yurtsever, namuslu, yiğit avukatımız Halit Çelenk an-

latır yine:

“Ankara Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi’nde yargılanmaları sürüyor, “yârin yanağından gayrı” her şeyleri gibi, savunmaları da ortak. Sırayla savunmalarını okuyorlar, açıklıyorlar, anlatıyorlar. Siyasal iktidara bağımlı bir mahkemede yargılanmalarına, savunma üzerindeki baskılara karşın kendinden emin, rahat bir tutum içindeler. Sıra Deniz Gezmiş’te. Deniz, kimi espriler de yapıyor. Lozan Antlaşması’nı anlatıyor. Amerika Birleşik Devletleri’nin bu antlaşmaya karşı çıktığını, 1927 yılına kadar onu onaylamadığını açıklıyor ve savunmasını şöyle sürdürüyor:

“... Andlaşmaya karşı tepki (Amerika’nın tepkisi) o kadar büyüktü ki, Andlaşma metni Amerikan Senatosuna bir yıl sonra getirilebilmiştir. 18 Ocak 1927 tarihinde Amerikalı Senatör Upshow şöyle diyordu:

“Andlaşma, Timurlenk kadar hunhar, Müthiş İvan kadar sefih ve kafatasları piramidi üzerine oturan Cengiz Han kadar kepaze olan bir diktatörün zekice yürüttüğü politikasının bir toplamıdır. Bu canavar, savaştan bıkmış bir dünyaya, bütün uygar uluslara onursuzluk getiren bir diplomatik antlaşma kabul ettirmiştir. Buna her yerde bir Türk zaferi dediler ve eski dünya parlamentolarını bunu kabule ikna ettikten sonra, büyük sermaye grupları, soğukkanlı ticaret erbabı ve giderek güya bazı din temsilcileri bile Türkiye’yi uygar uluslar masasında, uluslararası bir konuk durumuna yücelterek Amerika’yi yüksek ülkülerinden uzaklaştırmada birleştiler.

“Amerikalı senatörün Hunhar Timurlenk, sefih Müthiş İvan ve kafatası piramidi üzerinde oturan Cengiz Han’a benzettiği kişi emperyalizme karşı Türkiye halkının ulusal Kurtuluş Savaşı’na önderlik eden Mustafa Kemal’dir.”

“Gezmiş, yazılı savunmasını okumayı böylece sürdürürken elindeki kâğıtları masanın üzerine bırakıyor ve başını kaldırarak mahkeme kuruluna şunları söylüyor:

“İşte tam kaçırılacak bir Amerikalı!”

“O güne kadar yüzü gülmeyen mahkeme başkanı Ali Elverdi de gülümsüyor. O Ali Elverdi ki mahkemede ölüm

cezasına imza koyduktan, idam gecesi idam sehпасı karşısında, bir eli arkada, bir elinde sigara “mağrurane” infazı seyrettikten sonra müdür odasında bana: “Siz görevinizi fazlasıyla yaptınız, ama bu iş başka iş,” diyecek ve AP’den katıldığı milletvekili seçim propagandalarında “Deniz Gezmişleri, komünistleri ben astım,” diyerek onurlu ve yurtsever genç insanların cesetlerini oya çevirme çabasına girecektir.” (H. Çelenk, age, s. 129-130)

Yukarıdaki satırlarda Ali Elverdi’nin şerefsizliği bir kez daha, mide bulandırıcı biçimde ortaya çıkıyor.

Tabî yukarıda aynı zamanda Denizler’in savunmasından da bir bölüm aktarılıyor. Burada da hep söylediğimiz gibi, Denizler’in Mustafa Kemal’i değerlendirmelerinin bizimle birebir örtüşüğünü bir kez daha görmüş oluyoruz...

Denizler’i asan mahkemenin sadece yargıç maskeli alçakları değil, savcısı da aynı b.k’dır. Onun adı da **Baki Tuğ**’dur. Bu da yine Demirel’in DYP’sinden milletvekili ve Devlet Bakanı olmuştur. Yani bu alçak da ödülünü almıştır. Neylersiniz işte, insan sefaleti bunlar. Bir Denizler’deki insanlığın yüceliğine bakın, bir de bunlardaki alçaklığın derinliğine... Hani hep diyorum ya canlıların en yücesi, en değerlisi de insandır; en alçağı, en pespayesi de yine insandır. Tabî bu alçakların sadece suretleridir, insan görünen. Yoksa içlerinde insanlıktan zerre yoktur...

Denizler’in idamı için Parlamentoda yapılan görüşmelerde CHP’nin tavrı

CHP, Denizler’e verilen idam kararının yürütmesinin durdurulması amacıyla Anayasa Mahkemesine bir dilekçe verir. Bu kararın biçim ve içerik yönünden hukuka, Anayasaya aykırı olduğunu öne sürer haklı olarak. Mecliste bu kararın tartışılıp oynanması sürecinde bilindiği gibi, CHP yönetimi ve sözcüleri hep aleyhinde yani reddedilmesi yönünde tavır koymuştur. Bundan sonrasını yine Halit Çelenk Abi’den dinleyelim:

“4- Ölüm cezaları kesinleşmiş, karar düzeltme istemlerimiz reddedilmişti. Yasa yolları kapanmıştı. Hüküm Büyük Millet Meclisi’nce onaylanmıştı.

“İsmet İnönü imzası ile CHP tarafından, ölüm cezalarının yerine getirilmesine ilişkin yasanın iptali için Anayasa Mahkemesinde gerek usul ve gerekse esas yönlerinden iptal davası açılmıştı.

“Anayasa Mahkemesi, bu yasanın usul yönünden iptaline karar vermiş ve yargılama usulü gereğince, esas hakkında hüküm oluşturmamıştı. Bu iptal kararından sonra Büyük Millet Meclisi’nce usul eksiklikleri giderilerek ölüm cezalarının yerine getirilmesine yeniden karar verilmişti. Yasa niteliğindeki bu karar karşısında CHP’nin Anayasa Mahkemesine yeniden dava açması ve yasanın esas yönünden incelenmesini ve iptal edilmesini istemesi gerekiyordu. Çünkü CHP davayı açarken yasanın esas yönünden haksız, yanlış olduğuna ve ölüm cezalarının yerine getirilmemesinin toplumsal çıkarlara uygun olduğuna inandığını dava dilekçesinde dile getirmişti.

“Buna rağmen CHP ölüm cezalarının yerine getirilmesine ilişkin yasanın iptali için yeniden dava açmamış ve görevini yerine getirmemişti. Bu tutarsızlığın ve geriye dönüşün tarihsel sorumluluğunu üstünde taşıyordu. Bu durum karşısında yürürlükteki Anayasa hükümlerine göre Cumhuriyet Senatosu üye tam sayısının altıda birinin dava açma hakkı bulunduğundan bu yola başvurmaktan başka çıkar yol kalmamıştı. Bunun için de 31 imza gerekmekteydi. Millî Birlik Komitesi üyelerinin tamamı yani 22 kişi imza vermeyi kabul etmişlerdi. CHP Genel Sekreteri Kâmil Kırkoğlu’nun girişimleri ve çabalarıyla CHP’den altı senatörün imzası sağlanabilmiş, geri kalan CHP senatörleri imza vermekten kaçınmışlardı. İmzalar 28’de kalmış ve 3 imza eksikliği nedeniyle Anayasa Mahkemesine dava açılmamıştı.

“Elimiz böğrümüzde kalmıştı. Biçimsel Adalet’in acısını bir kez daha ama yaşamsal biçimde iliklerimize kadar duymuştuk.

“Adam öldürmemişlerdi. Kimseyi yaralamamışlardı. Kaçırdıkları Amerikalılara insanca davranmışlardı. Bunu Amerikalılar mahkemede açıklamışlardı. Olağan, yansız, adil bir mahkemede yargılansaydılar bugün yaşayacaklardı.

“Bugün demokrasiyi ve İnsan Hakları’nı dilinden düşürmeyen ve meydanlarda nutuklar veren Süleyman Demirel ve ekibinin, o günlerde, Büyük Millet Meclisi’nde infazların yapılması için kendilerinden geçercesine ne büyük çabalar gösterdiğini gözlerimin önüne getiriyor ve geçmişi ibretle anımsıyorum.

“Deniz’in de söylediği gibi: “Faşizmin eline bir kerre düşmeyeceksin.”

“28 Nisan 1988” (Halit Çelenk, age, s. 120-121)

Halit Abi’nin dediği gibi, CHP de işte budur... CHP’nin ilericiliği de, demokratiği de işte bu kadarcıktır. Yani CHP’ye asla güvenilmez.

27 Mayısçılardan oluşan Tabiî Senatörlerse dikkat edersen hep Denizler’in yanındadır. Sonuna kadar...

Demirel’in yönetimindeki Adalet Partisi çatısı altındaki satılmışlar güruhu ise ABD’den aldıkları emri yerine getirebilmek için canla başla çalışmışlardır. Tabiî en başta da Demirel gelmek üzere... İdamların aleyhinde konuşan CHP’li Sırrı Atalay’ın, Celal Kargılı’nın ve TİP Milletvekili Mehmet Ali Aybar’ın ve bunlar gibi namuslu parlamenterlerin konuşmalarını sabote etmek-engellemek için en aşağılık yöntemlerle çirkeflikler yapmışlardır. Pişçe hakaretlerde bulunmuşlardır. Meclis tutanaklarında kayıtlıdır bunlar. Ayrıca bu tutanakları BDS Yayınları “**Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan, Hüseyin İnan İdam Görüşmeleri**” adıyla yayımlamıştır.

Ordu Gençliği’mizin Devrimci Geleneğinin bir sonucu olarak Sivil Aydın Gençliğimizle el ele vererek gerçekleştirdiği 27 Mayıs Politik Devrimi’ni yapanlar mı daha demokrattır, ilericidir, devrimcidir; yoksa sadece bir kandırmacadan ibaret olan demokrasi-cilik oyunuyla parlamentoya dolmuş sermaye partilerinin

temsilcileri mi? Bu soruyu 27 Mayıs'ı "darbedir" diye kötüle-meye kalkan gafillere sormak gerekir.

Yine biz hep diyoruz ya Türkiye'de demokrasinin filan zerresi yoktur. AB-D'de de öyle. Burjuva demokrasisi 19'uncu Yüzyılda kalmıştır. 20'nci Yüzyılla birlikte burjuvazi, tekelci-emperyalizm aşamasına geçmiş; artık tekellerin yani bir avuç Finans-Kapita-listin domuzuna tahakkümü çağına girilmiştir. Artık her şeyi belirleyen onların aşağılık çıkarlarıdır, sömürü ve talanlarıdır.

Denizler'in idam tartışması işte bunu bir kez daha kanıtlanışıdır. Tabii şu anda Meclisteki AB-D uşaklarının yaptıkları da... Özetçe zerre miktarda bile olsa demokrasi yoktur artık. Sadece oynanan bir demokrasicilik oyunu vardır. Bir oyun, bir dolap, bir düzendir, bir hiledir bu. Bilinçsiz halk kitlelerini kandırmak için...

Perinçek'lerin Denizler'e yönelik tavrı: Geçmişte ve günümüzde

Burada çağrışım oldu; İP Başkanı **Doğu Perinçek**, "**Arkadaşım Deniz Gezmiş**" diye bir kitap yazdı. Bir de şu var ki, D. Perinçek'in kendisi gibi her kalıba girmeye uygun babası Mehmet Sadık Perinçek, Demirel'in AP'sinden milletvekilidir o dönem.

M. Sadık Perinçek, 27 Mayıs Politik Devrimi sonrasında kapatılan Demokrat Parti'nin yerini doldurmak, onun siyasi mirasına konmak amacıyla kurulan Ekrem Alican'ın liderliğindeki Yeni Türkiye Partisi'nden milletvekili seçilir. Fakat Ekrem Alican'ın Amerikancılığı ve satılmışlığı yeterli bulunmaz ki, Amerika, Türkiye'de kendine sadakatle ve kusursuz biçimde hizmet edecek Demirel'i ve Adalet Partisi'ne el verir; onu öne çıkarır. Bu nedenle bu parti geriler. M. Sadık Perinçek bu durumu koklayıp algılamakta gecikmez. Hemen Demirel'in AP'sine zıplar. 1969'da da AP'den Erzincan milletvekili seçilir. Yani Denizler'in idamının tartışıldığı Meclistedir, M. Sadık Perinçek. Bu tartışmalarda birkaç kez oylama yapılmıştır. M. Sadık Perinçek bu oylamaların tamamında oy kullanmayanlar arasındadır. Demek istediğimiz, D.

Perinçek bugün “Arkadaşım” diye insan kandırmaya devam ettiği Denizler’in idamında babasına ret oyu bile verdirememiştir. Ha, burada şöyle bir soru akla gelebilir: Bir insan babasının ya da diğer aile bireylerinin yaptıklarından sorumlu tutulabilir mi? Kuşkusuz tutulamaz. Ama o zaman da babanız ya da her kimse o, onu sahiplenmezsiniz. Onu övmezsiniz. Onunla övünmezsiniz. Onun adını çocuğunuza koymazsınız.

Doğu Perinçek’se her fırsatta babasına sahip çıkar. Onu olumlu bulur. Demokrat bulur. Babasının iki adını da iki oğluna paylaşıtırarak koyar (büyük oğluna Mehmet Perinçek, küçük oğluna Sadık Can Perinçek) der.

İzleyenler tanık olmuştur; Ulusal Kanal’da sık sık tekrarlanır. D. Perinçek’in Silivri Savunması. O der ki, “Ben Yargıtay Cumhuriyet Başsavcı Vekili M. Sadık Perinçek’in oğluyum.” Böylece babasıyla övündükten sonra Silivri Savcılarını da eleştirir. Yani bir anlamda kıyaslar onları babasıyla.

Oysa yukarıda söylediğimiz gibi babası, Denizler’in idam görüşmelerinde ancak arazi olarak durumu idare etmeye çalışmıştır. Oysa o gerçekten namuslu bir hukukçu olsa zaten Demirel’in AP’sinde bulunmazdı ya, hadi şaşıp girmiş olsun, idam görüşmelerinde ne yapması gerekirdi? Hukukun, hukukçuluğun ve insanlığın ahlâkına uygun davranması gerekirdi.

Ha şunları demesini beklemiyoruz: Kürsüye çıkıp bu gençler Mustafa Kemal’in gerçek devamcılarıdır. Yiğit, yurtsever insanlardır. Haklı olarak Amerikan Emperyalizmine karşı çıkmışlardır. Biz de onların yaşında olsaydık belki aynı cesareti gösterebilirdik.

Ama bir hukukçu olarak, hem de Yargıtay Cumhuriyet Başsavcı Yardımcısı olacak denli kıdeme, deneyime, bilgi ve birikime sahip bir hukukçu olarak en azından şunları demeliydi: Bu gençler, birkaç öfkeli eylem mi yapmışlardır; banka soymak, ABD üsünde görevli üç Amerikan askerini kaçırmak gibi... Bunların da Ceza Yasası’ndaki karşılığı 10-15 seneyi geçmez. En fazla böyle bir ceza verilebilir bu gençlere. Gençler hakkında idam istemekse

düpedüz cinayettir, katilliktir. İnsanlıktan çıkmaktır, demesi gerekirdi. Oysa yaptığı malum... Demek ki babasının da Silivri savcılarında çok bir farkı yoktur.

Gerçek hukukçu kim? Hukukun, hukukçuluğun, insanlığın etiğine uygun davranan, ona sahip çıkan kim?

Remzi Şirin ve Refik Karağ...

Hem de aynı zamanda asker kişiliklerine rağmen. Bir faşist diktatörlüğün askeri adli müşavirliğinin emrinde çalışan bir askeri mahkemenin başkanı ve üyesi olmalarına rağmen...

Neyse geçelim...

Doğu Perinçek ve İP avanesi, bilindiği gibi, şu anda uzun siyasi ömrünü Demirel'in amigosu olarak geçirmiş Hüsametdin Cindoruk'un başkanlığında, eski AP, DYP, ANAP döküntüleri ve bazı MHP'lilerle "Millî Anayasa Forumları" düzenlemektedir. Yani Denizler'in, Mahirler'in ve daha binlerce masum devrimcinin kanına elleri bulanmış bu katiller sürüsüyle, bu AB-D uşaklarıyla, bu 12 Mart ve 12 Eylül Faşizmi yarıdakçılarıyla bir araya geliyor ve siyasi ikbal arıyor. Yazık!.. Bizim midemiz bulanıyor, bu durumlardan, bu görüntülerden. TGB eski Başkanının da yüzüne söylediğimiz gibi, bunlarla bir araya gelmek, Denizler'in katilleriyle bir araya gelmektir. Bunu yapanların da devrimci siyasi namusla ve insanlıkla ilgileri kalmamış demektir bizce.

Onları dün iktidarlara getiren AB-D Emperyalistleriydi. Kullanıldılar, hizmetlerini kusursuz yerine getirdiler, kullanım süreleri doldu, şimdi hurdaya çıkarıldılar. İktidarlara boyunca AB-D'yi savundular ve ona hizmet ettiler. Şimdi hurdalığa düşünce söylemde AB-D karşıtı oldular. İktidardayken efendilerinin emirlerini tekrarlıyorlardı. Şimdiyse güya muhalifi oynuyorlar. Eğer AB-D bunları bugün iktidara taşısa yeniden eski söylemlerine ve yaptıklarına dönerler. Bunlar budur. Bunlar sefalettir...

Ülkemizin adım adım 12 Mart Faşizmine götürülüşü

Denizler’e, Mahirler’e dönersek: Bu yiğitler yiğidi yoldaşlarımızın, devrim anlayışları dışında her konuda anlaştığımız bu arkadaşlarımızın nasıl İblisçe bir planın uygulanışıyla oyuna getirildiklerini Halit Çelenk de şöyle acı acı anlatır:

“Gerçek Neydi?

“Bu iddialar ve yayınlar doğru muydu? Bütün bunlar niçin yapılıyordu? Gerçek neydi?

“Bu soruların yanıtını verebilmek için biraz gerilere gitmek, 12 Mart öncesi gelişmelerini anımsamak gerek.

“1968 yılı” Türkiye’de öğrenci hareketlerinin yoğunlaştığı yıldır. Bu ve bunu izleyen yıllarda yükseköğrenim gençliği kendi sorunlarını ortaya koymuş ve bunlara çözüm bulunmasını istemişti. Üniversite gençliği eğitim ve öğretim konularında yeni düzenlemeler istiyordu, üniversite yönetiminde söz ve oy sahibi olmak istiyordu, yönetmeliklerde değişiklikler yapılmalıydı, doçent ve profesör ayırımı ve kürsü ağalığı kaldırılmalıydı. Eğitim, ulusal çıkarılara uygun yürütülmeli, özel teşebbüslere kazanç sağlayan kuruluşlara kiralanmamalıydı.

“Gençler bu ve benzeri sorunların çözümü için çalıştılar, bu amaçla bildiriler yayınladılar, yürüyüşler yaptılar, ama bir sonuç alamadılar. Yol tıkanmıştı. Bir çıkmazla karşı karşıya kaldıklarını gördüler. Bu kez boykotlara ve daha sonra da işgallere başvurdular. Yine bir sonuç alamadılar. Aksine coplandılar, dövüldüler, karakollarda işkence gördüler.

“Siyasal iktidar, dayandığı sınıfların çıkarlarına aykırı gördüğü bu isteklerin hiçbirisine ilgi göstermedi. Halkın uyanmasından, haklarına sahip çıkmasından korkuyordu. Bindığı dalı kesemezdi.

“Gençler, bu gelişmeler karşısında, üniversite ve eğitim sorunlarının bağımsız sorunlar olmadığını, bu sorunları toplumsal düzenden soyutlamanın olanaksız olduğunu, çö-

zümün temelde “düzen sorunu”na bağlı bulunduğunu anladılar ve bunun bilincine vardılar.

“Emperyalizmin etki alanında, bakanlıklarında yabancı uzmanlar, topraklarında yabancı üsler, 40.000’e yakın askerî personel, köylerinde barış gönüllüleri adı altında casuslar, yeraltı ve yerüstü servetlerinde sömürücü yabancı sermaye, yurdun bağımsızlığını tehlikeye düşüren ikili anlaşmaların hüküm sürdüğü yarı-bağımlı bir ülkede üniversite sorunu tek başına çözülemezdi. Yurt sorunlarının çözümü bir bü-tündü. Dava yalnızca üniversite sorunu değil, bağımsızlık ve düzen sorunu idi. Bunlar birbirine bağlı sorunlardı. Bu bilinç aşamasına varan gençlik, eylemini antiemperyalist bir yöne doğrulttu, artık hedef bağımsızlıktı, halktan yana bir devlet yönetimi, sömürsüz, hakça bir toplum düzeniydi.

“Böylece, gençliğin mücadelesi, üniversite ve eğitim sorunlarından yurt sorunlarına dönüştü, artık amaç tam bağımsızlık, halkın mutluluğu, iç ve dış sömürüye son vermekti.

“Oysa iktidarda 27 Mayıs Anayasası’na düşman bir yönetim vardı. *Anayasa rafa kaldırılmıştı*. Reformlar askıdaydı. Yargı organlarının kararları hiçe sayılıyordu. Antidemokratik yasalar kıyasıya uygulanıyordu.

“Bu “manzara-i umumiye” karşısında yurtsever gençlik, yasal haklarını kullanarak direnişe geçti. Toplantılar, yürüyüşler düzenlendi, bildiriler yayınlandı. Demokratik ve yasal eylemler birbirini izledi. Ankara’da “Anayasaya Saygı” yürüyüşleri yapıldı. İstanbul’da “Anayasa ve Kanunlara Uyma” mitingleri düzenlendi. Miting alanları “Anayasaya Saygı, Bağımsız Türkiye, Kahrolsun Amerika, İç ve Dış Sömürüye Paydos” sloganlarıyla çınladı.

“Gençlik yasal yollarla Anayasanın eksiksiz uygulanmasını, reformların yapılmasını, antidemokratik yasaların değiştirilmesini istiyor, yurdu bağımlı hale getiren anlaşmaların ve uygulamaların kaldırılmasını talep ediyordu. Türkiye halkının mutluluğunu ve yurdun bağımsızlığını bu düzenle-

melerin yapılmasında görüyordu.

“Bunları istemek ve gerçekleştirmeye çalışmak, kuşkusuz öncelikle siyasal partilerin göreviydi. Gençlik örgütleri bu alanda ancak yan bir güç olarak görev alabilirdi. Ama günün sosyal ve siyasal koşulları ve bu koşulların oluşturduğu ortam gençliğe bu yönde daha önemli görevler yüklemişti.

“Toplumun en bilinçli ve dinamik gücü olan gençliğin, bu istekleri kamuoyuna ve yöneticilere duyurabilmek için giriştiği yasal eylemler, siyasal iktidarın en acımasız baskısı ve terörü ile karşılaştı.

“O dönemin görevli emniyet memurları, alanlarda, miting yerlerinde gençleri topladılar, dövdüler, onları kitle halinde karakollara ve emniyet binalarına götürerek işkence yaptılar. İşkencelerden sakatlanan ve hastalananların yanında, ölenler de oldu. Resmî açıklamalarda bunların “intihar ettikleri” söylendi.

“Kanlı pazarlar düzenlendi. Camilerde vaizler tarafından kışkırtılan gruplar, toplu halde yasal toplantıları bastılar. Gençler öldürüldü. Olay yerindeki emniyet görevlileri olaylara seyirci kaldılar. Kimi kez de saldırganlara yardımcı oldular. Kışkırtıcı ajanlar bu saldırılarda etkin görev yapıyorlardı.

“Siyasal Bilgiler ve Hacettepe öğrenci yurtları emniyet görevlilerince arama bahanesi ile basıldı. Kız ve erkek öğrenciler dövüldü, coplandı. 33 öğrencinin dayak sonucu aldığı yaralar, doktor raporları ile saptandı. Raporlar ve deliller soruşturma dosyalarına girdiği halde suçlular hakkında hiçbir yaptırım uygulanmadı.

“Bu ve benzeri saldırılar ve işkenceler sonunda: Hıdır Altınay, Vedat Demircioğlu, Atalay Savaş, Ali Turgut Aytac, Duran Erdoğan, Mehmet Doğan Kılan, Mehmet Can-tekın, Mustafa Taylan Özgür, Mehmet Büyüksevinç, Battal Mehetoğlu, Şeref Aygün, Doktor Necdet Güçlü, Yaşar Yıldırım, Mustafa Baylan, Necmettin Giritlioğlu, Hüseyin Çapkan,

Hüseyin Aslantaş, Firuz Mehmedi, Nail Karaçam, İlker Mansuroğlu, Şerafettin Atalay adındaki gençler ve işçiler öldürüldü.

“Cinayetlerin çoğunun failleri “meçhul” kaldı.

“18.2.1969 gününde Alpaslan Türkeş, 34 ilde 34 komando kursu açılacağını ilân etti. 6.1.1969 gününde CKMP Genel Başkan Yardımcısı Yılanlıoğlu, “komando gençlerin motorize hale getirileceğini” söyledi. CHP Merkez Yönetim Kurulu “faşist komando tertipleriyle yasaların çiğnendiği”ni açıkladı. Siyasal Bilgiler Fakültesi Öğrenci Derneği Başkanı, sürekli komando baskınları karşısında “bundan sonra biz bir hükümet kuvvetine inanmıyoruz, okulumuzu, yurdumuzu ve canımızı kendi bileğimizle koruyacağız” demek zorunda kaldı. İlerici basın yaratılan siyasal ortamın tehlikelerine dikkati çekti, görevlileri uyardı.

“Bütün bu baskınlar, adam öldürmeler, işkenceler, komando tertipleri karşısında, yapılan uyarılara rağmen, siyasal iktidar hareketsiz kaldı. Bunları önlemek için gerekli önlemleri almak şöyle dursun, saldırganlara cesaret verdi, arka çıktı.

“İşte bu zorlayıcı koşullar altında, hayatlarını her an tehlikede gören ve önlerindeki yasal mücadele yolları da kapatılan devrimci gençlik, kendini savunmayı silahlanmada buldu.

“12 Mart muhtırasını verenler, devirdikleri hükümeti Anayasayı uygulamamakla, anayasal reformları gerçekleştirmemekle, Türkiye Cumhuriyeti’nin geleceğini ağır tehlikeye içine düşürmekle, yurdumuzu kardeş kavgası, sosyal ve ekonomik huzursuzluklar içine sokmakla suçladı.

“Oysa, uygulama, muhtıranın içeriğine ters düştü. Suçlular güçlü oldular.

“Muhtıra Suçluları”na, yani Anayasayı uygulamayanlara, Türkiye Cumhuriyeti’nin geleceğini ağır tehlikeye içine düşürenlere, reformları gerçekleştirmeyenlere, ülkeyi kardeş kavgası ve sosyal ve ekonomik huzursuzluklar içine iten-

lere dokunulmadı. Bu suçluların suçları kâğıt üzerinde kaldı. Yıllardan beri Anayasayı ve reformları savunanlar, bağımsızlık mücadelesi verenler, bu amaçla yapılan toplantı ve yürüyüşlerde coplanan ve işkence görenler; Anayasayı “tebdil, tağyir ve ilga”ya girişmekle suçlandılar, tutuklandılar, ömürboyu ağır hapis ve ölüm cezalarına çarptırıldılar. Faşizm tırmanıyordu.

“Bugün 12 Mart faşizminin Amerikan istihbarat örgütü CIA tarafından planlandığı, yerli ve yabancı öteki istihbarat örgütlerinin bu planın uygulanmasında yardımcı oldukları ve çaba gösterdikleri en yetkili ağzlarca açıklanmaktadır. Bu dönemde meydana gelen birçok olayların nasıl tertip ve tahrik edildiği, bu olaylarda görev alan kışkırtıcı ajanların ikrarlarıyla saptanmıştır.” (age, s. 56-59)

Usta’mız için düzenlediğimiz son Anma Toplantısı’ndaki konuşmamda da belirtmiştim: Biz de aynı şartları yaşamış gençler olarak silahlanmaya mecbur kalmıştık. Ama biz, sadece nefis savunması amacıyla silahlanmıştık. Ve silahlarımızı, bize alçakça ve sinsice pusular kurup saldırılar düzenleyen Kontrgerilla’nın özel örgütü MHP’nin paramiliter gücü olan faşist “komando”lara karşı kullanıyorduk. Askerden ele geçirdiğimiz Belçika yapımı çatal ayak, ahşap kundaklı G1 hafif makineli tüfeği Mahirler’e vermiş; karşılığında tabanca almıştık. Demek istediğimiz, bizim için şehirlerde ev, okul, sokak, cadde ve yurtlarda bize saldırılarda bulunan MHP’li faşistlere karşı uygun silah tabancaydı. O nedenle bize tabanca gerekiyordu. Mahir Arkadaşlarsa silahlı askeri savaşı “Öncü Savaşı”nı, başka türlü söylersek; “Politikleştirilmiş Askeri Savaşı” başlatma hazırlığındaydılar. Onlara gerekli olansa uzun namlulu silahlardı.

Burada da bir kez daha görülür ki, biz Leninci Devrim Öğretisini savunuyorduk. Mahir ve Deniz Arkadaşlarsa Küba deneyimini Türkiye’de hemen-acilen tekrarlama arzusundaydılar.

Arkadaşların bu yolu, yukarıda aktardığımız aktarmada Lenin’in netçe ifade ettiği gibi, bir cinayetti. Ne yazık ki, ne Us-

ta'mız, ne biz arkadaşlara bunu anlatamadık, daha doğrusu dinletemedik. Yukarıda da söylediğimiz gibi, arkadaşlar büyülenmişti adeta. Bizi dinlemedikleri gibi, uyarılarımıza da kızıyorlardı. Ne acıdır ki, Leninci Devrim Teorisini bilmiyorlardı, anlamıyorlardı arkadaşlar...

Biz bu teorinin ışığında ABD Emperyalistlerinin ve onun casus örgütü CIA'nın bir kolu olan Kontrgerilla'nın Türkiye'de bir faşist darbe tezgâhlamakta olduğunu netçe görüyorduk, yukarıdaki yazılarımızda da kanıtladığımız gibi.

Biz, Leninci Teoriye sahip olduğumuz için sadece 12 Mart Faşist Darbesini değil, ondan on yıl sonra tekrarlanan 12 Eylül 1980 Faşist Darbesini de neredeyse günü gününe gördük, Türkiye Soluna da gösterdik, **Devrimci Derleniş Dergisi**'ndeki yazılarımızda. Bu dergimizin son sayısını tümüyle "**Türk Ordusuna Açık Mektup**" başlıklı yazımıza ayırdık. Ve ordu birimlerine postayla gönderdik. Onları da CIA'nın itmesiyle girişecekleri kanlı saldırıdan sakındırmaya çalıştık. Tabii içlerinde devrimci gelenekli, Mustafa Kemal Gelenekli namuslu, yurtsever olanlarını... Yoksa Amerikanlaşmış ordu fosilleri bizim muhatabımız değildi. Zaten faşist darbeleri de CIA bunlara yapıyordu.

Devrimci Derleniş Dergisi, Faşizme karşı Türk Ordusu'nu uyarır

Uyarımızın ilk bölümü olan "**Gerekçe**"den şu satırları aktarmakla yetinelim; sanırsız bu kadarı bile öngörümüzü kesince kanıtlamaya yeterlidir:

"GEREKÇE

"Böyle bir yazı neden gerekli oldu?

"Askerleri, sırf üniformalı oldukları için faşist saymamız, onlarla silahlı çatışmaya girmememiz, tersine onları böyle kardeşçe mesajlarla uyarmamız yerli-yabancı Parababalarının afakanlarını kaldırmayacak mı?

"Kuşkusuz kaldıracak. Ve Parababaları bu yazımız üye-

rine “orduyu isyana teşvik”, “askeri kanunlara karşı itaatsizliğe tahrik” gibi feryatlar da atacaktır. Çünkü onların canını gönülden istedikleri ve gece gündüz rüyalarında gördükleri şey, askerlerle Devrimci Güçlerin arasını açmak ve bu güçleri karşı karşıya getirerek çatıştırmaktır. Parababaları gerek Türk Ordusu içine, gerekse, Türkiye Sol Cephesi içine yerleştirdikleri ajan-provokatörleriyle aşağı yukarı son on beş yıldan bu yana bu iki gücü birbirine karşı kıskırtmaya, bu alçakça oyunu tezgâhlamaya çabalamaktadır. Onlar bu oyuna neden gerek duyuyorlar?

“Şundan:

“Parababaları, 27 Mayıs Devrim’ini, onun getirdiği demokrasi kırıntılarını (bunlar gerçek demokrasinin suyunun suyu bile olsa) bir türlü hazmedememişlerdir. Sermayenin sınıngılı ve sadık adamları: Bayarlar, Demireller, Türkeşler tâ 1965’lerden beri *“bütün sıkıntılarımızın kaynağı 27 Mayıs’tır, 27 Mayıs Anayasasıyla bu memleket idare edilemez”, “Bu Anayasayla düzen korunamaz”* gibi sözleriyle bu kanılarını birçok kez, açıkça dile getirmekten çekinmemişlerdir. Ancak 27 Mayıs’ı sivil Türk Gençliğiyle birlikte, asıl, Türk Ordusu gerçekleştirmişti. Ve Finans-Kapital, Türk Ordusu’nu açıktan karşıya aldığı gün iktidardan tekerleneceğini (27 Mayıs deneyinden aldığı dersle) adı gibi biliyordu. Bu yüzden 27 Mayıs’a uzaktan, geriden dil uzatsa da, 27 Mayıs’ın halkımıza kazandırdıklarını tümünden yok etmek ve 27 Mayıs’ı olmamışa çevirmek için toptan bir saldırıya geçemedi. Buna bir türlü cesaret edemedi. CIA’ca planlanan ve güdülen 12 Mart karşıdevriminde bu yolda birkaç adım attı. 27 Mayıs Anayasası’na ve gençliğine hafiften bir dokunuş yaptı. O kadarının özlediği faşist düzeni gerçekleştirmeye yetmeyeceğini kendi de biliyordu. Ancak yaptığı bir açıklıştı. Ve o şartlarda işi zamana bırakmak en doğru davranıştı. Öyle yaptı.

“Ancak Parababaları son bir yıldır, Türk Ordusu’nu yeterince kafakola almış bulduklarına iyice inanmış olacak-

lar ki, 27 Mayıs'a karşı genel bir saldırıya geçtiler.

“(…)

“Özetlersek: Parababaları 27 Mayıs'ın izini tozunu silmek ve 27 Mayıs'ın öcünü almak istiyorlar.

“Kimden?

“a) 27 Mayıs'ın vurucu gücü olan ordudan.

“Nasıl?

“Orduyu bütün Devrimci ve Halkçı geleneklerinden kopararak, bir sömürge ordusu, bir halk düşmanı goriller ordusu durumuna getirerek.

“b) 27 Mayıs'ı benimseyen halktan da öç almak istiyorlar.

“Nasıl?

“Grev ve toplu sözleşme haklarını yok ederek, ücretleri dondurup, fiyatları serbest bırakarak. Yerli-yabancı Parababalarının ve onların örgütü IMF'nin de ısrarla uygulanmasını istedikleri “Ekonomik önlem” budur. Onlar böylece çalışan milyonlarca insanımızı gönüllerince sömürdükleri, sağmal sürü durumuna sokmak istiyorlar.

“c- 27 Mayıs gençliğinden de öç almak istiyorlar. Parababaları, 27 Mayıs'a sahip çıkan ve devrimi sonuna kadar götürmek isteyen bütün Devrimcilerden, özellikle de Devrimci Gençlikten canavarca bir öç almak niyetindedir. Onlar Türkiye'de, kendi sömürü ve zulümlerine hizmet etmeyen her türlü düşünceyi ve davranışı yasaklamak istiyorlar. Ve onlar, böylece, Türkiye'yi ideolojice karantinaya alınmış bir deliler koğuşuna çevirmeyi tasarlıyorlar. Bu amaçlarına ulaşmak için de Devrimci, ilerici, demokrat bilinen herkesi katletmek istiyorlar. Yani CIA'nın Endonezya planını, Türkiye'de de uygulamak istiyorlar. Ve bu uygulamada Türk Ordusu'nu *kasap satırı* olarak kullanmak niyetindedirler.

“Yerli-yabancı Parababaları çetesince oynanmak istenen kanlı oyun budur. Yani belki on binlerce, yüz binlerce masum insanın hayatı ve 50 milyonluk Türkiye insanının geleceği söz konusudur. Böylesine kritik bir durumda, insanlı-

ğından başka her şeyini halkının kurtuluşuna adanmış gerçek Devrimciler olarak, oynanmak istenen bu hayâsızca oyuna karşı, yurtsever askerleri dostça uyararak günün bizlere yüklediği ivedi ve kaçınılmaz bir görevdir.

“Ustamız Hikmet Kıvılcımlı’nın dediği gibi, *“Vatan aşkını söylemekten korkar hale gelmektense, ölmek daha iyidir.”* (Türk Ordusu’na Açık Mektup, s. 13,14-15,16)

Kitaplaştırdığımız bu uzun uyarımızın tarihi 01 Temmuz 1980’dir. Yani 12 Eylül Faşist Darbesi’nden 72 gün öncesidir.

Bilimin görevi önceden görmektir. Yoksa laf olsun diye bilim yapılmaz. Yapılan da bilim olmaz. Devrimci Teori devrimin yolunu aydınlatırsa o ada layık olur. Bizim bilimimiz işte bunu yapar ve yapmıştır da.

Bizim dışımızda hiçbir hareket bu faşist darbeleri öngöremedi. Küçükburjuva ütoplarıyla hiçbir şey görülemez tabî.

Kongremizin içeriğinden kaynaklanan hüznün üzerine bir de bu yürek kanatıcı, trajik olayları konu edince iç sıkıntımız ve bundan kaynaklanan düşüncemizin sistematığının dalgalanması kaçınılmaz oluyor, ister istemez.

Yoldaşlarımızın İdam Gecesine bir kez daha dönersek:

Gelenler arasında bu alçakça, canavarca, İblisçe cinayeti zevkle izleyen insanlıktan çıkmış sefaletler varmış. Bunların başında gelen de idam kararını veren sözde mahkemenin başkanı Ali Elverdi’dir. Ama gelenler arasında Yoldaşlarımıza saygı duyanlar da varmış. Mesela Yoldaşlarımızın dinî telkinini kabul etmedikleri temiz kalpli, içtenlikli imam, bir köşeye çekilip ağlıyormuş; arkadaşlarımızın birinin cesedi ipten indirilip diğeri sehpaye çıkarılırken...

Bunlardan birini de yine Halit Çelenk anlatır:

“Yusuf tabureyi tekmelemek isterken cellât tabureyi hızla çekiyor. Yusuf ipin ucunda sallanıyor. Saat 02.25.

“O da Deniz gibi dönüyor, üç kez silkiniyor. Göz kapakları kapanıyor, alt dudağı sarkıyor.

“Beş dakika sonra Yusuf’un kelepçelerini çözüyorlar. Kolları yanlara sarkıyor. Göğsüne karar özetini gösteren yaftayı asıyorlar.

“Doktorlar nabzına bakıyorlar.

“- Biraz daha bekleyelim, diyorlar.

“Saat 02.50’ye kadar bekliyoruz. İpi kesiyorlar. Yere serili bir bezin üzerine yatırıyor ve götürüyorlar Yusuf’u. Yine başgardiyanın odasına dönüyoruz. Orada bulunan bir emniyet görevlisi:

“- Yusuf’u çok şedit, çok hırçın diye tanıtmışlardı, hiç de öyle değilmiş, diyor.

“Odada masanın başında oturan bir albay söze karışıyor:

“- Bu çocukların günahı yok. Bunlar suçlu bile olsalar yüzde elli suçludurlar. Yüzde elli suçlu olanlar da onlara bu ortamı hazırlayan yöneticilerdir, diyor.” (Halit Çelenk, age, s. 94)

Bu albay demek ki, ABD’nin CIA’sının, NATO’sunun bütün psikolojik operasyonlarına rağmen, kafasını ve vicdanını yitirmemiş. Belli ki Türk Ordusu’nun Devrimci Gelenek taşıyor, dediğimiz kesimini temsil ediyor.

Yoldaşlarımızın CIA’ca, Kontrgerilla’ca, MİT’çe ve Parababalarının satılmış siyasilerince; sinsice ve puştça kurulan tuzağa düşürüldüklerini biliyor ya da bilinciyle seziyor, görüyor. Kuşkusuz üzüldüğü, tanık olduğu facia karşısında.

Evet Yoldaşlar AB-D Emperyalistlerinde, onların ajan örgütlerinde, hain yerli Parababalarında, siyasilerde ve onların yürün-gesinde olan, yönetiminde, denetiminde olan kadrolarında zerrece vicdan yok, acıma yok, sevgi yok velhasıl insanlık yok... Onlara hayvan bile demek, it demek, çakal demek, sırtlan demek, engerek demek yaşamlarını ve nesillerini sürdürmekten öte bir niyet ve çabaları olmayan masum hayvancıklara büyük haksızlık olur, hakaret olur.

Devrimci Gençliğe, ajanlar aracılığıyla uygulanan psikolojik harekât

Deniz'in de idamlardan bir iki gün önce Halit Abi'ye söylediği gibi; **“Bir kerre ellerine düşmeyeceksin.”**...

Burada bir de Deniz'in sağ kolu Cihan Yoldaş'ın Ablası Nuran Alptekin Kepenek'ten bir aktarma yapalım:

“Cihan, toplumun en ilerici kesimi olması gereken üniversitelerin ve üniversite yönetimlerinin, kendilerinin çok içtenlikle inandıkları doğrular karşısında umursamazlıklarını kabul edememektedir. Polisin bu kadar haklı bir mücadelede kendilerini hedef almasını da kabul edememektedir. İsyanı onlaradır. Çünkü kendilerini Atatürk gençliği olarak görmektedirler ve Atatürk ülkeyi gençliğe emanet etmiştir. Haklılığına ve gerekliliğine çok inandıkları davalarına, bağımsızlık ve demokrasi mücadelelerine üniversite hocalarının ve yönetimlerinin katılımını gerekli görmektedir.

“29 Ekim 1968'de Samsun'a giden gençler ertesi sabah Samsun'dan “Tam Bağımsızlık için Mustafa Kemal Yürüyüşü'nü” bir bildiriyle başlatacaklardır:

“Büyük Türk Milleti Atatürk için toplanalım.

“Mustafa Kemal'in Milli Kurtuluş İdeali'ni yaşatmak için, Mustafa Kemal Devrimi'ne saldıran karanlık güçlere dur demek için,

“Milletçe yabancı uşaklığına düşmekten kurtulmak için,

“Tam bağımsız gerçekten demokratik Türkiye için,

“Gazi Mustafa Kemal'in kurtuluşçu saflarında toplanalım.

“Yaşasın Türkiye!

“Yaşasın yarının bağımsız Türkiyesi için Mücadele.”

“Bu bildiriye bugün kim imza atmaz...”

“Birçok engellere karşın 10 Kasım'da Ankara'da olacaklardır. Yürüyüşte gençler tutuklanmış ve Bozkurt Nuhoğlu'nun ve gençlerin yargıca yaptıkları “Sayın yargıcım,

burada bizi, 24 genci değil, Atatürk ilkelerini yargılıyorsunuz” şeklindeki onurlu savunma, hâkimi etkileyecek ve gençleri serbest bırakacaktır. Gençler kaldıkları yerden yürüyüşe devam edeceklerdir. Özenle polisle gerginleşmeyeceklerdir. Cihan bu hareketin öncülerindedir.

“Gazeteci yazar Oral Çalışlar yürüyüşe katılan gençlerden biridir. Bir söyleşide şunları söyleyecektir. “Başımıza ilginç şeyler geliyordu. Hemen ertesi günü olayı gazetelerde okuyorduk. Bu haberler gazetelere nasıl gidiyordu? Tabii aramızda bir polis olduğunu sonradan öğrenecektik... Çorum’da Alaca kasabasından geçeceğiz. Uğramaktan çekiniyoruz. Çünkü çok gerici bir yer olduğu haberi verilmiş bize. Ama sonunda uğramaya karar veriyoruz. Şehre girmemizle alkış koptu. Sloganlar atıldı. Hepimiz çok sevinmiştik... Kırıkkale’ye yürürken bir günde 70 km yol yürümüştük”.

“Onlara, en önde katılan gençlerden biri Muzaffer Köklü’dür. Muzaffer Köklü büfe işleten bir gençtir. Cebinde ODTÜ kimliği taşımaktadır. Gençleri saldırgan hareketlere yöneltmeye çalışmaktadır. Sonradan ajan olduğu ortaya çıkacaktır. Uygulamaya göre ajanlıkları ortaya çıkanlar geri çekilecek, hemen yenileri görevlendirilecektir. Aynı şekilde Uğur Mumcu’nun da ajan olarak saptadığı ve bugünlerde Emniyet müdürü olarak görev yapan Erdal Gökyüzü mitinglere sustalı veya silahla katılmaktadır. Ruhi Koç bir toplantıda onu “bizim toplantılarda böyle şeyler olmaz” diye uyaracaktır.

“Ekim 1968’de Cihan, 11 arkadaşıyla Devrimci Öğrenci Birliği’ni (DÖB) kuracaklardır. Bu çalışmada aralarında Mahir Kaynak da vardır. Onları derneği kurmaya özendircek ve mücadeleyi daha çok sertleştirmelerini öğütleyecektir.

“(...)

“FKF zamanı tartışmalarla geçiriyordu” sözü birçok gerçeği de anlatmaktadır. Bu gençler delikanlıydı. Delikanlılığın gereği her şeyi hemen yapmak, hızlı yapmak ve son-

landırmak istiyorlardı. Hedefe en kısa zamanda varmak isteği delikanlılığın bir gereği gibiydi. Bu çok anlaşılır duyuğu anlaşılmayacak, onların bu masumiyeti, delikanlılıkları hiçbir şekilde gözönüne alınmayacaktı.” (Nuran Alptekin Kepek, Oy Cihan Bizum Cihan, s. 69-71)

Öncelikle şunu belirtelim ki, Oral Çalışlar da o yıllarda çoğu genç gibi namusludur, yurtseverdir. Fakat ondan kısa süre sonra, 1970’e doğru, Doğu Perinçek ve o zamanki avenesiyle birlikte namussuzlaşacak ve artık CIA Sosyalizminin bayrağını taşımaya başlayacaktır. Şu anda da bilindiği gibi, CIA’nın sesi Taraf Gazetesi’nin Genel Yayın Yönetmenidir. Tabii aynı zamanda da kıdemli Tayyipgillercidir.

Evet, Cihanlar, Denizler, Mahirler hep gençtirler. Heyecanlıdırlar, acelecidirler. O nedenle bir an önce devrimin zafer kazanmasını istemektedirler. Bunu biz de istiyorduk tabii. Biz de dövüşüyorduk. Eylemden eyleme koşuyorduk. Hemen ayda bir de bugünkü Terörle Mücadele Şubesi’nin görevini yapan Sansarayan Han’ındaki İstanbul Birinci Şube’de işkenceden geçiriliyoruz...

Parababalarının siyasileri, polisi, Kontrgerilla’sı ve onun özel örgütü MHP’nin “Komando” adıyla anılan kandırılmış, silahlandırılmış ve CIA ideolojisiyle doktrine edilmiş saldırgan güçlerine karşı nefsimizi savunabilmek için imkânlarımız ölçüsünde silahlanmıştık da, Denizler, Cihanlar, Mahirler gibi. Şehit de vermiştik; denetimimizde bulunan Çağaloğlu’ndaki Balıkesir Yurdu’nda **Niyazi Tekin Yoldaş**’ımızı...

CIA bizi silahlanmaya zorlamıştı. İnsan silah kullanmaya ve onunla kendince önemli olan bazı şeyleri kazanmaya başlayınca, bu durumun yarattığı bir psikoloji oluşur. Silahı seversiniz. Onu özenle, hayranlıkla silersiniz, temizlersiniz: Bakım yaparsınız.

Biz de silahla yurtlarımızı, üniversitelerimizi koruyabiliyorduk, faşist MHP’li saldırganlardan. Sokaklarda güven içinde dolaşabiliyorduk. Böyle ortamlarda namlusuna mermi sürülmüş yani

ateşlenmeye hazır silah olursa belinizde rahat olursunuz. Bir saldırıyla karşılaşsanız hemen davranırsınız silahımıza. Zaten vurmayı da vurulmayı da son derece doğal bir şey gibi kabullenmişsinizdir baştan...

CIA'nın her boydan ve soydan güçleri, kurumları ve ajanları Mahir Kaynak'ları ve benzerleri, işte bu psikolojiyi kullandılar. Deniz ve Mahir arkadaşlar, onların yanlış bir kanala akıttığı bu psikolojinin oluşturduğu hayale kapıldılar. Onlara devamlı dendi ya, artık silahları düzenin tüm güçlerine karşı da yöneltmek, gerilla savaşını başlatmak gerekir diye Kontrgerilla'nın ajanlarınca. Bu psikolojik harekât karşısında arkadaşlar şöyle düşünmeye başladılar artık: Yahu biz, bu silahlar sayesinde canımızı koruyabiliyoruz. Okullarımızı, yurtlarımızı, mahallelerimizi koruyabiliyoruz. Bunda başarılıyız. E, o zaman silahlarımızı düzenin tüm askeri güçlerine karşı yöneltirsek onda niye başarısız olalım?.. Pekâlâ, başarılı oluruz... Bak işte Filistin'de İsrail'e karşı çarpışan gerillalar var. Latin Amerika'da var. Öyleyse biz de Türkiye'de başlayalım bu işe. İşte böyle bir sonuca vardı arkadaşlar. Oyuna getirildikleri an da o andı. CIA ve Kontrgerilla zaten devrimci gençliği böyle bir harekete kıskırtıp imha etmeyi planlamıştı. Yani bir kapandı, bir uçurumdan atlamaktı böyle bir işe girişmek. Biz bunun adını yukarıda aktardığımız Sosyalist Gazetesi'nde yayımlanan yazımızda **“Gençliğe Suikast”** olarak koymuştuk. Lenin'se, yine yukarıda hep tekrarladığımız gibi: **“Öncüyle hasmı yenmek mümkün değildir. Bütün sınıf, büyük yığınlar, öncüyü doğrudan doğruya destekleme durumuna gelmedikçe ya da öncüye karşı hayırhah bir tarafsızlık tutumunu benimseyerek karşı tarafı desteklemeleri ihtimali kesin olarak ortadan kalkmadıkça, öncüyü kesin savaşa sürmek sadece bir ahmaklık olmakla kalmaz, bir cinayet olur.”**, der.

Kaldı ki, Denizler'in de, Mahirler'in de bırakalım yığınların desteğini, ortada bir öncüleri yani partileri bile yoktu. Tamam, Mahir son dönemde THKP-C diye sözde hem parti hem de cephe

kurdu. Ama o sadece lafta vardı. Gerçeklikte yoktu öyle bir şey. Denizler'in de Mahirler'in de ortalama ellişer kişilik bir gençlik çetesi vardı ellerinde. İşte bu küçücük çeteleri, derme çatma, de-mode, nişangâhı bozuk silahlarla savaşa sürdüler, yarım milyonluk TSK'ye karşı.

Yani demek istediğimiz, sonuç cinayetin de ötesinde bir facia oldu, ortada bir öncü bile olmadığı için...

Devrimin objektif ve sübjektif koşulları

Oysa devrim, böyle düz mantıkla yapılmış çıkarsamalarla ve oradan hareketle yapılamazdı. İşte bu sebepten Kıvılcımlı Usta, haklı olarak, arkadaşların teorisine “**Çakırcalı Mehmet Efe Teorisi**” der...

Kaldı ki, Çakırcalı'nın bile bir tutarlılığı vardır. Çünkü Mehmet Efe, Osmanlı'yı yıkma ve düzeni değiştirme gibi iddialı bir hedefi aklından bile geçirmez. O kızanlarıyla birlikte Ege dağlarında özgürce dolaşmak ve bölgedeki Tefeci-Bezirgân Hacıağalardan aldığı paraları halka dağıtmak ister. Yani mütevazıdır, sevgili Efe.

Devrimse Modern Çağda, modern ezilen sınıfın yani Proletaryanın teorisinin ışığının aydınlattığı yolda savaşarak yapılabilir. O teorinin adı, **Bilimcil Sosyalizmdir**. Ya da **Marksizm-Leninizdir**. Yani bir bilimdir bu teori. Ve yasaları da doğa bilimlerinin yasalarının kesinliğindedir. Onu hafife aldın ya da görmezlikten geldin mi sonuç hüsrandır, cinayettir.

Öncün var, geniş yığınlar öncüyü destekliyor, geri kalan kitleler de sana karşı hayırhah bir tutum içinde yani evrim döneminin görevlerini büyük ölçüde tamamlamışsın; çalışan ve ezilen kitleleri ordulaştırmışsın öncünün etrafında. Artık yeter, vakit tamam; silahlı ayaklanmayı başlatayım diyebilir misin?

Hayır.

Neden?

Kitleler artık bu düzeni istemiyoruz diyor. Daha neyi bekle-

yeceksin?

Şunu: Bir krizin çıkmasını. Yani sadece halk kitlelerinin “istemiyoruz” demesi yetmez. Ezen ve sömüren hâkim sınıfın da “artık edemiyorum, yönetemiyorum” demesi gerekir. Ya da o noktaya gelmesi gerekir; bu cümleyi açıkça dile getirmese bile. Yani bu cümledeki anlamı, davranışlarıyla ortaya koyması gerekir. İşte an, o andır. Silahlı isyanı, başkaldırıcıyı, genel ayaklanmayı başlatıp vuracaksın düşmanını. Hem de şimşek hızıyla... Bir kere başladın mı da asla duraksamayacaksın. Aynı hızla, her şeyi göze alarak sonuna kadar gideceksin. Sonunda işini bitirirsin düşmanının. Vurursun ve düşürürsün. Zafer kazanılmıştır artık. Ve aynı hızla tabîî yenik düşmanını yok etmeye ve bir daha geriye dönüş için başkaldırmaya cesaret edemeyecek hale gelinceye kadar da ezmeye devam edeceksin.

Bu konuda sözü fazla uzatmayalım. Leninci Devrim Teorisini **Kıvılcımlı Usta, “Devrim Nedir?”** adlı eserinde çok öğretici bir biçimde ortaya koymuştur, bildiğimiz gibi. Okumamış arkadaşlar da okusunlar lütfen. Tabîî bu teorinin Türkiye’ye uyarlanmış biçimini Usta’mız yukarıda andığımız eserlerinde işlemiştir. Göstermiştir bizlere...

1980 Faşist Darbesi ve Sosyalist Kamp'ın yıkılmasının devrimci ortama etkileri

Şimdi isterseniz bu yüreklerimizi dağlayan faciamızdan daha fazla söz etmeyelim. Devrim sürecinin o günlerdeki durumuna dönelim:

Usta'mız Kıvılcımlı yok yere çarçur edilen Türkiye'nin o günlerde taşıdığı devrim potansiyeline bir ağıt tarzında olan yüreğinden geçenleri, düşüncelerini "Yol Anıları"nın başka sayfalarında da uzun uzun dile getirir...

O günlere ilişkin bizim bu değerlendirmemizi Cihan'ın Ablası da kitabından aktardığımız satırlarında, dikkat edersek, hemen hemen aynı denebilecek bir oranda ortaya koymaktadır. Aşağı yuvarı aynı değerlendiriyoruz, 60'lı, 70'li yılların olaylarını.

Üzücüdür, acıdır ki Cihan'ın ablasının da kesince anladığını hâlâ bizim HÖC'lüler vb.leri anlayabilmiş, görebilmiş değil.

Heba ettiğimiz-boşa götürdüğümüz devrim potansiyeli, devrim imkânı sadece bu değildi. 1970-80 arasında da yani 12 Mart Faşizminden çıkış sonrasında 1980 12 Eylül Darbesine kadar yaşanan süreçte de bir devrim imkânını boşa götürdük biz, Türkiye devrimcileri olarak. Özellikle 74-80 arasında Türkiye'de devrimci hareket, hızla yükselişe geçti. Uluslararası devrimci şartlar da Türkiye'deki bu olumlu gelişimi belirli ölçüde etkiledi.

Ne yazık ki biz devrimciler olarak, 12 Mart yenilgisinden doğru dersleri çıkaramadık. Tabii kastettiğimiz küçükburjuva devrimci hareketlerdir. Hiç ders çıkarmadı bu hareketler. Yahu, biz 12 Mart'ta niye yenildik? diye bir soruyu hiç sormadılar. Mahirler'in, Denizler'in savunduğu antileninist, Narodnik, küçükburjuva devrim anlayışını kararlılıkla savunmaya devam ettiler.

Buna karşılık Denizler'in, Mahirler'in kararlılıkla ve kesince, netçe savunduğu; Mustafa Kemal'in antiemperyalist, yurtsever, laik devrimci geleneğini, Ortaçağcılığa amansız karşıtlıklarını, Ordu Gençliği'nin Devrimci Geleneğini açıkça savunuşlarını ve 27 Mayıs Politik Devrimi'ni hararetle benimseyişlerini ve anti-

emperyalist tutumlarını (ABD ve AB Emperyalistlerine şiddetle karşı oluşlarını), Ermeni Soykırımı'nın emperyalist bir yalan olduğunu benimsemediler, onların devamcısı olduğu iddiasındaki küçükburjuva sol gruplar. Biz bunlara, bilindiği gibi, **Sevrci Soy-tarı Sahte Sol** diyoruz.

Denizler'in, Mahirler'in savunduğu bu görüşler muhakkak ki çok doğrudur. Zaten Mahirler ve Denizler de bu tezleri Kıvılcımlı'dan almışlardı. Yine bilindiği gibi, bu tezleri bugün biz savunuyoruz sadece.

CIA, MİT, Kontrgerilla ve yerli Parababalarının her türden örgütleri ve temsilcileri de tabii aynı alçakça oyunlarını ve yöntemlerini uygulamakta duraksamadılar. Sonuç, aynı oldu. Başka ne olabilirdi ki?.. 12 Mart Faşist Darbesinin çok daha katmerlisi, acımasız, insanlıkdışı olan 12 Eylül 1980 Faşist Darbesi oldu. Ve 600.000'i aşkın insan zindanlara dolduruldu. 45-60-90 günü bulan işkence süreçlerinden geçirildi. Onlarcası bu işkencelerde hayatını kaybetti. 50'yi aşkın insan idam edildi. Ve pek çok insan yargısız infazlara uğratıldı. İşçi Sınıfımızın ve genelde tüm halkımızın hak arama yolları kapatıldı. Düşünce yasakları katmerlendi. Bu süreci, o günlerde (Ağustos 1985)'te, yazıp bitirdiğimiz **"12 Eylül Nedir?"** adlı kapsamlı incelememizde uzun uzun teşhir ettik...

Demek ki, iki kez önümüzde duran devrim imkânını kullanmadık. Boşa götürdük.

Kıvılcımlı Usta da 30.09.1971 tarihli SBKP Genel Sekreteri **"Brejnev'e Mektup"**unda bu gerçeği şöyle belirtir:

"İstenen şey samedanî bir şefaath ve merhamet değildir. Zaman zaman "Yanardağ bacasından patlayan", ama en küçükburjuvaca parçalanışlar yüzünden başarı kazanamayan bir ülkedeki dramatik durumun anlaşılışı isteniyor."

Tabii 1991'de Sovyetler Birliği'nin ve Sosyalist Kamp'ın çöküşü uluslararası Proletarya Hareketi bakımından bir dönüm noktası oluşturdu. Dünyanın dengesi bozuldu. Tarihsel gelişim ve

insanlık geçici bir süre için de olsa bayır aşağı gitmeye başladı. Bunun Türkiye'ye yansması çok olumsuz oldu. Devrimin yakın dönemde başarıya ulaşması artık olası olmaktan çıktı. Şimdi artık karınca adımları, çabası ve emeğiyle devrimci kavgayı sürdürmek ve yol almak durumuyla karşı karşıyayız. Bu da zaferi uzak bir geleceğe ertelemiş olmak anlamına gelir. Hazindir ki mevcut şartlar bunu dayatıyor.

Demek istediğimiz kadercilik, umutsuzluk falan değildir. Asla!.. Biz Tarihin genelde hep ileriye doğru gelişeceğini adımız gibi biliriz. Teorimiz de zaten somutça bunu gösterir. Ama Tarihin gelişimi her zaman dümdüz bir hat izlemez. Tıpkı bir dağın zirvesine tırmanır gibi, bazen bir süreliğine aşağı inmek, bazen zirveye doğru değil de zirve yönüne dik bir açı oluşturacak şekilde yan bir yol gitmek zorunda da kalabiliriz. Zirveye giden uygun yolu, geçitleri bulmak için böyle yaparız, dağa tırmanırken. İşte Tarih de böyle maddi, nesnel bir yol izler. O da bazen kısa süreliğine de olsa aşağı doğru eğik bir yol izleyebilir. Bazen de yerinde sayıyormuş gibi bir hat izler. İşte biz de Sosyalist Kamp'ın yıkılışından sonra bu türden yolları izlemek zorunda kaldık, uluslararası şartların ya da tarihsel gelişimin dayatması sonucunda. İşte bu süreçte biz devrimcilerin yapması gereken, geri çekilmek, pasifizme kapılmak, bekleyişe girmek değildir asla. Tam tersine devrim yolunda ilerleyebilmek için şimdi artık çok daha fazla çaba sarf ederek, emek harcayarak mücadele etmemiz gerektiğini bilince çıkarmak ve öyle davranmak olmalıdır. Tabii şunu da bileceğiz, çok çalışmamıza rağmen az yol alacağız. Çünkü uluslararası şartların yarattığı durum böyle bir sonuç doğurur. Bunu da bilerek çalıştık mı ne şaşkınlığa uğrarız ne de umutsuzluğa.

Demek ki yoldaşlar daha fazla enerji, daha fazla fedakârlık, daha sabırlıca, daha dikkatlice çalışmaktır, şu an bizlere düşen. Sonuçta kazanan muhakkak ki biz olacağız. Ha, mevcut durum şimdi bize bu ağır şartlarda devrimci mücadele yapmamızı gerektiriyor. Bunu da bileceğiz, kabul edeceğiz ve buna göre çalış-

şacağız yoldaşlar. Kavgamızı sürdüreceğiz.

Bu günler de geçecek. Dünyadaki durum da bir gün düzelecek. Bu olumsuz gidişin zinciri bir yerde kırılacak. Muhakkak olacak bu.

1970'ten bu yana, aradan bunca uzun yıllar geçti. Çok acı, kahredici olaylar yaşandı, yenilgiler yaşandı...

Tüm bunlara rağmen bu küçükburjuva sol hareketlerin devamcısı olduğu iddiasındaki önderler, geçmişin doğru bir muhasebesini yapabilmişler ve doğru dersleri çıkarabilmişler midir?

Hayır... Ne yazık ki, böyle... Onlar artık diyalektik düşünme ve davranma yetisini tümünden yitirmişlerdir. Ve üstelik de donup taşlaşmışlardır. Düzelmeleri de artık pek olası değildir...

Şimdi bakıyorum da bu hareketlerin devamı olduğunu iddia eden değişik gruplarda yer alan yaşı 50'yi aşmış insanlar hâlâ bu teoriye bel bağlamış durumda.

Ve insan acıyor, üzülüyor tabii; 12 Mart'taki bu yiğit, zeki insanlar nasıl o zamanlar oyuna getirildi, diye. O zaman, hiç değilse o arkadaşların mazeretleri vardı. Yukarıda askeri cunta var. Diyor ki, tamam devrime gidiyoruz, devireceğiz bu gerici iktidarı. 10 sene önce devirmişlerdi ya 27 Mayısçılar... Yine yapacağız, diyor yani. Siz bunları yapın, yani bir silahlı hareket başlasın, biz duruma el koyacağız. Bu gerici gidişi önleyeceğiz, devireceğiz, beraberce daha devrimci bir iktidar kuracağız, denmişti o zamanki arkadaşlara. Yani böyle bir mazeretleri vardı o günkü kuşakların. Şimdikilerin öyle bir mazeretleri de yok...

İşte bir de böyle başarı şansı hiç olmayan maceracı hareketler yolumuzu tıkıyor. Usta'mız ne diyordu bunlar için?

Yüz küsur yıl önce Rusya'da Lenin tarafından yenilgiye uğratılmış "Narodnik tavşanının suyunun suyu". Yani Narodnizm'in karikatürü bu hareketler... Bu teorilere yine Usta'mız "Çakırcalı Mehmet Efe teorisi" der.

Demek istediğim, hepsi de çıkmaz birer yol olan bu boş devrim anlayışlarına sahip hareketler gençlerin heyecanlı yapılarına

uygun düşüyor. Onların maceracılık eğilimlerini okşuyor. Adrenalin yüklüyor onlara. Yani gençlere çekici geliyor bu edebiyat. Bu nedenle de gençlerin gerçek bilimci devrim öğretisini görmeleri, okumaları, anlamaları zorlaşıyor. İşin bir diğer acıklı yönü de; bu gençler, daha sonra heyecanları tükenince devrimcilikten de vazgeçip düzenin saflarına doğru yuvarlanıp gidiyorlar.

Sonuçtan bakarsak her biri birer küçükburjuva hareketi olan bu sol hareketler de devrimci mücadelemizin önünde bir set oluşturuyor. Yani bir blokaj oluşturuyor. Bunu da teorik-pratik mücadeleyle aşmamız, geçmemiz gerekiyor. Bir de böylesi bir ablukayla karşı karşıyayız, onunla mücadele halindeyiz.

Gerçek İslamiyete göre Tayyipgiller'in cenazesi bile kılınmaz

Ne yazık ki zamanımızın darlığından dolayı mevcut Parabalı iktidarının, efendisi olan AB-D Emperyalistlerinin emirleri doğrultusunda halkımıza ettiği zulüm ve ihanetlerin örneklenmesine, somut olaylarca ortaya konulmasına geledik. İsterseniz zamanımızın çok kısa olan bu son bölümünde de bu konuya ilişkin birkaç söz edelim.

Bir taraftan din alıp satıyor alçak, İslamiyetle hiç ilgisi yok. Her türlü namussuzluğu yapıyor. İşte Suriye'de oluk oluk kan akıtıyor. Libya'da, Irak'ta akıttı, işbirliği yaptı.

Milyonlarca Müslüman kanının emperyalistler tarafından akıtılmasına bunlar da ne yaptı?

Destek verdi bütün güçleriyle, arkadaşlar.

Her türlü hırsızlığı, namussuzluğu yapıyorlar mı?

Yapıyorlar. İşte en son İzmir'de yandaşları olan bir Ortaçağcı Vakfa 45 dekarlık bir kamu arazisini peşkeş çekiyorlar. Her türlü vurgunu, ahlâksızlığı, namussuzluğu yapıyorlar. Oysa bunlar lafta Sünnî, değil mi, arkadaşlar? Bunlar Sünnî dört mezhepten biri olan Hanifi'liğin kurucusu olan İmam-ı Âzam Ebu Hanife'nin yolundan gittiklerini, ona bağlı olduklarını söylüyorlar. İmam-

Âzam'ın da Hz. Ali'ye büyük saygısı var, onu da belirtelim.

İmam-ı Âzam'ın babası Sabit hakkında bir menkıbe anlatılır: İmam-Âzam Bağdat Kufe arasında yaşamıştır. Doğumu da Kufe'dir Ebu Hanife'nin. Asıl adı Numan. Devamlı yazı diviti taşıdığı için o anlama gelen Hanife, Hanif deniyor. Yani Ebu Hanife deniyor Arapçada. Tabî büyük imam, saygı gören olduğu için de İmam-ı Âzam, deniyor.

Babası Sabit, dere kenarında gidiyor, suyun üstünde bakmış bir elma yüzerek geliyor. Kırmızı olgun bir elma. Canı çekiyor, alıp ısırıyor. Ama bir anda diyor ki, yahu başkasının, ben bunu ısırдыm, suyundan tat aldım. Eyvah, haram yedim, diyor. Ne yapacağım ben şimdi? Derenin kaynağına doğru, yukarıya doğru yürüyor. Bu elmanın nereden geldiğini bulmaya. Sahibini bulayım da affettireyim kendimi. Yürüyor, ileride elma ağacını görüyor, dalı ırmağa sarkmış, ha bakıyor bu elma. Aynı kırmızı elmalar var. Biraz ileri geçince, bakıyor bir ihtiyar adam orada, tarlasında çakışıyor. Selam veriyor ve diyor ki; ben senin bu elmandan, aşığıya ırmak getirmiş, ısırдыm. Ondan tat aldım, diyor. Beni bağışla. Affet beni, helal et, diyor. Adam bakıyor, hakkımı helal etmem, diyor.

(Gülüşmeler...)

Nurullah Ankut Yoldaş: Şimdi tekrar ediyor, yalvarıyor yani. Kul hakkıyla mı öldüreceksin beni? Yoo. Etmem, diyor. Ne yapmamı istiyorsan yapayım, yeter ki ben öbür dünyaya kul hakkıyla gitmeyeyim, diyor. Yedi yıl bahçemde çalışacaksın, diyor.

Türkan Yoldaş: Çok insafsızmış yahu!..

(Kahkahalar...)

Nurullah Ankut Yoldaş: Ama Türkan Yoldaş, erken karar verme.

(Kahkahalar...)

Nurullah Ankut Yoldaş: Tamam, kabul diyor, kul hakkıyla

gitmektense Allah'ın huzuruna... Yedi yıl çalışıyor. Yedi yıl dolunca, diyor ki; yedi yıl çalıştım anlaşmamız uyarınca. Ha yedi yıl daha çalış, ondan sonra bir düşüneyim, diyor. Orada da kesin konuşmuyor. Bir düşüneyim ondan sonra, diyor. Yedi yılı tamamladım, diyor. Artık helal edin hakkınızı. Etmem, diyor. Ne yapmam lazım, söyleyin yapayım, diyor. Benim bir kızım var, diyor; kolu sakat, ayağı tutmaz, gözü görmez, dili konuşmaz, diyor. Bununla evleneceksin. Evleneyim, diyor, ne yapayım, kul hakkıyla gitmektense. Evleneyim, kabul. Düğünü yapıyorlar. Evleniyorlar. Gerdek gecesine girdiği zaman bakıyor ki çok güzel bir kadın! Gözü de görüyor, kulağı da duyuyor, ayağı da tutuyor, dili de konuşuyor.

(Gülüşmeler...)

Nurullah Ankut Yoldaş: Hemen fırlıyor, bir yanlışlık olmalı, diyor.

(Kahkahalar...)

Nurullah Ankut Yoldaş: İçeride sapasağlam, her şeyi tamam, muntazam bir kadın gördüm, diyor. Sen bana kızını kör, sağır, tat; dili konuşmaz, topal; eli ayağı tutmaz demiştin, diyor. Evet, tutmaz diyor; haram olacak bir yere gitmez. Günah işleyeceği bir yere gitmez. Dili konuşmaz; günah yazılacak bir söz ağzından çıkmaz, diyor. Gözü görmez; harama bakmaz, günah yazılacak bir şeye bakmaz kızım, diyor. Peki, beni niye yedi yıl bahçede çalıştırdın, diyor? Yedi yıl önce kızım küçüktü, diyor.

(Kahkahalar...)

Nurullah Ankut Yoldaş: Senin gibi böyle duyarlı, vicdanlı gerçek anlamda Hz. Muhammed'in ve Dört Halife'nin izinden giden bir Müslümanı görünce, böyle bir damadım olsun, dedim. Yedi yıl kızımın büyümesi için seni bahçemde çalıştırdım. Al şimdi hepsi senin olsun, diyor.

Yani böyle bir adam babası... Kendisi de 4 bin dirhemden

fazla para taşımam yanımda, diyor, İmam-ı Âzam. Ondan fazlası birikti mi (kumaş tüccarı, ticaretle geçimini sağlıyor) infak ederim, diyor. Bu 4 bin sınırını da Hz. Ali belirledi, diyor. Yani 4 bin dirheme kadar taşıyabilirsiniz, yanınızda paranız olabilir, altınınız, gümüşünüz olabilir. Ona kadar taşınacak. Ondan fazlası infak edilir. Yani böyle yaşamış bir insan.

Şimdi o içtenlikli inanmışların ne ilgisi var bunlarla?..

Yani Yaşar Nuri'nin dediği gibi, bırakalım bunların gerçek İslamcı olmasını, gerçek İslama göre cenaze namazları kılınmaz bunların. Anlatmıştım size, Hayber Seferi'nde bir şehit, şehit düşmezden önce, öldürdüğü bir Yahudinin deri pabuçlarını gizlice sırt çantasına attığı için cenaze namazını kılmıyor Hz. Muhammed. Oysa şehit. Oysa bir tek deri ayakkabı aldığı. Buna rağmen kılmıyor. Şimdi bunların hiç kılınmaz, arkadaşlar. Hiç kılınmaz... Ama işte böylesine, dedik ya işte, düzenler, dolaplar dünyasında yız diye. Tabii işte zamanımızı aştık yine. Yoldaşlarımızı yolda bırakmayalım.

Bir Yoldaş: Yani din, dincilerin eline bırakılmayacak kadar değerli.

Nurullah Ankut Yoldaş: Değerli, önemli. O yüzden biz İslamiyeti, gerçek İslamiyeti iyi öğreneceğiz. İyi bileceğiz. Özünü iyi savunacağız. Çünkü Hz. Muhammed'in de gerçek anlamda meşru mirasçısı, devamcısı, onun ideallerini taşıyan biziz.

Hikmet Kıvılcımlı: Nöbet yerini bir an olsun terk etmeden devrime adanmış bir ömür

Evet, arkadaşlar; işte bu kadar az sayımızla bu kongremizi de yaptık. Görevli arkadaşlarımızın söylediği gibi, bir formalite-yasal zorunluluk kongresiydi bu. Bu sebepten acı verdi, hüznü verdi hepimize.

Bu sonuçtan bakarak 1967'den bugüne 46 yıllık devrimci hayatımızı göz önüne getirirsek, bir bakıma şöyle diyebiliriz:

Karşılıksız bir sevdaya feda ettik ömrümüzü.

Ama heba etmedik. Bütün gücümüzle, bütün fedakârlığımızla, bütün içtenliğimizle başarılı olmak ve zafere yaklaşmak, ulaşmak için durup dinlenmeden çalıştık.

Ömrümün bu bölümünde bir tek gün yani tek bir gün tatil yaptım. Mut'tan çıkıp Gülnar'dan Aydıncık ve Silifke'den tekrar Mut'a döndüm, öğretmen arkadaşlarımla. Ve altımdaki Sovyet yapımı 350 cc'lik Planet marka motosikletimle. Bu güzergâh, gören arkadaşlarımızın da bileceği gibi, olağanüstü doğal güzelliklerle doludur. Buraları motosiklet üzerinde seyrederek gezmenin verdiği haz da işin artısıdır.

Ama buna rağmen böyle bir gezinin bile bir ikincisini yapmadım, yapamadım. Akşam eve dönünce kendimi suçlu hissettim. Aylak bir adammışım gibi o günümü geçirdiğimi düşündüm. Ve anladım ki, tatil bana göre değil.

Belki arkadaşlarımızın insanların dinlenmeye de ihtiyacı yok mu diyecektir, çok haklı olarak. Muhakkak ki var. Devrimci görevini yapan, sorumluluklarının bilincinde olan ve o yönde çalışarak yorulan arkadaşlarımız elbette tatil yapacaklardır ve dinleneceklerdir. Ben buna karşı değilim. Söylediğim de böyle anlaşılmalı. Yani tatil yapan arkadaşları suçlamam, kınamam, eleştirmem asla söz konusu olmaz.

Fakat demek istediğim bu tür bir tatil beni dinlendirmiyor. Beni mutlu etmiyor, tersine huzursuz ediyor. Günümü sorumluluklarımdan uzak geçirmişim duygusunu doğuruyor ve bunun rahatsızlığını duyuyorum. Ne yapayım? Elimde değil... Ben de böyleyim işte...

Ha, ben dinlenmez miyim, benim buna ihtiyacım yok mu?

Var, kuşkusuz. Beni ne dinlendirir? Bana ne büyük hazlar verir, biliyor musunuz yoldaşlar? Bir devrimci görevin başarıyla yerine getirilmesi. O görevin ve başarının önemi ve büyüklüğü ölçüsünde haz duyarım, mutlu olurum ve dinlenirim. Bütün yorulduğum uçup gider o zaman...

İşte böyle çabalamamıza rağmen geldiğimiz durum, gerçekli-

ğimiz bu, yoldaşlar. Yoldaşlarımla birlikte kavgamızı bazılarıyla 46 yıldan bu yana, bazılarıyla 40, 30, 20 yıldan bu yana sürdürdüğümüz mücadele sonucunda geldiğimiz yer, elde ettiğimiz başarı bu işte, yoldaşlar. Gücümüz buna yetti. Daha fazlasını çok istememize rağmen yapamadık. Usta'mız da der ya **“Yol Anıları”**nda şöyle acı acı:

“CIA'nın milyarları bizden daha baskın çıktı. Kendi planlarına en uygun gelen Gerillacılığı, tedhişçiliği sosyalizm imişçe inanç prensibi yapmış üç-beş genci Latin Amerika taklitçiliğinde sonuna dek kışkırtmayı becerdi. Maksat, sosyalizmi kökünden kazımak için, küçükburjuva yırtınmalarını terörizmle karıştırmaktı. Karıştırıldı: Ve bugünkü ortam fazlasıyla kotarıldı. Çünkü bizim bütün gücümüz, göğsümüzdeki temiz inancımızdı. CIA ve ajanlarının milyarları, on binlerce ajanları, füzeli ve ABC öldürücü silahlı üsleri Türkiye'yi ve Devlet'in subaşlarını ustalıkla kesmiş, bütün yerli gizli ajan örgütlerini yedeğine almıştı. Eşit kurallar, şartlar ve olanaklar içinde, eşit fırsatlarla çalışmıyorduk. Basını ile Siyasi Partileri ile gizli açık tarikatları ile, Kur'an Kursları, İmam-Hatip Okulları, din dersleri, “Erge-nekon Aslanları”, Kafkas gömleklili ve maaşlı komandoları, profesör provokatörleri, tiryakileşmiş ajan Başbuğları ile, sivil asker her işte parmağı olan yabancı uzmanları ile Uluslararası yüzlerce sınanmış, başarılı CIA ve Parababalığı Örgütleri, deniz, hava filoları ile... Sosyalizm düşmanlığı en ustaca ve en sinsice yollardan, bıkmaksızın, usanmaksızın monte ediliyordu.” (Yol Anıları, s. 98, 21.05.1971, Öğle Sonu)

İşçi Sınıfı ve Köylülükle bağlar kurarak ilerleyen mücadele saptırılıyor

Usta'mızın o günlerde gerçek teorisinin ışığında yaptığı tahlil ve tespitleri Cihan'ın Ablası Nuran Alptekin de 30 yıl sonra birebir yapar:

“18 Ekim 1969'da FKF feshedilecek yerine (TDGF) yani

DEV-GENÇ kurulacaktır. FKF daha çok bir gençlik örgütüdür. Ve bu kurultayda FKF DEV-GENÇ adını alacaktır. DEV-GENÇ ise diğer toplum kesimlerini de içine almayı, diğer kesimlere açılmayı hedeflemektedir.

“Cihan DEV-GENÇ’in Genel Yönetim Kurulundadır ve sonra İstanbul Bölge Yürütme Kurulu Başkanı olacaktır. Atilla Sarp, DEV-GENÇ Genel Başkanı seçilmiştir. Cihan, hapse girene kadar başkanlık görevini yürütecektir.

“Gençlik arasında ilk büyük ideolojik tartışma, ilk DEV-GENÇ kongresinde ortaya çıkacaktır. Gençlerin Filistin’e gitmesi, sol sapma eğilimi olarak nitelendirilecektir. Gidenler eleştirilecektir...

“Kurultay sonunda oybirliği ile bir bildiri kabul edilmiştir.

“TDGF sosyalist gençliğin düşünce eylem örgütüdür. İçinde bulunduğumuz dönemde halkımızın milli demokratik mücadelesinde görevimiz:

“1. Antiemperyalist gençlik hareketlerine öncülük etmek ve bu amaçla Üniversite gençliğini mücadele içinde örgütlemek bu hedefe ulaşmak için devrimci örgütlenmemizi sağlamlaştırmak, devrimci disiplinimizi güçlendirmek ve eylem içinde devrimci ideolojik eğitimimizi sağlamak ve oportünizmle mücadele etmek,

“2. Milli demokratik devrim mücadelemizin kesin zafere ulaşması için işçi ve köylü yığınları ile mücadele içinde devrimci bağlar kurarak işçi, köylü, gençlik dayanışmasını sağlamlaştırmak.

“3. Emperyalizme, işbirlikçi burjuvazi ve kapitalizm öncesi kalınlara karşı bütün milli sınıfların devrimci güçbirliğinin gerçekleşmesi için mücadele etmektir. Türk Solu, Aydınlik ve İşçi Köylü gazetesi halkımızın yürüttüğü milli demokratik devrim hareketimizin propaganda ve eylem silahlarıdır.

“FKF’nin Yusuf Küpeli başkanlığı dönemindeki devrimci yönetimi, milli demokratik mücadelemize doğru devrimci yolda ilerleyerek güç katmıştır.

“Yaşasın halkımızın milli demokratik devrim mücadelesi

“Kahrolsun emperyalizm

“Yaşasın milli kurtuluş savaşımızın devrimci gençliği”

“Bu bildiriyle, DEV-GENÇ, devrimci çizgisini net şekilde ortaya koymuştur. Köylü, işçi kesimiyle ve diğer milli sınıflarla işbirliği yapacaklardır. Silahlı mücadelenin (Filistin’e gidenler zaten sert bir biçimde eleştirilmişlerdir) gündeme alınması bile söz konusu değildir. Gençlik akılcıca bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde saflarını düşünce gelişimine paralel olarak hem kendilerini hem de toplum kesimlerine ulaşıarak güçlendirmek istemektedirler.

“Bu nedenle çeşitli seminerler düzenlemektedirler. DEV-GENÇ Seminerleri daha sonra Hikmet Kıvılcımlı tarafından kitaplaştırılacaktır. Bu kitapta Hikmet Kıvılcımlı kendi konuşmalarını yayınlacaktır. Bu tartışmalar, daha çok, gençlerin, devrimci mücadelede, neyi nasıl yapacaklarını içermektedir. Gençler Kıvılcımlı’nın da etkisindedirler. Ve akılcı davranmaya özen göstermektedirler. Fakat bir el onları sürekli rahatsız etmektedir. Polisin Yıldız Mühendislik Akademisinde yaptığı birçok aramanın ilkinde, Cihan bir komployla karşı karşıya kalacak, polis onu tutuklayacak, yapılan sorgulamada suçlamaların asılsız olduğu kanısına varılıp serbest bırakılacaktır. Bir başka arayışta savcı suçta ısrar edecek, birçok devrimci gençle birlikte Deniz Gezmiş ve Cihan tekrar tutuklanacaklardır. Cihan o günlerde DEV-GENÇ İstanbul Bölge Yürütme Kurulu Başkanı’dır.

“Bu saldırıda polisler gençlerin duvara astıkları Atatürk’ün gençliğe seslendiği Bursa Nutku’nu parçalayacaklardır. O nutuk ki, gençlere ülkeyi karanlık güçlere karşı koruma sorumluluğunu vermektedir. Bu gençler, hem Atatürk’ün gençliğe seslenişini hem de Bursa Nutku’nu özümsemişlerdir. O seslenişlerden aldıkları güçle bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi için yola çıkmışlardır. Fakat karanlık güçler bilinçsiz güçlerle birleşip gençleri suçlayacaklardır. Neden karşı devrimciler Bursa Nutku’na karşıdır? Yanı-

tı, Atatürk'ün Bursa Nutku'nun içindedir:

“Türk genci inkılâpların ve rejimin sahibi ve bekçisidir. Bunların lüzumuna, doğruluğuna herkesten çok inanmıştır. Rejimi ve inkılâpları benimsemiştir. Bunları zayıf düşürecek en küçük veya en büyük bir kıpırtı ve bir hareket duydu mu; bu memleketin polisi vardır, jandarması vardır, ordusu vardır, adliyesi vardır demeyecektir. Hemen müdahale edecektir. Elle, taşla, sopa ve silahla... Nesi varsa onunla kendi eserini koruyacaktır.

“Polis gelecektir; asıl suçluları bırakıp, suçlu diye onu yalayacaktır. Genç, “polis henüz inkılâp ve cumhuriyetin polisi değildir” diye düşünecek fakat asla yalvarmayacaktır. Mahkeme onu mahkûm edecektir. Yine düşünecek: “Demek adliyeyi de islah etmek rejime göre düzenlemek lazım”...

“Onu hapse atacaktılar, kanun yolundan itirazlarını yapmakla beraber; bana, İsmet Paşa'ya, Meclise telgraflar yağdırıp haklı ve suçsuz olduğu için tahliyesine çalışılmasını, kayırılmasını istemeyecek. Diyecek ki “Ben inanç ve kanaatimin icabını yaptım. Müdahale ve hareketimde haklıyım. Eğer buraya haksız olarak gelmişsem, bu haksızlığı meydana getiren sebep ve amilleri [etkenleri] düzeltmek de benim vazifemdir.”

“İşte benim anladığım Türk genci ve Türk gençliği...”

“Atatürk'ün bu sert nutku verme nedeni de şudur: Atatürk ezanı Türkçeleştirdiğini Bursa'da açıklamıştır. Bursa'dan ayrılınca gericiler tepki göstererek, köylere kadar yayılıp ezanı tekrar Arapçaya çevirmeye kalkışmışlardır. Atatürk öfkelenerek geri dönüp gençliğe bu şekilde seslenmiştir, Atatürk'ün özlemini çektiği toplumsal gelişmenin, bağımsız ve demokratik bir Türkiye oluşturmasının önüne engeller çıkmaktadır. Bu sesleniş bu engellere karşı yapılmıştır. Atatürk'ün o günlerde gençliğin desteğine çok gereksinimi vardır ve gençliğin en güvenilir kesim olduğunu yaşayarak görmektedir. Fakat, bu sesleniş, 1950 sonrası iktidarlarının Atatürk'ün başlattığı devrimleri geri çevirme çabalarına da engel oluşturmaktadır, ve hep oluşturacaktır. Ve

sağcı güçler, sürekli bu seslenişin Atatürk'e ait olmadığını söyleyeceklerdir. Fakat Atatürk'ün en yakınları nutkun Atatürk'e ait olduğunu açıklayacaklardır.

“İstanbul Üniversitesi senatosu, Deniz’i ve bazı arkadaşlarını üniversiteden uzaklaştırma kararı almak için toplanacaktır. Deniz o sırada Ankara’dadır. Bir arkadaşını arayıp Cihan’a haber verilmesini ve bir şeyler yapılmasını isteyecektir. Hukukun amfisinde sınav yapılırken Cihan kürsüye çıkıp bir konuşma yapacak, Deniz ve üniversiteden atılma tehlikesiyle karşı karşıya olan arkadaşları için bir şeyler yapmaları gerektiğini söyleyecektir. Yönetimle ısrarlı görüşmeler çok işe yaramayacaktır. Çabalar boşunadır. Gezmiş yedi arkadaşıyla üniversiteden uzaklaştırılacaktır. Cihan bu arada *Türk Solu* dergisinde Deniz ve arkadaşlarına sahip çıkmaları gerektiği yönünde bir yazı yazacaktır.

“Arkadaşlarımıza Sahip Çıkacağız

“İstanbul Üniversitesinin Ortaçağ kalıntısı yönetimi senato Amerikan Emperyalizminin ve uşaklarının egemen olduğu bir yönetim, emperyalizmin yordakçılığını yapan 33 bilim adamı üniversite senatosunda. Cüppe giyip Amerikan Emperyalizminin borazanlığını yapanlar sayısız. O kürsülerden Amerikan 6. Filosu “hür dünya ülkelerinin garantisidir” diyenler “Komünizme karşı Türkiye’nin tek silahlı garantisidir” deyip emperyalizme hizmetlerini sunan bilim adamları! Üniversite yönetimine kesinlikle ağırlıklarını koymuşlar, “Amerika dostumuz, NATO her şeyimizdir” fetvasını verdikten sonra Amerikan üniversite kürsülerinde ders alanların var olduğu üniversite. Yıllardır süren, her geçen gün daha güçlenen, genişleyen, sağlam temellere oturan gençliğin bağımsızlık ve demokrasi kavgası bunları korkutmaktadır.

“Yurtsever devrimci gençliğin bu kavgası yayılmakta, güçlenmekte ve yığınlara mal olmakta. Tunceli’den, demir döküm işçilerinden, Sökeli köylülerden sesler gelmektedir. Emperyalizmin uşakları efendilerine karşı görevlerini tam yapamama kuşkusu içindeler. Bu CIA ajanı emperyalizmin uşakları gö-

revlerini yapamamaktan doğan suçluluk kompleksi içlerine işlemiş, yıkıp kahrediyor işbirlikçileri. Bu kompleks bir memurun amirine karşı var olan görevlerini yapamamak veya tam yapamamak korkusudur. Emperyalizmin uşağı bilim adamlarındaki korku yıllardır sürüyor.

“Bu bağımsızlık düşmanı, demokrasi ve özgürlük düşmanı bilim adamları emperyalizme hizmetlerini sundular, Deniz Gezmiş’i okuldan atarak işbirlikçi iktidara karşı görevlerini yaptılar. Üniversite yönetimi mensupları efendilerine karşı görevlerini tam yapmış uşak rahatlığı içindedirler. Bağımsızlık kavgasının yiğit bir askeridir, gerçek demokrasi savaşıdır, bağımsızlık ve özgürlük kavgasının yiğitçe önderliğini yapmaktadır, Deniz Gezmiş. Üniversitelerde devrimci asistanlara yapılan baskıyı protesto etmiştir. Bu üniversitenin demokratikleşme kavgasıydı.

“Bu kavgayı durdurmaları gerekirdi. Artık kürsülerden “Amerika bizim dostumuzdur. 6. Filo bizim komünizme karşı garantimizdir” diyemiyorlar. Maskeleri düşürüldü bu uşakların. Deniz Gezmiş’in suçu maskelerini düşürmekti. Amerika Emperyalizminin işbirlikçileri olduğunu söylemekti. Deniz Gezmiş’in suçu sokaklarda, meydanlarda, üniversitelerde binlerce genç arkadaşıyla bağarmaktı, “Kahrolsun Amerika, Kahrolsun İşbirlikçileri” diye. Hazmedemediler Deniz’in bu güçlü kavgasını ve attılar üniversiteden. Bağımsızlık kavgamızı durdurmanın çözüm yolunu devrimci gençlik öncülerini okuldan atmakta buluyorlar kendilerince. Ortadoğu Teknik Üniversitesinde bağımsızlık savaşı yedi arkadaşımızı işbirlikçi üniversite yönetimi çeşitli biçimlerde cezalandırdı. Devrimci gençlik bu gayri milli faşizmin baskısına dur diyecektir. Bu demokrasi ve özgürlük kavgamızın bir parçası olacaktır. Milli güçlerin üniversite içinde ve dışında güçlenmesi olacak. Mustafa Kemal’ci yargıçlarımız da bunun karşısına çıkacaklardır. Gayri milli olan her şeye dur demek Mustafa Kemal’ciliğin gerektirdiği bir görevdir.

“Deniz Gezmiş ve çeşitli biçimlerde cezalandırılan 7 arka-

daşımıza sahip çıkacağız. Bu sahip çıkma devrimcilerin üniversite içinde güçlenmesi, sağlam temellere oturması demektir. Meydanları bu işbirlikçilere bırakmayacağız. Bu bağımsızlık ve demokrasi kavgamızın gereğidir.

“Cihan Alptekin

“Dev-Genç İst. Böl. Başk.”

“Cihanlar, arkadaşlarının üniversiteye dönmelerini sağlamak için 26 kasımda tekrar bir Forum düzenleyecekler ve forumda Cihan “(...) Deniz Gezmiş bu okula tekrar alınacaktır. Bunda kararlıyız” diyecektir. Çabalar, ısrarlar sonunda Deniz ve arkadaşları üniversiteye döneceklerdir.

“6-10 Kasım 1969 etkinliklerinde devrimci gençlik sağcı örgütlerce Atatürk büstüne bomba koyularak kışkırtacaklardır. Komploları kurmak polisin devrimci gençlikle mücadele yöntemlerinden biridir. Örneğin İzmir’de Hisar Camii’ne bomba atılması, Komünizmle Mücadele Derneğinde yangın çıkartılması, Amerikan Haberalma Merkezi’ne bomba atılması olaylarının polisin işi olduğu sonradan açıklanmıştır.

“Polis, hedef şaşırtmak, kafaları karıştırmak ve gençleri karalamak için yine oyununu oynayacak, Cihan’ı Atatürk büstüne bomba koymakla suçlayacaktır. Olaydan iki gün sonra polis TDGF’yi (DEV-GENÇ) basarak arama yapacak ve molotof kokteyli sanılan iki kutu bulundu diye yazılı belge hazırlayıp Cihan’a imzalatmak isteyecektir. Cihan imzalamayacaktır. (Cihan o günlerde TDGF başkanıdır.) Polis bu sefer tutuklama kararı olduğunu söyleyerek Cihan’ı gözaltına almaya kalkışacak, Cihan bu tutuklama kararını görmek istediğini belirtip, polis de gösteremeyince Cihan’ı almadan geri dönecektir. Komplolar tutmayacaktır. Çünkü bombayı koyan da bulan da polistir. Haber gazetelerde şöyle verilmiştir:

“DEV-GENÇ Sekreteri

“Anıta Bomba Koyduğu

“İddiasıyla Yakalandı...

“Geçen Cuma günü, Üniversite bahçesindeki Atatürk Anı-

tı'nda bulunan dinamitli bombanın Devrimci Gençlik Federasyonu Genel Sekreteri Cihan Alptekin Tarafından konduğu polis tarafından açıklanmıştır. Federasyonun İl Sekreterliğinde yapılan aramada ise dış kısımları Atatürk anıtına koyulduğuna benzeyen iki molotof kokteyli ele geçirilmiştir. İstanbul Üniversitesi Bahçesindeki Atatürk Anıtı'na konulan bomba olayının sanığı olduğu iddiasıyla Polis tarafından aranan Hukuk Fakültesi öğrencisi Cihan Alptekin dün gece İstanbul İl Sekreterliği'ne yapılan arama sırasında yakalanmıştır.”

“11 Kasım Salı günü Deniz'in adliyede duruşması vardır. Sağcıların olay çıkaracağı haberi gelir ve Cihan arkadaşlarıyla Adliye'ye gider. Deniz adliyeden çıkarken sağcılar devrimcilere saldırırlar. Karşılıklı taş atışında adliyenin camları kırılır. TDGF'ye dönen devrimci gençler arkadan polis desteğinde gelen 50 sivil polis tarafından tutuklanacaklardır. Ertesi günü gazeteler haberi “Atatürk anıtına bomba koyan Cihan Alptekin ve Adliye'ye saldıran 35 genç tutuklandı” diye vereceklerdir.

“11 Kasım 1969'da Cihan ve arkadaşları Değirmenköylülerin mücadelesine omuz vereceklerdir.

“Tüm toprakların iki kardeşin elinde olduğu Değirmenköy'de sorunlar yaşanmaktadır. Köylülerin kendilerine ait topraklar, 1950'lerde DP iktidarı zamanında, mahkemece köylülerin elinden alınmıştır. Geçim sıkıntısı yaşayan köylüler çaresizlikten bu topraklara girerek ekmeye başlamışlardır. Fakat anında jandarma köylülerin karşısındadır. Devrimci Gençlik, Cihan ve İbrahim Kaypakkaya, Gökalp Eren önderliğinde köye vardığında topraklara asker el koymuştur. Gençler köylülerin askerle karşı karşıya gelmelerinin çıkarıcı çevrelerin oyunu olduğunu köylülere anlatacaklar ve askerle köylülerin çatışmasını engelleyeceklerdir. Köylülere “askerlerin düşman olmadığını, milli mücadeleyi onlarla beraber yapacaklarını, asıl sorumluların ağalar ve onların işbirlikçileri olduğunu” söyleyeceklerdir. Görüldüğü gibi, gençlerin mücadelesi, çıkarıcı çevrelerin dediği gibi sadece

sosyalizm için değil, ulusal demokrasi içindir, geniş kitleler içindir. Ayrıca köylülerden birinin oğlu gelen jandarma ekibinin içindedir. Bu çelişki de köylüleri akıllıca düşünmeye itecektir.

“Bir başka dergide haber “İbo (İbrahim Kaypakkaya) ve bileği bükülmez devrimci Cihan Alptekin oradaydılar. Cihan ve İbo orada kitleyle kaynaşmanın, kitlelerin eylemlerini yönlendirmenin, onlara öncülük etmenin en güzel örneğini verdiler. Köylüler kendilerini kandırmaya, nutuk çekmeye gelen yüksek görevlileri dinlemiyorlardı. Onlar köy meydanında İbo ve Cihan’la konuşuyorlardı. Köylüler onları halkın gerçek dostları olarak bağrularına basmışlardı” şeklinde verecektir.

“Köylü hareketlerini topraksız köylüler başlatmışlardır. Bu köylüler genelde çeşitli düzenlerle, aldatmacayla ellerinden toprağı alınmış köylülerdir. Herhangi bir ağanın tapulu 1000 dönüm arazisi varsa işlettiğı arazi genelde 10.000 dönümdür. Köylü, ağanın 9000 dönümünde değil, kendi topraklarında karınlarını doyuracak üretimi yapmak istemektedirler. Köylüler bu taleplerinde çok haklıdır. Gençlik onlara bu gerçekleri anlatmakta, köylülerin haklarının farkına varmalarını sağlamaktadırlar.

“16 Aralık 1969 günü Cihan, gericiilere karşı eylemlere devam etmektedir. İstanbul Üniversitesinde yapılan toplantıda Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu İstanbul Bölge Yürütme Kurulu Başkanı olarak çıkıp konuşma yapacaktır. Konuşmasını, “Amerikan Emperyalizmi ve işbirlikçilerin düzenlediğı bütün tertiplere rağmen ne pahasına olursa olsun ‘İkinci Kurtuluş Savaşımız’ başarıya ulaşacaktır” sözleriyle bitirecektir. Mücadelenin adı, İkinci Kurtuluş Savaşı olarak belirlenmiştir. Kendilerini, Atatürk’ün başlattığı ve devam ettirilmesini istediğı devrimlerin koruyucusu olarak görmektedirler ve bu devrimleri devam ettirmeleri gerektiğine inanmaktadırlar.

“30 Aralık 1969’da polis Kadirga Yurdu’nu basacak her

taraf aranacak ve gençler tutuklanacak, fakat sorgulamada hâkim “bunlar kanıt olamaz” diyerek gençleri serbest bırakacaktır. Ertesi günü gazeteler haberi, “Kadırga yurdunda silah deposu bulundu” bir başka gazete, “Bir kızıl yuvası basıldı” diye vereceklerdir.

“Cihan ve Deniz’i ısrarla tutuklamak isteyen emniyet, onları sorgulamadan tutuklayacaktır. Çünkü sorgulamalarda yeterince suç unsuru bulunmadığı gerekçesiyle hâkimler gençleri serbest bırakmaktadırlar. Onları Sağmalcılar’a koyacaklardır. Üstelik işlemedikleri suçları da onlara yükleyerek. Artık onlar hapistedir.

“Sağmalcılar Cezaevi’nde Cihan TDGF İstanbul Bölge Başkanı olarak, Ömer Güven TDGF sekreteri olarak, İbrahim Öztaş, Deniz ve Rıfki Ertuğrul ile beraber bir manifesto hazırlarlar ve imzalarlar:

“Önümüzdeki Günlerin Getirecekleri

“1968’den beri yoğunlaşan gençlik eylemleri bu yıl nitelik bakımından büyük bir değişime uğrayarak yeni bir döneme girmiştir. Profesyonel devrimci kadrolar yetişmiş, emperyalizme karşı dövüşen dünya halkları ile organik bağlar kurulmuş ve en önemlisi militan örgütlenmeye doğru ilk adımlar atılmıştır. Bunlar yeni dönemin olumlu gelişmeleri. Buna karşılık Amerikan Emperyalizmi-işbirlikçi sermaye-feodal mütegallice üçlüsü devrimcileri silahla susturmaya yönelmişler, hapishaneler hiçbir dönemde olmayan bir sayıda devrimci ile dolmuş ve kendilerine devrimci adını veren birtakım pasifist entellektüel eğilimler saflarımızda bozguncu çalışmalara girişmişlerdir. FİLİSTİN’DE YÜRÜTÜLEN DEVRİMCİ MÜCADELENİN ÜLKEMİZDE DE etkisini göstermesi karşısında telaşa kapılan egemen sınıflar bir takım provokasyonlarla Filistin’de emperyalizme karşı dövüşmüş devrimci kardeşlerimize aşâğılık tertipler hazırlamıştır.

“Önümüzdeki dönem karşıdevrimin silahlı saldırısını artıracığı, egemen sınıfların faşist yöntemlere başvuracağı dönemdir. Her dönemin politik çizgisi tutarlı bir askeri çizgi ile

birleştirilmedikçe başarıya ulaşamaz. Bu dönemde ne yapılmalıdır?

“1- Militan örgütlenmeye önem ve hız vermeliyiz.

“2- Karşıdevrimcilerin silahlı saldırınlıklarını etkisiz bırakmak, mücadelenin her biçimine hazırlıklı olmalıyız.

“3- Emperyalizmle dövüşen dünya halklarıyla bağlarımızı daha de sıkılaştırmalıyız, bu bağ en güçlü en sağlam biçimde ülkemizde emperyalizme karşı mücadeleyle kurulacaktır.

“4- Saflarımızda bozguncu pasifist ve küçükburjuva entelektüel eğilimleri açığa çıkarıp etkisiz hale getirmeliyiz.

“5- İşçi köylü yığınlarının kendiliğinden gelme hareketlerinin örgütleyicisi olmak ve proleter devrimci düzeye ulaştırmak.

“Marksist her dönemde devrimcidir. En iyi Marksist odur ki mücadelenin her safhasında devrimci öfkelerini pratiği ile birleştirir. Her devrimcinin görevi devrim yapmaktır.”

“Bu manifesto ve gençlerin Değirmenköy’de köylüyü jandarmayla çatışmaktan alıkoymaya çalışmaları, Cihan’ın yazdığı tüm yazılar ve arkadaşlarının orduya sıcak baktıkları sonucuna götürmektedir bizi. İkinci Kurtuluş Savaşı olarak nitelendirdikleri gençlik savaşında başarıyı, halkla, orduyla ve gençlikle birleşmede görüyorlar. Zaten Cihan’ın “Gençlik Savaşımız” yazısında da ulusal birlik tezi vurgulanmaktadır. Bir anlamda gençlik “YÖN”cülerin, yani Doğan Avcıoğlu grubunun ve Mihri Belli’nin daha çok etkisindedir ve Türkiye İşçi Partisi’nden de ideolojik olarak uzaklaşmaktadırlar.

“TİP’in, sosyalist düzeni, Meclis çoğunluğuyla gerçekleştirmeye dayalı mücadelesini gençler gerçekçi bulmuyorlardı. İşçi-köylü hareketlerinin, kendi mücadelelerinin ekseni olması gerektiği inancındaydılar. Ve TİP’in işçi köylü tabanını yavaş yavaş kaybettiği ve bir aydınlar partisine büründüğünü ileri sürüyorlardı. Bu nedenle de bazı gençler TİP’ten tamamen kopmuşlardı. Bu duruma karşın, eylemlerde hâlâ onlarla beraber hareket etmektedirler.

“DEV-GENÇ her yerededir. Kimseyi öldürmeden, burunlarını kanatmadan Türkiye’yi ayağa kaldırmışlardır. Geniş toplum kesimlerinin sevgisini ve güvenini kazanmışlardır. Bir kısım gençlik silahlanmayı gerekli görse de, silahlanma henüz gündemde değildir.

“1970 “OLANLAR GERÇEK Mİ?”

“... Ateşi ve ihaneti gördük

“Dayandık

“Dayandık her yanda

“Dayandık İzmir’de Aydın ‘da

“Adana’da dayandık

“Dayandık Urfa’da Maraş’ta Antep’te...

“Nazım Hikmet

“DEV-GENÇ örgütü, 1970’lerde Türkiye’nin her yerinde efsaneleşti, diğer yanda da bu gelişmeyi tersine çevirecek eylemlerin, olayların en yoğunlaştığı bir dönem yaşadı. Neden efsaneleştiler? İnsanları insan yerine koyarak büyüdüler halkın gözünde. (Zamanımızda -konu dışı olduğu için örnek vermeye gerek görülmedi- insanı insan yerine koyan yaklaşımlarda insanların ne kadar özverili ne kadar üretken ve başarılı olduklarının birçok örneği vardır), DEV-GENÇ’e geniş toplum kesimlerinin desteği vardır. O yıllarda DEV-GENÇ’in içinde olan gazeteci yazar Oral Çalışlar bu ilgiyi şu sözlerle açıklayacaktır. “DEV-GENÇ başı derde giren herkesin hak arama örgütü gibiydi.”

“Her ne kadar Cihan, Deniz ve arkadaşları, 1970’e tutuklu olarak girdilerse de DEV-GENÇ öncülüğünde devrimci grupların işçi ve köylüyle el ele mücadelesi devam edecektir. Örneğin, DEV-GENÇ Ocak 1970’de Akhisar’da Tütün Ekiciler Sendikası ile “Tütün Sömürüsünü Protesto” mitingi düzenledi.

“Akhisar tütün mitinginde gençler her yerde olduğu gibi bir bildiri yayınladılar: Örnek olarak bildirilerden birini bu-

raya alıyoruz.

“Tütün Ekicisi, Tütün Yetiştiricisi Köylü Kardeşler!

“Tütün piyasası yine açıldı. 24 saat çoluğun çocuğun kendi emeğiyle yarattığın tüütüne değer biçilecek. Gerek devlet eliyle, gerek tüccar yoluyla balya balya tüütünlerine verilecek olan para yoksulluğuna çare olacak mı?

“İçilen uykusuzluk hapları, birbirinizin yüzüne uyumamak için çarpılan tas dolusu su, alaca karanlıkta tarlalara dizi dizi gitmeler, sabahlara kadar uykusuz tüütün dizmeler, binbir titizlik ve masrafla fide yetiştirme, tüütünü çocuk yetiştirme gibi dikkatli büyütip bir çocuk gibi besleme, yani binbir emek, alnteri, göznnuru, karşılığını hakkını alacak mı?

“Cevabını birlikte veriyoruz. HAYIR. Gene yazlarını plajlarda, sayfiyelerde binbir eğlenceyle geçiren ağşalar, tefeciler, tüccarlar piyasa açılır açılmaz, emeğini çalmak, tüütünü binbir dalavere ile ucuzaya kapatmak için başına üşüştüler. Sırtını sömürücü Amerika'ya dayamış iktidar da yanlarında. Her yılki sömürülerine daha yeni kârlar, daha yeni milyonlar katabacaklardır.

“KÖYLÜ KARDEŞLER; TÜTÜN EKİCİLERİ

“Köylünün haklı sesini yurdun dört bir yanında duyuran gençler, düzenlenen mitinglere katılmaya geldiler. Köylünün gençlerden, gençlerin köylülerden öğreneceği çok şey var. Ağşalar, tefeciler, aracılar, tüccarlar ve onları koruyan Amerika'ya sırtını dayamış iktidar nasıl köylü düşmanı ise, aynı şekilde de gençliğe düşmandır. Onun için gençlik köylü el ele vermeli, meselelerini nasıl halledeceklerinin tartışmalıdırlar.

“GENÇ KÖYLÜLER

“Sizlerle aynı yaşta olan, ama şehirde olduğumuz için yüksek okullara giden gençlerle omuz omuz olunuz. Genç köylü teşkilatları kurunuz. Dedelerimizin kanı ile, canla başla savştığımız bu topraklarda, soygun, yalan ve sömürünün kökü kazınsın. Yoksulluğumuz bizden sonra gelenlere iletilmesin. Topraklarımızda Amerikan bayrağı, başımızda sömürücüler olmasın.”

“Haşhaş üreticileri örgütlendi. “Afyon üretme, Amerikan yardımı al” kampanyasının ardındaki gerçekler üreticilere anlatıldı. Toprak işgalleri devam etti. Kısaca, nerede “daha iyi bir yaşam” özlemi için hareket varsa, devrimci gençlik oradadır.

“Türkiye’de sol hareketin liderlerinden Behice Boran, bu hareketleri “Batı demokrasilerine kıyasla ne kadar yüzeysel olursa olsun, şu bir gerçektir ki Türkiye nispi olarak tarihin en özgür; sınıf ve kitle hareketlerinin en olduğu bir dönemi yaşamaktadır” diye yorumlayacaktır. Gerçekten gençlerin eylemlerinin, sınıf bilincinin artmasına olumlu etkisi her yerde görülmektedir.

“Diğer yanda, olumsuzluklara daha çarpıcı olumsuzluklar eklenecektir. Karşıdevrimcileri en korkutan şey DEV-GENÇ’in bu hızlı tabanla birleşme hareketidir. Hareketin orduda taban bulmaya başlaması da ayrıca karşıdevrimci güçlerce ürkütücü bulunmaktadır. Hemen gerekenler yapılacaktır. Ordu içinde ilerici akımlar gözaltına alınacaktır. 1970’lerde Latin Amerika devrimcilerinin mücadele kitapları hızla tercüme edilip piyasaya sürülecektir. Bazı yerlerde ücretsiz dağıtılacaktır. Örneğin Carlos Marighella’nın *Şehir Gerillası* kitabı ve Latin Amerika yayınları kitapçı vitrinlerini dolduracak, üniversite önlerinde satılacak veya Beyoğlu sokaklarında dağıtılacaktır. Gençler silahlanmadan silahlandılar haberleri gazete köşelerini süsleyecektir. Gençler bazı güçler tarafından Filistin’e eğitim almaya özendirilecektir. Doğal olarak fikir ayrılıkları gündeme gelecektir.

“Gençliğin öncülüğünü yapan Mihri Belli bu dönemde birkaç kez yurt dışına çıkıp geri gelecektir. Aranırken bile yurtdışına kaçmayı başarabilecektir.

“Bu arada Başbakan Süleyman Demirel eylemden eyleme koşan gençler için “yürümekle sokaklar aşınmaz” veya “bu olaylar hür olan memleketin işaretidir. Bunda gariptenecek bir şey yok” diyerek yaptığımız suç değil, devam edebilirsiniz mesajı verecektir.

“1970 Kasım, Aralık, aylarında Cihan, Deniz Gezmiş ve Mustafa Zülkadiroğlu Ankara Cezaevi’nde tutukludurlar. Dışarıdaki arkadaşları onları yalnız bırakmayacaklardır. Birkaç gün süren boykotun temel sloganı “Deniz-Cihan kardeşimiz biz onları isteriz” olacaktır. Tutuklu gençler tutukluluklarını protesto etmek amacıyla bir bildiri yayınlama hazırlığı yaparlarken tahliye emri gelecek ve hapisten çıkacaklardır.

“Çok geçmeden Sağmalcılar Cezaevi’ne gireceklerdir. Sağmalcılardan kardeşi Oğuz’a şunları yazacaktır:

“Oğuz, Sevgili Kardeşim,

“Sana sürekli mektup yazmak kararındaydım. Bu isteğimi içinde bulunduğum şartlar engelledi. Bu isteğimin amacı, mücadelemizin bu zor döneminde iyi bir devrimci olmanı sağlamak, yardımcı olmaktır. Bu mücadelenin bütün zorluğunu kucaklayabilmek, üstünlük isteyen, kabiliyet isteyen bir iş. Okuyup öğrenme çağındasın. Devrim, devrim durumları nedir; devrim için mücadele zaman ve yere göre nasıl olmalıdır; Her dönemin politik tavrı ne olmalıdır; Bu mücadele içinde temel güç, öncü güç, yan kuvvetler nasıl olmalıdır? Bir kitap okurken bunları gözden kaçırmayacaksın. Değerlendirmeni tam yapacaksın. Marks’ı Engels’i, Lenin’i okurken bu durumları gözönünde tut ve bunlardan çok kitap oku. Kavrayamadığın hususları bana sor. Bugünün devrim ustalarından (Mao’dan, Castro’dan Che’nin Hatıraları) kitaplar oku. Görüş ufkun açılacak. Kararsızlığın ortadan kalkacak. Kesin politik tavrını almada tereddüt göstermeyeceksin.

“Ben dört ayı geçti hapisteyim. Mayısın sonlarına doğru çıkacağım. Hapishane bu mücadelenin bir sonucudur. Uzlaşması olmayan her dönemde ihtilalci politik çizgi izleyenler için çok olağan hapishane, işkence, kurşuna dizilme, ölüm, bu mücadelede vardır.

“Beni hiç düşünmeyin. Git köye anama anlat. Rahat olduğumu, iyi olduğumu anlat. Benden hiç tasa etmesin. Babama da bildir durumu. Ali Rıza’ya mektup yazacağım ilerde.

“Oğuz bu söylediklerimi mutlaka yap. Mayısın sonlarında mutlak çıkacağım.

“Rize’de işgal olaylarını bana yaz. Değerlendirmeni düşünerek yap ve bana geniş olarak yaz. Bu işgal hareketleri bağışsızlık ve demokrasi kavgamızın bir parçasıdır. Rize’de üniversiteli çocuklardan tutuklanan varsa, onları sor soruştur isimlerini bana yaz. Onlarla ilgilen. Benim kardeşim olduğunu söyle onlara.

“Cihan Alptekin

“Sağmalcılar Cezaevi

“D2. 101, İstanbul”

“Bu mektup ve Cihan’ın yazdığı yazılar, Sağmalcılar Cezaevi’nde yazdıkları manifestodaki düşüncelerle örtüşmektedir. Çok hızlı bir öğrenme dönemi yaşamaktadırlar. Öğrendikçe heyecanları artmakta öğrendiklerini tüketmek eğilimine girmektedirler. Düşünce çizgisinde de bir değişiklik gözlenmektedir. Ulusal birlikten vazgeçmemişlerdir, fakat bu birliğin önünde bir öncü güç gerektiği inancında oldukları sonucu da çıkarılabilir.

“Latin Amerika’nın, Che Guevara’nın etkisi altında kalmışlardır. Che Guevara, tıp eğitimi gören çok değerli, geleceği parlak bir gençtir. Fakat o yaşadığı dünyanın çelişkilerine kafasını takmıştır ve hızla geniş kitlelerin sevgisini saygısını kazanmıştır. Bu durum karşısında seyirci kalmayan Amerika, kendi okullarında yetiştirdiği Bolivyalı karşı-devrimci güçlere CIA kanalıyla Che Guevara’yı öldürtme emri verecektir. Hatta 1967’de ABD Başkanı Johnson’un imzasıyla onaylanacaktır bu öldürme emri.

“Cihan, Deniz ve Celal Doğan 20 Mart 1970’de serbest bırakılacaklardır. Fakat yeniden tutuklanmaları gecikmeyecektir. Yaşamları artık üç gün içerde, beş gün dışarıdaya dönmüştür.

“Sağmalcılarda yaşamı yaşanır kılmaya çalışacaklardır. Okuyacaklar tartışacaklar, tüm tutuklularla iletişim kuracaklardır. Cezaevinde mafya ile ilişkisi olan bol paralı bir ki-

şi de vardır. Onunla dost olacaklardır, yemek yiyeceklerdir. Ona niçin yola çıktıklarını anlatacaklar, o da, onlara çok etkilendiğini o ana kadar dürüst hiçbir şey yapmadığını, ilk kez böyle gerçekleri gördüğünü itiraf edecektir. Bahçede volta atacaklar, gülüp söyleyecekler, adama, devrim olduğunda onu “İstanbul’a emniyet müdürü yapacaklarını” söyleyeceklerdir. Cezaevi yaşamını böyle kolaylaştıracaklardır.

“Sağmalcılarda yaşanan karışıklıklar sonucu, Deniz ve Cihan, can güvenliklerinin olmadığını söyleyerek başka bir hapishaneye nakil isteyeceklerdir. 10 Haziran 1970’de sıkı önlemlerle Bursa Cezaevi’ne nakledileceklerdir. Orada olmak onları onurlandıracaktır. Çünkü aynı odalarda Nazım Hikmet kalmıştır yıllar önce. Oradan arkadaşlarıyla iletişimi hiç koparmayacaklar gelecek günleri planlayacaklar ve planlarını onlara açıklayacaklardır.

“Bursa cezaevindeyken eniştesi Güngör Sönmez onu ziyarete gidecektir. Cihan’a onu bu hareketin dışında tutmanın bir yolu olup olmadığını soracaktır. Vazgeçmesini isteyecektir. Çünkü sorun ölüm kalım meselesidir. Cihan onu şöyle yanıtlayacaktır.

“Kendinizi de beni de üzmezin. Benim geri dönüşüm yoktur. Bakmayın bizleri tutukluyorlar, işkenceden geçiriyorlar fakat 30- 40 yıl sonra bizim haklılığımız anlaşılacaktır. Bizi o zaman daha iyi anlayacaksınız.”

“23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı 50. Yıl etkinliklerinde devrimci gençlik Mustafa Kemal’in meclisinde toplanacaklardır. Atalarına ve ülkelerine duydukları sevgi ve sorumluluk o denli derindir. Uğruna ölümü göze alacak kadar derindir. Bu etkinliği de bir bildiriyle tarihin sayfalarına yazacaklardır.

“Mustafa Kemal’in Meclisi’nde DEV-GENÇ Kararları

“1-Amerikan Emperyalistleri, işbirlikçileri ve toprak ağaları halkımızın başdüşmanındırlar,

“2-Halkımızın ve gençliğin hiçbir siyasi partiye güveni yoktur.

“3-Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye’yi kurmak için:

“-Yurdumuz bütün Amerikan üslerinden ve tesislerinden, bütün Amerikan askerlerinden, barış gönüllülerinden ve bütün Amerikan sivil uzmanlarından temizlenmelidir.

“-Yeraltı ve yerüstü servetlerimizi sömüren bütün yabancı şirketlere ve yabancılarla işbirliği yapan zenginlerin mallarına el konmalıdır.

“-Millî çıkarlarımızı zedeleyen bütün ikili anlaşmalar feshedilmeli, NATO ve CENTO’dan çıkılmalıdır.

“-Toprak ağalığı ve tefecilik ortadan kaldırılmalı ve ağaların toprakları yoksul köylüye dağıtılmalıdır.

“-Bütün millî sınıf ve tabakaların, işçilerin, köylülerin, memurların, öğretmenlerin teşkilatlanmalarını ve demokratik mücadelesini engelleyen bütün kısıtlamalar kaldırılmalıdır.

“-Bütün ilkokullar, ortaokullar, liseler, yüksek okullar ve üniversiteler, bütün eğitim ve öğretim sistemimiz yabancılara değil, Türkiye halkına hizmet eder duruma getirilmelidir.

“-İstiklali tam Türkiye için mücadele, gerçek demokrasi-nin kurulması için mücadele devrimci görevimizdir.

“-Bu uğurda mücadeleye katılmak her yurtseverin hem hakkı hem de görevidir.

**“MİLLİ KURTULUŞÇU İLK BÜYÜK MİLLET
“MECLİSİ’NDE TOPLANTI YAPAN
“DEVRİMCİ GENÇLER”**

“Gençlerin bu seslenişi Mustafa Kemal’in Amasya’da, Erzurum’da, Sivas’ta yaptığı kongrelerde alınan kararları anımsatmaktadır. Gençler bu denli kendilerini Atatürk’le özdeşleştirmişlerdir.

“28-29 Nisan 1960’ta gençler Amerikan Emperyalizmine ülkeyi peşkeş çeken Demokrat Parti iktidarına karşı protesto eylemlerinin içindeydiler. Aynı gün 1970’te 68 gençliği de çok kapsamlı bir katılımı Kızılay’da toplanacaklar ve “Ordu gençlik el ele” sloganıyla Kızılay’ı inleteceklerdi. Ordunun içinde gençlik hareketi hızla taban bulmaktadır. Tabii

karşı saldırılar hep var olacaktır.

“1 Haziran 1970 Anayasa’ya Saygı yürüyüşüne on binler katılacaktır. Üniversite yönetimleri ve öğretim üyeleri yürüyüşe akademik kıyafetleriyle ellerinde çelenklerle katılacaklardır. Gençlik onların yanındadır ve öğretim üyeleri bir anlamda gençleri anladıkları mesajını vermektedirler.

“16 Haziran 1970 işçi yürüyüşünde 70 bin kişi vardır. Bu kadar insanı birilerinin aldatarak sokağa çıkaramayacağı bir gerçektir. Bu büyük miting karşıdevrimcileri daha çok korkutacaktır. Bu katılımın nedeni, toplumun beklentilerine cevap alamamaları olduğunu düşünmeden, toplumda hızla korku rüzgârları estirilmeye başlanacaktır. Devrimci gençliği anlama ve onları topluma kazandırma yerine, onları kıskaçla alma, sindirme ve onları düşünceleriyle birlikte yok etme planları yapılacaktır.

“9.7.1970’te Bursa Cezaevi’nden annesine yazdığı mektup diğer mektuplarda olduğu gibi Cihan’ın ne kadar inançlı ne kadar kararlı ve ne kadar içtenlikli olduğunu göstermektedir.

“Sevgili Anneciğim,

“Yaşamının en güzeli bizde biçimlenmiştir. Eğilmeden yaşamak, sıkı bir yumruk gibi. Zalimlere ve uşaklara karşı yalvarmadan. Emperyalizme ve onun uşaklarına korku salarak yaşamak. Soyguncusuna rahat bir uyku çektirmeden yaşamak. Bizim için hayatın yaşamının en güzeli bu. Sevgili anneciğim, bizden sonrakilere örnek bir hayat, kutsal bir mücadele. Zaten, ana, bana hep öğütlerin arasında “oğlum namuslu ve dürüst ol” dememiş miydin! Ben o öğüdünü yerine getirdim.

“Gelecek bizimdir. O gelecek çile istiyor, işkence, ölüm istiyor. Buna katlanmak gerek.

“Devrimcilik dolu selamlarla.

“Cihan Alptekin, Bursa Cezaevi”

“19 Eylül 1970’de Cihan ve Deniz tahliye olmuşlardır. Deniz o kadar yoğundur ki hapisane giysilerini evine Ci-

han götürecektir.

“Hapishane sonrası gençler arasındaki tartışmalar, düşünce ayrılıkları, ipleri koparma noktasına kadar gelecektir... Cihan ve Deniz kır gerillası hareketi başlatmak istemektedirler. Bir kısım arkadaşları bunun olmayacağını, kimsenin arkalarından gelmeyeceğini çünkü köylü için önemli olan şeyin devrim değil ürettiği ürünün fiyatı olduğunu, karınlarını daha iyi nasıl doyuracaklarından öte dertlerinin olmadığını iddia edeceklerdir. İşçilerin daha iyi bir yaşam koşulundan öte isteklerinin olmayacağını ve gençlerin derinliğine hissettikleri bağımsızlık savaşında halkın yanlarında yer almayacaklarını söyleyeceklerdir.

“Cihan, Deniz ve bir kısım gençlik ise “bir kıvılcım bozkırı tutuşturur” görüşünü ortaya atacaktırlar. Cihan özellikle Türkiye’de kır gerillasının 31 koşulundan 16’sının var olduğunu savunacak ve kır gerillacılığında ısrar edecek, bunun sonucunda da bir kısım arkadaşlarıyla yolları ayrılacaktır.” (Nuran Alptekin Kepenek, Oy Cihan Bizum Cihan, s. 85-105)

Kıvılcımlı Usta’nın tüm çabalarına rağmen Devrimci Potansiyel harlandı

Nuran Alptekin Kardeşimiz, Deniz, Cihan ve Mahir Yoldaşların doğru devrimci hattan yani Leninci Devrim Anlayışından vazgeçip; daha doğrusu nasıl vazgeçirilip savrulduklarını ve sonunda CIA’nın hazırladığı çıkmaz yola nasıl itildiklerini somut-olaycıl kanıtlarla çok güzel ortaya koymaktadır. Bu sabaha çıkmayan yolun bitiminde arkadaşlarımızı acı bir hezimet ve ölüm tirpanını elinde tutan Azrail beklemektedir. Yoldaşlarımız, bu savruluşlarıyla sadece genç, temiz kanlarını yerli-yabancı Parababalarına ve onların her türden hizmetkârlarına içirtmekle kalmadılar. Türkiye’nin Devrim yüklü-devrimle dolu yıllarını da beraberinde heder ettiler. Türkiye Halklarının da olmadık acılar yaşamasına, istemeden de olsa, en masumane niyetlerle de olsa, bir ölçüde sebep oldular...

Aynen Kıvılcımlı Usta'nın öngördüğünü yaptı AB-D Emperyalistleri, onların casus örgütleri, Kontrgerilla'ları, satılmış siyasi-leri, satılmış, ajanlaştırılmış profesörleri, medyası, yazarçizerleri ve yayıncıları. CIA'ca hazırlanan bu İblisçe planlarını uygulamakta başarılı oldular ne yazık ki.

Bu genç yoldaşlarımız, Kıvılcımlı Usta'yı bir ölçüde de olsa yerli-yabancı Parababalarının bütün engellemelerine rağmen benimsemeye başlamıştı. Bu aynı zamanda Marksizm-Leninizm Türkiye toprağına uyarlanması sonucunda oluşturulmuş gerçek devrimci orijinal devrim teorisinin de benimsenmeye, anlaşılmaya başlanması anlamına geliyordu. Eğer bu süreç kesintiye uğratılmamış ve kendi mecrasında akmış olsaydı sonunda devrimin zaferi kaçınılmazdı.

İşte bu, AB-D Emperyalistlerinin ve CIA'nın afakanlarını kaldırmaya yetti de arttı bile. Öyle oldu. Bütün olanak ve bulanaklarıyla saldırdılar devrimcilerin üzerlerine. Akla gelebilecek her türden aşağılık yol ve yordamı kullandılar. Ve çeldiler arkadaşların aklını sonunda...

Nuran Alptekin Kardeşimiz, yukarıda Latin Amerikalı devrimcilerin kitaplarının Türkçeye çevirtilip yayınlanıp gençlerin eline tutuşturulduğunu söylüyor, çok haklı olarak. Biz de o günleri yaşamış bir arkadaşınız olarak o kitapların gençler üzerinde nasıl bir heyecan uyandırdığını, nasıl müthiş bir etki yaptığını yakından gözledik. Devrimci ortamın içine sanki devasa bir el bombası fırlatılıyordu. Ve deniyordu ki, yapman gereken bu bombanın pimini çekip düşmanın üzerine fırlatmandır. Bak göreceksin bunu yapınca düşman yenilip ezilecek, devrim zafer kazanacak. Sende bunu yapacak cesaret-gözüpeklik, güç ve fedakârlık zaten var. Biz böyle biliyoruz. Yoksa sen farklı mı düşünüyorsun? Bu soruyu yoldaşlarımız tabii ki hakaret olarak algılayacaklardır... Ve hemen bombanın pimine uzanacaktır elleri. Oysa o pim çekilince sadece yoldaşlarımız ve halklarımızdır en ağır darbeleri yiyecek ve tertemiz kanlarıyla Türkiye topraklarını sulayacak olanlar.

Latin Amerikalı devrimcilerin yoldaşlarımızı en çok etkileyip

akılların çelen iki kitabı olmuştur. Tabîi daha vardır da mesela Che'nin "**Savaş Anıları**", "**Bolivya Günlüğü**" gibi... Ama ikisi tam bomba etkisi yaratmıştır. Bunlar Alberto Bayo'nun "**Gerilla Nedir?**" ve Carlos Marighella'nın "**Şehir Gerillası**" adlı kitaplarıdır. Daha önce de defaten söylediğimiz gibi, zaten Mahir'in "**Ke-sintisiz I, II, III**" adını verdiği yazıları da Marighella'nın "**Şehir Gerillası**"nda ortaya koyduğu tezlerin, biraz süslenerek, tekrarından başka bir şey değildir. Özce birebir aynıdır.

Bu kitapların yayıncısı **İnci** ve **Doğan Özgüden** adlı karıkocadır. Yayınevleri ise "**ANT Yayınları**" adını taşır. Che'nin yukarıda andığımız kitaplarını da bunlar basmıştır.

İşin bir diğer ilginç yönü, Marighella'nın "**Şehir Gerillası**", Havana'da ilk kez yayımlandıktan (1970 Ocak ayı) 5 ay sonra (1970 Haziran ayı) Türkçeye çevirtilip yayımlanmıştır. Öyle ya işin acılığı vardır. Gençler Kıvılcımlı'ya sıcak bakmaktadırlar. Üstelik de Kıvılcımlı'nın bir yandan ölümcül prostat kanseriyle savaşırken diğer yandan da mevcut zengin devrimci potansiyeli bilimin gösterdiği doğrultuda değerlendirebilmek için olağanüstü bir irade gücüyle ürettiği "**Opörtünizm Nedir?**", "**Halk Savaşının Planları**", "**Devrim Zorlaması-Demokratik Zortlama**" adlı eserlerini ve Başyazarı olduğu "**Sosyalist Gazetesi**"nde çıkan yazılarını okumaya başlamışlardır. Onların acilen bundan caydırılması, alıkonması sağlanmalıdır. Bunun için de hem Kıvılcımlı'ya; yaşlıdır, bunamıştır artık, uzun hapislik yılları dengesini bozmuştur, bunlar zaten bir şey yapacak olsa elli yıldır yaparlardı, iş bunlara kalırsa Türkiye'de yüz yıl daha devrim olmaz, türünden en İblisçe yalan ve iftiralar atılacak hem de "bakın işte size hazır, süper devrim reçetesi, bu reçete birkaç yıl içerisinde zafere ulaştırır. Bakın, Küba'da iki yılda Batista'nın işi bitirildi, zafer kazanıldı. Siz de yaparsınız aynısını", denilerek önlerine reçete babında yukarıda andığımız gerillacılık kitapları sürülecektir.

Ve arkadaşlarımız, yukarıda tekrar tekrar söylediğimiz gibi, bu Şeytanî oyuna geleceklendir.

Neylersin?..

Dönekler ihanetlerine devam ederken şehitlerimiz mücadelemizde yaşıyor

Bu yayıncılarsa yani İnci ve Doğan Özgüden, 12 Mart'la birlikte, görevini tamamlamış olmanın rahatlığı içinde hemen Türkiye'yi terk edecekler, Avrupa'ya kapağı atacaktlardır. Ve bir daha da Türkiye'ye adım atmayacaklardır.

Şu anda ne mi yapıyorlar?

Görev... CIA'nın bir kuralı vardır ya; **“CIA'dan emekli olunmaz”**, diye. İşte bu kapsamda şerefsizce görevlerini sürdürüyorlar.

CIA denetimindeki bir yığın kuruluşun çatısı altında Türkiye'yi Yeni Sevr'e sürükleyecek projelerin savunuculuğunu yapıyorlar. Cengiz Çandar, Belgeli Murat, Ragıp Zarakolu gibi benzerleriyle de sık sık bir araya gelip fikir alışverişinde bulunuyorlar. İnternet ortamındaki sitelerinde bu çalışmalarının bir bölümünü kendileri anlatmaktadır.

Tabî bu alçaklar, bu satılmışlar da kendilerini zulme uğramış masum solcular olarak pazarlamayı sürdürmektedirler.

Bu alçakların Ali Elverdi'lerden, Baki Tuğ'lardan, Demirel'lerden, Türkeş'lerden, Evrengillerden yani 12 Mart ve 12 Eylül Faşizminin uygulayıcısı Amerikanlaşmış faşist generallerden öze bir farkları yoktur.

Bunların tümünün sahibi AB-D'dir, Pentagon'dur, CIA'dır. Yani bunların tamamı CIA'nın “bizim oğlanlar”ıdır...

Hep merak etmişimdir; bu alçaklar nasıl yaşarlar, nasıl aynalara bakarlar, geceleri başlarını yastığa koyunca nasıl uyurlar, gözlerine nasıl uyku girer? Bir türlü aklım almaz. Ama herhalde şöyle: Bunlar insanlıktan gönüllüce vazgeçmişlerdir. Öyle olunca da ahlâkî değerler sistemi yok olmuştur bunların. Yani bunlar hayvan bile değildir. İnsan değil, hayvan değil, bitki değil bir başka çeşit yaratıktır bunlar...

Denizler, Cihanlar, Mahirler ve daha binlerce yiğit yoldaşımız,

hayatlarının baharında kanlarıyla vatan topraklarını suladılar. O topraklardan er geç devrim filizleri fıskıracaktır. Bir hayli geciktirilmiş de olsa mutlaka bizim gibi; işsizlik ve pahalılığın cehennem ateşi gibi sardığı ülkelerde devrim kıvılcımları mutlaka devrimci yangınlara yol açacaktır. Bundan zerre kuşku yoktur.

Yoldaşlarımız gitti... Ama ne der atasözümüz:

At ölür meydan kalır, yiğit ölür şan kalır.

Devrim Tarihimize adlarını altın harflerle yazmıştır yoldaşlarımız. Ruhları biz devrimcilerin bedenindedir artık. Onlar yüreğimizde ve bilincimizdedir. Üstelik de bizimle birlikte savaşımızı sürdürmektedirler...

Ya öbürleri, alçaklar, sürüngenler, satılmışlar, insan sefaletleri, onlar ölünce geriye mide bulandırıcı ihanetleri ve leşleri kalacaktır sadece...

Yenilmeyeceğiz... Yenilmeyiz...

İşte yoldaşlar, Usta'mıza ve o günkü yoldaşlarımıza karşı mücadeleden eden o karşıdevrimci alçak güçler, hiç ara vermediler, namussuzca çalışmalarına. Usta'mızdan bayrağı devraldığımız andan itibaren biz de bu alçaklarla hep savaşmak durumunda kaldık.

İşin diğer acıklı yönü, tıpkı Usta'mızın döneminde olduğu gibi, bizim bugün Sevrci Soyтары Sahte Sol dediğimiz gruplar da bize karşı durmadan mücadele ettiler. On parmaklarındaki on karrayı bize sürmeye çabaladılar.

Biz bunları en halisane niyetlerle, Usta'mızın da zamanında yaptığı gibi, eleştirip uyarınca bize olmadık suçlamalarla hakaretler yağdırdılar. 17 Grup, bildiğimiz gibi bizimle **"ilişkilerini askıya aldı."** Bununla yetinmediler. Defalarca bize, bazen üçer beşer, bazen beşer onar gruplar halinde fiili saldırılarda bulundular. Yine bildiğimiz gibi bunlara karşı askeri savunma tedbirleri almak zorunda kaldık.

Yerli-yabancı Parababalarının tüm güçleriyle bize saldırması,

buna ek olarak Sevrci Sahte Sol'un da ihanetleri, anarşistlikleri ve düzenbazlıklarıyla uğraşmak zorunda oluşumuz, bizi işte bugün bize hüznü veren bu sonuçla karşı karşıya bıraktı.

Şu anki durum başarı mı? Başarısızlık mı? Buna ileride, dövüşenler ve davamızı sürdürenler karar verecek. Ama şu kesin ki, yenilmedik. Yenilmeyeceğiz. Yenilmeyiz. İnançlıyız, kararlıyız ve davamızın başarısı için her fedakârlığı yapmaya, buna hayatımız da dahil, hazırız. Ve bilindiği gibi, teslim olmadığımız sürece yenilmiş olmazsınız...

Bu bakımdan bizi hiçbir güç yenemez.

Yeniden Kongremize ve böyle acılı bir kongre yapmamıza yol açan sebeplere dönersek: Ne yapalım, bu da bizim yazgımızmış, diyoruz. Demek ki, Usta'mız gibi biz de bu acıları yaşayacakmı-şız. Olsun bakalım... Ne diyelim... Olsun...

Hep inandığımız gibi yaşadık, inandığımız gibi dövüştük. Geçmişe bakarsak, yaptığımızla gurur duyuyoruz. Başka türlü yapamazdık. Deselerdi ki, bir daha dünyaya gelsen ve bu yolu izlersen yine bu durumla karşılaşırısın. Tereddüt eder miydik? Asla... On kez yeni baştan dünyaya gelsek, yine bu yolu izler ve aynı sonucu kabullenirdik.

İradi ve fiziki gücümüzü sonuna kadar kullandık. Eğer bunu yapmasaydık işte o zaman kendimizi suçlar, pişmanlık duyardık geçmişimizden.

Her aşk mutlu sona ulaşmaz ki... Tersine edebi ortamda mutsuz sonla biten aşklar, hüsrarla sonuçlanan aşklar daha makbuldür. Daha değerlidir. Daha kutsaldır.

Mutlu aşkın edebiyatı da, sineması da velhasıl hikâyesi de ilgi görmez. Hatta olmaz bile. Nesini anlatacaksın mutlu aşkın. Olsa olsa bir ömür mutluluk içinde yaşadılar dersin, sözün biter.

Âşık, aşk ızdırabından yakınır mı hiç?

Hayır. Ne diyordu yukarıda aktardığımız dizesinde Şems:

**Hüzün taze tutar aşk yarasını,
Yaramdan da hoşum, yârimden de!**

Kim bilir belki de hüznün de bir tadı vardır... Yine kim bilebilir belki çok ilerideki nihai zaferimizden sonra yaşayacak insanların hayatları bizimki kadar ilgi çekici olmayacak ve bu tadı alamayacak onlar. Yani onların yaşamı mutlu aşkın kahramanlarının gibi olacak. Tabii hep “belki de” diyoruz... Yoksa nasıl olacağını tamı tamına bilemeyiz ki... Bugünden bilemeyiz...

Fakat yoldaşlar şuna da eminim ki, sizlerin yazgısı farklı olacak. Sizler hareketin yükseliş dönemini, zafere gidiş dönemini ve zaferi göreceksiniz, yaşayacaksınız. Tabii ondan sonra da çetin görevler düşecek size: Sosyalist ekonomiyi örgütlemek ve sosyalizmin dünya çapında zaferi için duraksamadan kavgayı sürdürmek sizlerin işi olacak.

Sosyalist Kamp’ın yıkılışının yarattığı sarsıntının olumsuz sonuçları ancak belli bir süre devam edecek. Ondan sonra bu olumsuzluk bitecek. Yeniden Tarih normal seyrine yani ileriye gidişine başlayacak. Bundan da adımız gibi eminiz.

Evet, yoldaşlar özetlersek dediklerimizi:

Bu dünya böyle gitmeyecek. Eninde sonunda bugün biz yaştakiler görmese bile, siz yaştakiler göreceksiniz, zafer kazanacağız. Ve Kurtuluş Yolu Gazetemizin son sayısında (63. Sayı) da söylediğimiz gibi, bugünkü AB-D Emperyalistleri, onların işbirlikçileri, ortakları, ajanları, her türden savunucuları lanetle anılacaklar. İnsanlık tarihine utanç belgeleri olarak, utanç nesneleri olarak geçecekler. Hepinizi bu kadar yorduğum için devrimci yüreğimin olanca sıcaklığıyla selamlarım, kucaklarım.

Halkız, Haklıyız, Yeneceğiz!

(Alkışlar...)